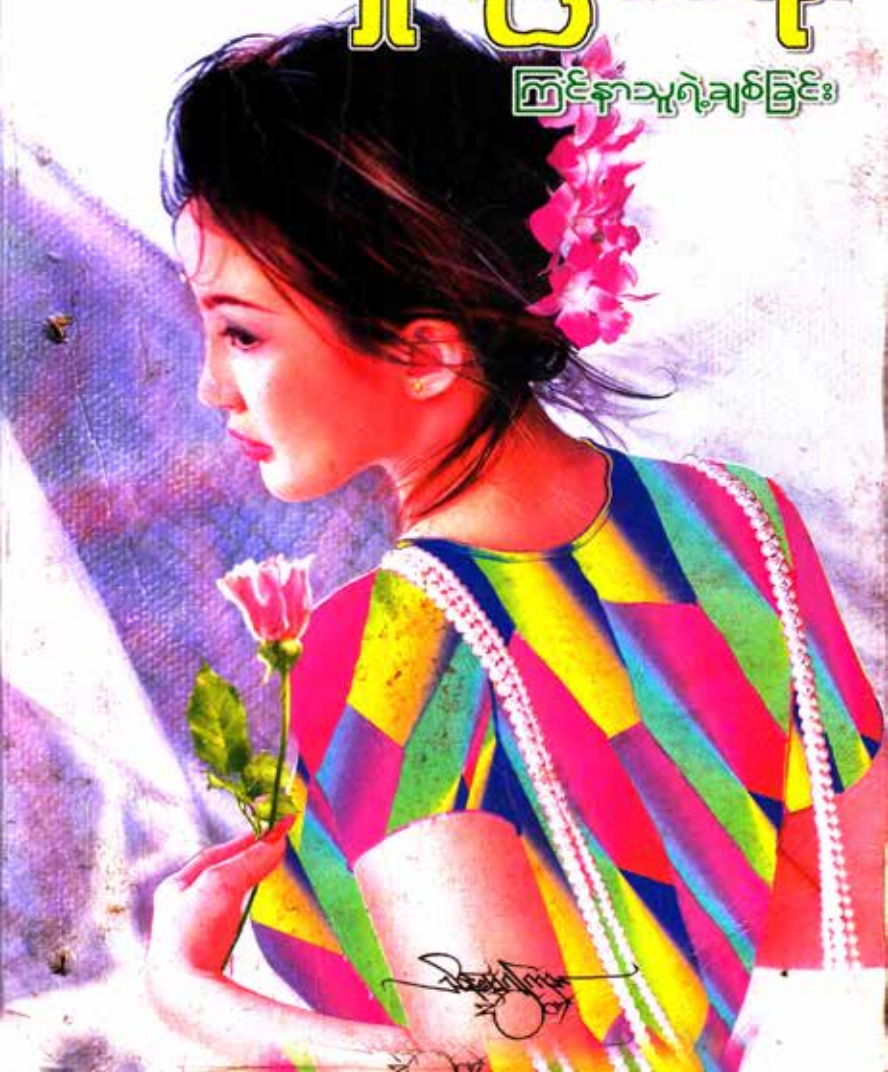

လင်းလက်အိမ်
PUBLISHING GROUP

ရှင်မြတ်နိုး

ကြင်နာသူရဲချစ်ခြင်း

Handwritten signature

အခန်း (၁)

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ... ။
 လက်မှာပတ်ထားသော နာရီလေးကို တစ်ချက်
 မှောက်ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။
 ဒုက္ခပါပဲ ... ။
 အချိန်က တအားနောက်ကျနေပြီ။
 “တွေ့မှတွေ့ပါတော့မလား ... အရေးထဲ ... ကားဘီးက
 လည်း ပေါက်ရတယ်လို့ ... တောက် ... စလာကတည်းက
 တကယ့်ကို အကုသိုလ်ပဲကွာ ... ”
 ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းရင်း ...
 စကားတွေ ပြောနေမိသည်။ မျက်နှာလေးမှာ ပူပန်ရိပ်များကြောင့်
 နှမ်းလျှလျလေးပင် ဖြစ်နေရ၏။

သူ ... ။

ကားလေးကို ဘူတာရုံရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်ဆို တာနှင့်ပဲ ရှင်းလင်းနေသော လူရိပ်အခြေကြောင့် မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။ ကားပေါ်မှ ကပ္ပာကယာဆင်းပြီး ဘူ တာရုံထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ရထားစကြိုတစ်လျှောက် လူရှင်းနေတာကို မြင် ရတာမို့ တာဝန်ရှိဝန်ထမ်းတစ်ဦးအားမေးဖို့ အနားတိုးကပ်သွားမိ ၏။

“မန္တလေးရထားစိုက်လာပြီလား၊ ခင်ဗျာ ...”
“ရထားစိုက်တာ ကြာလှပြီဗျာ ... ခရီးသည်တွေတောင် မရှိ တော့ဘူး ... အစ်ကိုက ခရီးသည်လာကြိုတာလား ...”
“ဟုတ်တယ် ... လာနေရင်းနဲ့ လမ်းမှာ ကားဘီးပေါက်နေ လို့ ကြာသွားတာ ...”
“ဪ ...”
“ခွင့်ပြုပါဦး ... အိမ်ပြန်ပြီး စောင့်ကြည့်ရဦးမှာမို့ပါ ...”
“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ...”

ပုံရိပ်ထင် ... ။

ဘူတာကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဟမ်းဖုန်းလေးကို ကမန်းကတန်းနှိပ်လိုက်၏။ တော်တော်နှင့် ဖုန်း ကိုင်မည့်သူမရှိသည့်အတွက် ဒေါသတွေ ထွက်ချင်လာသည်။

နောက်တစ်ခါ ...
ထပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်မိပြန်၏။

“ဟယ်လို ...”

တစ်ဘက်မှ ပြန်ထူးသံကြောင့် ပုံရိပ်ထင် အလော တကြီးနှင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဒေါ်မူ ... ကောင်မလေးရောက်နေပြီလား ...”

“ဟေ ...”

“ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အိမ်ကိုရောက်နေပြီလားလို့ ဒီမှာ ... သူ့ကိုသွားကြိုတာ လူချင်းလွဲသွားလို့ ...”

“ဟေ ... အေး ... အေး ... ခဏလေး ... ခဏလေး ... အခုလေးတင် ခြံထဲကားတစ်စီးဝင်လာလို့ ... သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ် ...”

ခြံထဲကားတစ်စီးဝင်လာလို့တဲ့ ... ။

ဟုတ်ပါပြီ ... ။

ကောင်မလေး အငှားကားနဲ့ သွားတာပဲဖြစ်မယ်။ စိတ်ထဲက ထင်မိသော်လည်း ပိုပြီးသေချာအောင် ပုံရိပ်ထင် ဒေါ်မူ ဖုန်းအကိုင်ကို စောင့်နေမိသည်။

“ဟယ်လို ... မောင်ပုံရိပ်ထင်ရေ ... ဖူးသစ်စ ရောက်ပြီ သိလား ... ပြန်လာခဲ့တော့နော် ...”

“ကောင်းပြီ ဒေါ်မူ ... ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ...”

“အေး ... အေး ...”

သူ ...

ဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဖူးသစ်စရောက်ပြီဆိုတဲ့ အသံလေးကြောင့် ရင်ထဲဆိုတက်နေတဲ့ စိုး ရိမ်စိတ်တွေ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားရတာတော့ အမှန်ပင် ... ။ အခုမှ

ပဲ သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်ရ၏။

ကားလေးပေါ် ပြန်တက်ကာ အိမ်သို့ပြန်မောင်းခဲ့ရသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ... ကားဘီးအပိုမပါလာသည့်နေ့မှပဲ ကားဘီးက ပေါက်ရ၏။ ကောင်မလေးကတော့ တစ်မျိုးထင်မှာပဲ။ သူမကို တမင်လာမကြိုတာလို့လေ ... ။ ဘာပဲပြောပြော ပုံရိပ်ထင် ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တကယ်သွားမကြိုချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ငြင်းပယ်လို့မရတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကြောင့် သွားကြိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပုံရိပ်ထင် ... ။

စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေရသည်။

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအိမ် ရောက်နေပြီတဲ့။

ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရဦးမလဲ မသိပါဘူး။ ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာတော့ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာလေးက အမြင်ကတ်စရာ ... ။

တောက် ... ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးကိုမှ ... သူ့ဆီ အန်တီမေလွတ်ရသလဲ မသိပါဘူး ... ။ တကယ်ဆို ပုံရိပ်ထင်အကြောင်းလည်း အန်တီမေ သိနေတဲ့ဟာ။ ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးကို လွှတ်လိုက်တာ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ချေ ... ။ ပုံရိပ်ထင် ... ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားတတ်သလို ... ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှလည်း အရောမဝင်ချင် ... ။ ဒါကိုသိနေပါလျက်နဲ့ အန်တီမေတစ်

ယောက် ပုံရိပ်ထင်ဆီ အကူအညီတစ်ခု လှမ်းတောင်းခဲ့သည်။
အဲ့ဒါ ... ။

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရန်ကုန်မှာ ဖာမေးပွဲလာဖြေဖို့ သူ့အိမ်မှာ ထားပါရစေတဲ့ ... ။ ဖူးသစ်စကို သေသေရာရာစောင့်ရှောက်ပေးပါတဲ့လေ။

ကျန်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မေးမရ။

သူ ... ။

အန်တီမေ ကျေးဇူးတွေကို ပြန်သတိရပြီး ... ငြင်းမထုတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘူတာမှာ သွားကြိုရတဲ့အဆင့် ရောက်လာခဲ့ရ၏။ ကံဆိုးစွာ ကားဘီးပေါက်ပြီး လမ်းမှာကြာသွားသည်။ ကောင်မလေးနဲ့ လွဲသွား၏။

ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ။

ကောင်မလေးက လည်သားပဲ ... ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူးသာဆိုတယ် ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အိမ်ကို ရောက်နေပြီတဲ့လေ။

သူ ... ။

ကားလေးကိုအမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းနေမိတော့သည်။

ဖူးသစ်စကတော့ ... ။

သူမအခန်းတံခါးလေးတွင် ကပ်ထားသော စည်းကမ်းချက်စာရွက်လေးကို ဖတ်ပြီး နှုတ်ခေါင်းလေးရှုံ့ကာ မျက်နှာလေးမဲ့သွားရသည်။

* နံနက်(၇း၀၀)နာရီထရန်တဲ့ ... ။

သွားပြီ ... ။

ဒီတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ဒီစည်းကမ်းချက်စာရွက်ကြီးသည် ပူးသစ်စနှင့် ဘယ်လိုမှ သဟဇာတ မဖြစ်နိုင်တော့။ စာရွက်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ လုံးချေပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်မိသည်။

မနေချင်ဘူး ... ။

ရန်ကုန်မှာ လုံးဝမနေချင်ဘူး ... ။

မန္တလေးမှာပဲပျော်တယ် ... မန္တလေးမှာပဲနေချင်

တယ်။

စိတ်ထဲကနေ ကြီးအော်နေမိသည်။

ကြည့်စမ်း ... ။

တော်တော်လေး ရက်စက်တဲ့ မာမီ။

ကိုယ့်သမီးနုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပစ်ခါခါ ရန်ကုန်ဆိုတဲ့ သူမ တစ်ခါမှ မနောက်ဘူးသေးတဲ့ နယ်မြေတစ်ခုကို ဇွတ်အတင်းစေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရ ... ။ ဘယ်လိုမှ အသနားခံလို့မရ ... ။ သွားကို သွားရမည်ဟု အမိန့်ချခဲ့၏။

မသွားရင် ... ။

မန္တလေးမှာ ယောက်ျားပေးစားမယ်တဲ့လေ။

ဆယ်တန်းလေးသုံးခါပဲကျသေးတယ် ... ဒါကိုပဲ အပြစ်တင်ချင်နေ၏။ အလကားနေ ခလုတ်တိုက်ချင်သည်။ ကျောင်း

မနေချင်တော့ဘူးလို့ ပြောတော့လည်းမရ ... ။ ဆယ်တန်းအောင်အောင်ဖြေရမည်တဲ့ ... ။ ဘေးခြံကို ပြောင်းလာတဲ့ မာမီသူငယ်ချင်း အန်တီမေ့ အကြံဉာဏ်ကို သဘောကျပြီး ပူးသစ်စကို ရန်ကုန်က သူတူပုံရိပ်ထင်ထဲသွားပြီး စာမေးပွဲအပြင်ပြန်ဖြေနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ အဲ့ဒါကိုမှ လက်မခံချင်ရင် ယောက်ျားပဲယူတော့တဲ့။

ငြင်းဆန်လို့မရတဲ့အဆုံး ပူးသစ်စ ရန်ကုန်ကို ထွက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ပုံရိပ်ထင်တဲ့ ... ။

ဘယ်လိုလူကြီးများဖြစ်နေမလဲ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ အသက်မကြီးရင့်ပေမဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ရခိုင်ပုဆိုးနှင့် တော်တော်မီစာကြောင်မဲ့ပုံစံ ပေါက်နေ၏။ အခုလည်းကြည့်လေ ... သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေက အများကြီးပဲ ... ထမင်းဟင်းများကို ထမင်းစားခန်းမှာသာ စားရန်တဲ့ ... အိမ်မှာဆို ကွန်ပျူတာဂိမ်းနှိပ်နေတာ ထမင်းဆင်းမစားအားလို့ အခန်းထဲအထိ လာပို့ပေးရတာ ထုံးစံတစ်ခုပဲ ... ။ တစ်ခါတစ်ခါတိကြည့်ရင်း ပန်းကန်ပြားထဲဟင်းတွေစုပုံထည့်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ စားဖြစ်သည့်အခါလည်းရှိသည်။

ဒါတွေကိုသိလို့ တမင်ကန့်သတ်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ် ... ။

အိပ်ရာဝင်ရင် ခြေလက်ဆေးရမယ်တဲ့ ... ။ အခင်းတွေ စောင်တွေ တစ်ပါတ်တစ်ခါလဲခွင့်ရှိသည်ဟု ရေးထားပြန်၏။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူဖျိုကြီး ဘယ်လောက်ကပ်စေးနဲသလဲဆို

တာ သိသာလွန်းသည်။ သူ့ရဲ့ဆပ်ပြာမှုန့်တွေ ရေတွေကုန်မှာစိုးလို့ ကန့်သတ်ထားတာပဲဖြစ်မည်လေ။

ပြီးတော့ ... ။

လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရေခဲသေတ္တာ ... ။

အထဲမှာ ဘာအချို့ရည်၊ ဘာအသီးအနှံမှမရှိ။ ရေသန့်ဘူးတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေ၏။ တကယ့်ကို အိုအေစစ်ဖြစ်လိုက်တဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ရေခဲသေတ္တာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ စိတ်ဓာတ်ပင် ကျသွားရသည်။

အစားအသောက်မက်လွန်းတဲ့ ဖူးသစ်စအတွက် အရာအားလုံး ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်းဖြစ်နေသည်။ ဘာပဲပြောပြော ယောက်ျားယူပြီး စိတ်ဒုက္ခခံရမှာထက် အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရတဲ့ ဘဝလေးကမှ တော်သေးသည်ဟု ပြောရမှာပဲ ... ။

သူမ ...

အိမ်ထောင်ပြုရမှာ သေလောက်အောင်ကြောက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ... မနည်းထိန်းနေရတာ ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေထိန်းရမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင်ပြေနိုင်မလဲ။ ဖူးသစ်စက အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တရုန်းရုန်းနေမယ် ... ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားမယ် ... ဒါပဲ ဝါသနာပါတာ။ စိတ်ရှုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ လုံးဝဝါသနာမပါချေ ... ။

“တိ ... တိ ...”

“တိ ...”

ဟော ... ။

ခြံထဲဝင်လာတဲ့ ကားဟွန်းသံကြီး။

ဒါ ... ။

လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ကားပဲဖြစ်ရမယ် ... ။

သူမ ... ။

အခန်းလေးထဲမှာ ငြိမ်ကုတ်နေမိသည်။ ကတ်ဆက်သံကျယ်ကျယ် မဖွင့်ရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို သတိရပြီး ကတ်ဆက်သံလေးကို အသံတိုးလိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော အခုမှရောက်လာတာ ပြဿနာတက်ရင် မကောင်းဘူးလေ။

“ဒေါ်မူ ... ဒေါ်မူ ...”

ပုံရိပ်ထင် အော်ခေါ်နေမိသည်။

မြင်မြင်ချင်းဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဖူးသစ်စရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ခြံမှာကတည်းက ကြားခဲ့ရသည်။ ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတဲ့ မာလီဦးဖိုးလုံးက ပြောပြီးသား။ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ခပ်ချောချောကောင်လေးတစ်ယောက်က လာပို့ပေးသွားတာတဲ့လေ။

တယ်ကကောင်လဲ။

စလာကတည်းက ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်ချင်နေပြီ။

သူထင်ထားတာက တက္ကစီငှားပြီးသွားတယ်ထင်တာလေ။ အခုတော့ ကားက နံပါတ်အနက်တဲ့ ... ။ ကောင်မလေးနဲ့ ရွယ်တူကောင်ချောလေးတစ်ယောက် မောင်လေးလာတာတဲ့

လေ ...။
 “ဒေါ်မူ ...”
 “ဒေါ်မူ ...”
 “ဟို ... ဟို ... မေမေ မရှိဘူး ဦးထင် ... ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ
 ဟင် ...”
 “မွေးမွေး ...”
 “ရှင် ... ဦးထင် ...”
 “ဒေါ်မူက ဘယ်သွားလို့လဲ ...”
 “ဟို ... ဟိုလေ ... မမလေးဖူးသစ်စ ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့
 ဈေးကိုသွားပါတယ် ဦးထင် ...”

ကြည့်စမ်း ...။

ရောက်တာမှ မကြာသေး။ သူ့အိမ်သူယာ ကျနေ
တာပဲ။ နည်းနည်းလေးမှ အားနာမူမရှိတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ဒေါ်မူ
ကို ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်သတဲ့။

“ဖူးသစ်စရော ...”
 “မမလေး ... အပေါ်ထပ်မှာပါ ...”
 “သွားခေါ်စမ်း ...”
 “ရှင် ...”
 “ငါက တွေ့ချင်တယ်လို့ ... အခုချက်ချင်း ဆင်းလာခဲ့ပါလို့
 သွားခေါ်စမ်း ...”
 “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဦးထင် ...”

မွေးမွေး နေရာကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းလေး လှည့်

ထွက်သွား၏။

ပုံရိပ်ထင် ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ပင်ပန်း
 နွမ်းလျှော့ ထိုင်ချပစ်လိုက်မိသည်။ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး။ ဖူးသစ်စ
 ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သိပ်ပြီး အလျှော့ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။
 အခုကတည်းက ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံမှပဲ ...။

မဟုတ်ရင် ...

တစ်အိမ်လုံး သူ့လက်ထဲ စောက်ထိုးဖြစ်သွားမှာ

လေ။

“ဖူးသစ်စ ရောက်ပါပြီ ... ဦးလူပျိုကြီး ...”

ချိုအိအိအသံလေးကြောင့် အတွေးလွန်နေသော ပုံ
 ရိပ်ထင်တစ်ယောက် ပြန်သတိရကာ လှည့်စောင်းကြည့်လိုက်တော့။

ဟာ ...

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားရပြီ။

နှုတ်ခမ်းတွေအိအိကြီးတွေ ဝိုင်းဟာသွားရ၏။

ရှော့ပန်လေးနဲ့ အလှကြီးလှနေတဲ့ ကောင်မလေးကို
 ကြည့်ကာ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ
 အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။ မျက်နှာကြီး မထားတတ်လောက်
 အောင် ဖြစ်ရကာ အရှက်သည်းသွားရသည်။ ဒါကို ကောင်မလေးက
 မသိ။ ခပ်တည်တည်ပဲ ဆိုဖာလွတ်တွင် စင်ထိုင်သည်။

“ဖူးကိုခေါ်တယ်ဆို ... လူပျိုကြီး ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာလူပျိုကြီးလဲ ... ပုံရိပ်ထင်ကွ ... ပုံ

ရိပ်ထင် နာမည်ပဲခေါ် ...”

“အဟွန်း ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ လူပျိုကြီးရေ ... အန်တီမေ့နှုတ်
က သူတူလူပျိုကြီးအကြောင်း တဖွဖွ ပြောလွန်းလို့ အဲဒီမှာ
မည်ကြီးက နားရည်ဝနေပြီလေ ... အခုမှ ဦးပုံရိပ်ထင်လို့
ခေါ်ရမှာ နည်းနည်းထောက်နေတယ် ...
ဦးလူပျိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော် ... ဘာပဲပြောပြော လူပျို
ကြီးဆိုတဲ့နာမည်က ဂုဏ်ရှိပါတယ်လေ ... တစ်ခုလပ်ကြီး၊
မှဆိုးဖိုကြီးလို့ ခေါ်ခံရတာမှ မဟုတ်တာ ... ဂုဏ်ယူလိုက်
စမ်းပါ လူပျိုကြီးရဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”
“ဟေ ... ”

ကြာရင် သူ့မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်မှာပင်

စိုးရ၏။

အချက်ကျကျရှင်းပြတဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ အကြောင်းပြ
ချက်ကလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ မငြင်းဆန်နိုင် ... ။ တော်ကြာ
မဦးမချွတ် သူမပြောတဲ့နာမည်လိုမျိုး အခေါ်ခံနေရမှဒုက္ခ ... ။

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ ... မင်းခေါ်တတ်သလိုသာခေါ်၊
မင်းကို မေးစရာရှိလို့ ဖူးသစ်စ ... ”

“ဟုတ် ... ”

“မင်း ဒီကို ဘာကားနဲ့ လာတာလဲ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်းကို ဘယ်သူပို့ပေးတာလဲလို့ မေးတာကွ ... ”

“ဟို ... ဟိုလေ ... အ ... အသိပါ လူပျိုကြီး ... ”

“ဟင် ... အန်တီမေပြောတော့ မင်းက ရန်ကုန်မှာ အသိ

မိတ်ဆွေ မရှိဘူးဆို ... အခုတော့ ဘယ်ကအကောင်က
လိုက်ပို့ပေးတာလဲ ... ”

“ရှင် ... ”

“မန္တလေးသူနဲ့ ရန်ကုန်သား မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို
ပြောတာပါ ... ”

“မိတ်ဆွေဆိုတာ ... အခုမှသိတဲ့ မိတ်ဆွေပါ ... ”

“ဘာ ... ”

“လူပျိုကြီးနဲ့လွဲပြီး အဝတ်ထုပ်ကြီးတွေနဲ့ တလည်လည် ဖြစ်
နေတုန်း သူက စေတနာနဲ့ ကူညီပြီး ဒီအိမ်လိပ်စာအတိုင်း
ပို့ပေးခဲ့တာလေ ... ”

ဪ ... ။

ဒါကြောင့်ကိုး ... ။

ဒီမှာတော့ ပြဿနာအိုး ကိုင်မိပြီဆိုပြီး စိတ်တွေ
အညစ်ကြီးညစ်ပြီး အန်တီမေ့ဆီကိုတောင် ဖုန်းဆက်တော့မလို့
တော်သေးတယ်။ အမေးမြန်သွားလို့ပဲ။ တော်ကြာ သူမထားချင်လို့
အပြစ်ရှာတယ်ဟု အထင်လွဲခံရဦးမည်။

“လူပျိုကြီး ... မေးစရာရှိသေးလား ... ”

“မရှိတော့ဘူး ... မင်းသွားလို့ရပြီ ဖူးသစ်စ ... ”

“ဒါဆို ... ဖူးသွားနားတော့မယ်နော် ... ”

“အေး ... ”

ဆတ်ခနဲ ထသွားသော ဖူးသစ်စရဲ့ နောက်ပိုင်းလေး
ကို မကြည့်ရဲစွာ အကြည့်ကလေးကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

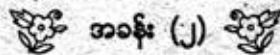
ဒုက္ခပါပဲ ... ။

ရင်တွေမောရပါလားနော် ... ။

ဟူး ... ။

သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ ပုံရိပ်
ထင် ခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာခါယမ်းပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းရှိ
ရာသို့ တက်လာခဲ့မိတော့သည်။

နိဂုံး ♥ နိဂုံး

အခန်း (၂)

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင်
စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေရသည်။ သူမကို စမြင်လိုက်ကတည်းက
အကဲခတ်မိပြီလေ။ အဲဒီလိုကောင်မလေးမျိုးကိုမှ အန်တီမေ ဘာ
ကြောင့် သူ့ဆီပို့ရတာလဲ။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောဝင်ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းမရှိတဲ့
သူ့လိုလူမျိုးဆီကိုမှ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စာမေးပွဲပြန်ဖြေ
နိုင်ဖို့ လွှတ်ရတာပါလိမ့်။ သာမန်ရင်းနှီးမှုလေးလောက်နှင့်တော့
ဖူးသစ်စကို မပို့နိုင်။

အကြောင်းကစ်ခုခုရှိနေလို့များလား ... ။

ဟာ ... ။

ခေါင်းရှုပ်လိုက်တာ ... ။ သိပ်ပြီးမစဉ်းစားတာဘဲ
ကောင်းတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မနက်စာစားရန် အောက် ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့မိသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ရေခဲ သေတ္တာလေးကို ဖွင့်မိတော့ အထဲမှာ စားသောက်စရာတွေနှင့် ပြည့် နှက်နေသည်။ ပုံရိပ်ထင်ပင် လက်ဖျားခါသွားရ၏။ စားစရာတွေက အပြည့်ပဲ ...။

အားပါး ...။

တယ်ဟုတ်ပါလား ...။

အထဲမှာ သစ်သီးတွေအစုံအချိုရည်ဘူးမျိုးစုံနှင့် အသားချောင်းတွေအပြည့်။ တော်တော်အကောင်းကြိုက်တဲ့ ကောင် မလေးပဲ ... စားစရာတွေက အစုံပဲ။ အခုမှပဲ ပုံရိပ်ထင် အိမ်က ရေခဲသေတ္တာက စိုပြည်နေတော့တယ်။

“ဟယ် ... ဦးထင် ... နိုးပြီလား ...”

“အေး ...”

“မနက်စာအဆင်သင့်ပဲ ဦးထင် ...”

“ထားလိုက်ဦး ... ပြီးမှပဲစားမယ် ... ဒါနဲ့ ဟိုကောင်မလေး

မနိုးသေးဘူးလား ...”

“နိုးပြီ ဦးထင် ...”

“ဟော ...”

“အိပ်ရာခန်းလို့ထင်တယ် အစောကြီးနိုးနေတာ ဦးထင်ရဲ့၊

လှေကျင့်ခန်းလုပ်နေတယ်လေ ...”

“ဘာရယ် ...”

“ခြံထဲမှာ လှေကျင့်ခန်းလုပ်နေတယ်လို့ပြောတာ ... ဟိ

ဟိ ... အဲ့ဒါကြောင့်လား မသိဘူး ... မမလေးဖူးသစ်စရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အချိုးကျပြီးတော့ကို လှတာနော် ...”

ဟာ ...။

အရေးထဲ မွှေးမွှေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လူကို ဘာ တွေ့လာပြောနေမှန်း မသိဘူး။

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်နှာလေး ရှက်သွေးလေးကြောင့် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မနက်စောစောစီးစီး ...။

သီချင်းသံသဲ့သဲ့တော့ ကြားသားပဲ။

သို့သော် ...

ကိုယ့်အိမ်ကဟု မထင်ခဲ့မိ ...။ အခုတော့ ...

ကောင်မလေး လှေကျင့်ခန်းလုပ်နေတာတဲ့လေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ပတ်ဝန်း ကျင်မြင်ရင် ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။

သူ့ ...

စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနဲ့အတူ အိမ်တံခါးကြီးကို ဆွဲအဖွင့်။

ဟာ ...။

ရင်ခုန်သံတွေပင် တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုန်သွားရပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း လည်ပတ်စီးဆင်းသော သွေးများပင် ရပ်တန့်သွား သည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

အားကစားဝတ်စုံကိုယ်ကျပ်လေးနှင့်အတူ တောင့် တင်းပြောင့်စင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက တီးလေးနှင့်အတူ နွဲ့ယိမ်းနေ၏။ ကောက်ကြောင်းလှလှလေးတွေနဲ့အတူ ရှိုက်ဖိုကြီး

ငယ်အသွယ်သွယ်က မြင်သူတကာ ရင်ခုန်ချင်စရာ။

ဆံနွယ်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးများကိုစုကာ ခပ်မြင့်လေး ချည်နှောင်ထားသဖြင့် လည်ကုပ်ဝင်းနှစ်နှစ်လေးကို မြင်နေရသည် မှာ အသည်းယားစရာ။ စပိုရှုပ်ကိုယ်ကျပ်လည်ဟိုက်ကလေးကြောင့် ရွှေရင်မိုးမို့က အသက်ရှူသံအတိုင်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေ၏။

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ကောင်မလေး တော်တော်လှတာပဲ။

သူ ...

အခုမှပဲ ကောင်မလေးကို အနီးကပ်သေသေချာချာ ကြည့်မိသွားရ၏။

ဖြူနုဝင်းအိနေသော အသားအရည်လေးနှင့်အတူ ဝေင်ယော်တောင်မျက်ခုံး၊ ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးလေးတွေနှင့်အတူ သွယ် စင်းနေသော နှာတံလေးများက သူမရဲ့အလှကို ပို၍ပင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေစေသည်။ ပြီးတော့ အိလုံးပြီး ဖူးရွရွနှုတ်ခမ်းလေးတွေ။

ဟာ ... ။

ဒုက္ခပါပဲ။

ပုံရိပ်ထင် ဘာတွေစဉ်းစားပြီး တွေးနေပါလိမ့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချအောင် လုပ်နေတဲ့ သူမရဲ့လုပ်ရပ်ကို တားဆီးဖို့ ထွက်လာတာလေ။ အခုတော့ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် သူပါ ငေးမောနေမိရသည့်အဖြစ်ကို သတိရကာ စိတ်ဇော့ကို ပြန်ချုပ်ထိန်းပစ်လိုက်သည်။

ပြန်သစ်စအနား ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် တိုးကပ်သွားပြီး ကတ်ဆက်လေးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ချောက် ... ။

“ဟင် ... ”

ရုတ်တရက် ... ။

ပျံ့လွင့်နေသော ကတ်ဆက်တီးလုံးလေး ရပ်သွားတာကြောင့် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေရာမှ ရပ်တန့်ကာ သူမကြည့်လိုက်တော့ ... ခါးနှစ်ဖက်လက်ကြီးထောက်ပြီး စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်နေသော ဦးပုံရိပ်ထင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ လူပျိုကြီး ... ”

“ပိတ်လိုက်တာလေ ... ”

“အဲ့ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ... ဘာကြောင့် ပိတ်တာလဲလို့ ဒါမှာ အရှိန်တောင်ပျက်သွားပြီ ... ”

မျက်နှာလေးမဲ့ရှုံ့ကာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ကလေး ထိုင်ချလိုက်တဲ့ ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးပေါ် ကျေနပ်ပြီးလေး ဖြတ်ပြေးသွားရသည်။

ကောင်းတယ် ... ။

များများစိတ်ညစ်လေ ကောင်းလေပဲ။ ဒါမှ မန္တလေးကို မြန်မြန်ပြန်ပြေးမှာ။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ပြော ... ”

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ ... ”

“ရှင် ... ”

“ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးတာလေ ... ”

“ဖူးက ဘာလုပ်လို့လဲ ...”

အူတူအူအူပေးမှုကို မနှစ်သက်လှစွာ ပုံရိပ်ထင်
ရဲ့မျက်နှာချောချောကြီး ရဲ့မဲ့သွားရသည်။ ဖူးသစ်စ သူ့ကို တမင်
ပြန်ညစ်နေပြီဆိုတာ ပုံရိပ်ထင် ကောင်းကောင်းကြီးသိ၏။

“ကတ်ဆက်ဖွင့်ပြီး ကနေတာကိုပြောတာ ဖူးသစ်စ ...”

“ဪ ... ဒါလား ... အေရီးဗစ်ကတာလေ ... ကျန်းမာ
ရေးလေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုပေါ့ ... အဟင်း ... ဟင်း ... ရှုပျို
ကြီးက မသိဘူးဟုတ်လား ... ဟိုးမူလတန်းကလေးတောင်
သိတယ် ... လူပျိုကြီးရဲ့ ...”

“ဒီမှာ ဖူးသစ်စ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ လူပျိုကြီး ...”

“မင်းမှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ်ရှိသေးရဲ့လားဟင် ... ပတ်
ဝန်းကျင်မြင်လို့ သင့်တော်မတော်ဆိုတာတောင် မစဉ်းစား
ဘူး ... ဘယ်နှယ်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာများ ကိုယ့်အခန်း
ထဲကိုယ်မလုပ်ဘဲ ခြံထဲဆင်းလုပ်ရတယ်လို့ ...”

မင်းအရှက်မရှိဘူးလား ... ဒါကြောင့် ရှေ့စကားပုံရှိတာလေ။
ယိုသူမရှက် ... မြင်သူရှက်၏တဲ့ ... အဲ့ဒါ မင်းတို့လိုလူမျိုး
တွေအတွက် ထားတာပဲနေမှာ ...”

“ဘာ ... ဘာရယ် ...”

လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့စကားကြောင့် ...

ဖူးသစ်စ အရှက်ကြီးရှက်ကာ ဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲ
ပေါက်ကွဲသွားရတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မလုံမလဲဖြစ်ရ၏။

တော်တော်အပြောကြမ်းလွန်းတဲ့ လူပျိုကြီး။ သူတစ်ပါး နားဝင်ချို
အောင် ပြောလိုက်ရင် သူ့နှုတ်ခမ်းဗူးလုံးလုံးကြီး လေဖြတ်ပြီး ရွဲ့
စောင်းသွားမှာစိုးလို့လားမသိ ... ပြောလိုက်လျှင် တစ်ဘက်သား
နားမခံနိုင်စရာချည်းပဲ ...။

ဖူးသစ်စ ...။

ပစ္စည်းတွေကို နှုတ်ခမ်းလေးစုထောင်ပြီး ကောက်
သိမ်းနေမိသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

“ကောင်မလေး ...”

ဖူးသစ်စ လုံးဝမထူးမိ ...။

“နားလေးသွားပြီလား ...”

“ ...”

“ဒါက ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ...”

ပစ္စည်းတွေတပွေ့တပိုက်ကိုင်းပြီး တိုက်ထဲဝင်ဖို့လုပ်
နေတဲ့ ဖူးသစ်စကို နောက်ကနေ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး မေးမိသည်။

“ဘာလဲ ... ငါက အမှန်တွေပြောလို့ မင်းနားမခံသာတော့
ဘူး မဟုတ်လား ...”

“ ...”

“အေးပေါ့လေ ... အစကတည်းက ဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိတဲ့သူ
ဆိုတော့ အဲ့ဒီလိုပဲ ပြောပြမှ သိတာပေါ့ ... နောက်ဆို ကိုယ်
ဘာပဲလုပ်လုပ် သေသေချာချာစဉ်းစား ... မဟုတ်ရင် အခု
လို အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်မှာပဲလေ ... သူများလက်ညှိုးထိုး
မခံရအောင်စဉ်းစားသိလား ...”

ဟွန်း ... ။

ဖူးသစ်စ ... ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်သွားရ၏။
ပြဿနာမတက်ချင်လို့ ငြိမ်နေတာကိုမသိဘဲ ပြောချင်ရာကို စွတ်
ပြောနေသည်။ စိတ်ကမရှည်ချင်တော့ လူပျိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးလူပျိုကြီး ... ”

“ပြော ... ”

“ဖူးက မန္တလေးမှာကတည်းက ... အိပ်ရာနိုးတာနဲ့ အပြေး
လေ့ကျင့်တယ် ... လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တယ် ... ဒါဟာ ...
ကျန်းမာရေးအတွက်လုပ်တာ ... အိပ်ရာထဲ နေဖင်ထိုး
အောင်အိပ်တတ်တဲ့ ကာလနဂါးလက်သစ်တွေထက်တော့
သာတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

“ဘာ ... ”

“ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ ...
သာမန်စိတ်ဓာတ်နဲ့ မကြည့်ရင်တော့ ငမ်းစရာပဲပေါ့လေ”

“ဘာ ... ”

“သတိမမူဝူမမြင်တဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ ... ကြည့်မှမြင်တာပါ ...
ဟွန်း ... ”

ဟာ ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့ စကားလေးကြောင့် ... ပုံရိပ်ထင်တစ်
ယောက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ဆွဲအသွားရသည်။ ရှက်
လည်းတအားရှက်သွားမိ၏။ လူကို ဟိုဟာလို့ မပြောသွားရုံတမယ်

ပါ။ ... ။ တော်တော်စကားတတ်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေး ... ။

ပြောပြီးတာနဲ့ ... ။

သူ့ဘက်နည်းနည်းလေးပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျော
ခိုင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖူးသစ်စတစ်ယောက်မှာတော့ ကိုယ့်အခန်းလေးထဲ
ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ပစ္စည်းတွေ စားပွဲပေါ် စုပြုံတင်ကာ ထိုင်ခုံလေးတွင်
ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေးနှင့် ထိုင်နေမိသည်။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ ... ။

တစ်ဘက်သားကို ဘယ်လိုထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ရမလဲ၊
ကဲ့ရဲ့ရဲ့ချရာမလဲလောက်ဘဲ စဉ်းစားနေတဲ့လူကြီး ... ။ ဘယ်လိုနေ
လို့မှ အပြစ်ကလွတ်မှာ မဟုတ်ချေ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

ဟော ... ။

တံခါးလာခေါက်ပြန်ပြီ ... ။

“မမလေး ... ”

အိမ်ဖော်မလေးမွှေးမွှေးရဲ့အသံပဲ။

“ဘာကိစ္စလဲ မွှေးမွှေး ... ”

“ဦးထင်ခေါ်ခိုင်းလို့ပါ ... ”

“ပြင်ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလို့ပြောလိုက် ... ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး ... မမလေးဖူး ... ဦးထင်က ပြောစရာ
ရှိလို့တဲ့ ... အချိန်သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ... အလုပ်သွားရ
တော့မှာ ... အခုချက်ချင်းဆင်းလာခဲ့ပါတဲ့ ... ”

“ဒါဆိုလည်း ရုံးပြန်ဆင်းမှပြောတော့လို့... ဒီမှာ ချွေးမတိတ်
သေးဘူး... ရေမချိုးနိုင်သေးဘူး ကျေနပ်ရင်ကျေနပ်၊ မကျေနပ်
ရင်လည်း ဒီကိုလာပြောလို့ ပြန်ပြောလိုက် မွှေးမွှေး ”

“အမလေး... မွှေးမွှေး မပြောရဲပါဘူး... ဦးထင် အရမ်းစိတ်
ဆိုးသွားမှာပေါ့...”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း မတတ်နိုင်ဘူး မွှေးမွှေးရေ...”

“ဟာ... မမလေး... မမလေးဖူးသစ်စ... ဟာ... ခေါ်လို့
လည်းမရဘူး... ဒုက္ခပါပဲ...”

သူမ...။

အပြင်မှ မွှေးမွှေးရဲ့ညည်းညူသံလေး ကြားရသော်
လည်း ဖူးသစ်စ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ကို
အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်ကလေးက ဖူးသစ်စရဲ့ရင်ထဲ အစိုအခဲကြီးမား
စွာပင် ရောက်နေ၏။ စိတ်ကောင်းလေး နည်းနည်းမှမထားနိုင်
လောက်အောင် အမြင်တွေကတ်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့...။

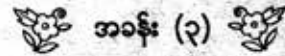
မွှေးမွှေးပြန်ထွက်သွားတဲ့ ခြေသံလေးကို ကြားရ၏။

ဖူးသစ်စ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပြီးနောက်...

ရေချိုးခန်းလေးထဲသို့ဝင်ကာ ရေကိုစိမ်ပြီး တစ်ဝ
ချိုးပစ်လိုက်မိတော့သည်။

နိဂုံး

“ဖူးသစ်စ...”

ဟင်...။

လူပျိုကြီးအလုပ်မသွားသေးပါလား။

သူမ...။

လူပျိုကြီးကို အလုပ်သွားလောက်ပြီလို့ ထင်ထား

တာလေ...။ သို့သော် အခန်းထဲက ဆိုဖာကြီးတွင် ရွာတည်တည်ကြီး

ထိုင်နေသော လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားရသည်။

“လာဦး...”

“ဟုတ်...”

ပြောစရာရှိလို့သာ ခေါ်ရတာ... အကြည့်လေးတွေ

က လွှဲထားရသည်။ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးကလည်းကြည့်လေ။

ဒူးဖုံးရုံဂါဝန်လေးနှင့် လည်ဝိုက်လက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ထား၏။

သွယ်ကာစင်းကျနေသော ခြေသလုံးစင်းစင်းလေးက ဝင်းနှစ်လို့။ မကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ပုံရိပ်ထင်ရဲ့မျက်လုံးတွေက ရောက်သွားမိရသည်။

“ပြောပါ လူဖျိုကြီး ...”

ဟာ ...။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံလေးတွင် ဆတ်ခနဲဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင်ရဲ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။ လည်ချောင်းဝတွင် သီလာသော တံတွေးကို ဝှက်ခနဲ မနည်းကြီး မျိုချလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ထစမ်း ... ပြန်ထစမ်း ဖူးသစ်စ ...”

“ရှင် ...”

“မရှင်နဲ့ ... မရှင်နဲ့ ... အခုချက်ချင်းထစမ်း ... ဟိုဘက်နဲ့ ကို အခုချက်ချင်းပြောင်းထိုင်လိုက်စမ်း ...”

“ရှင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလူဖျိုကြီးရဲ့ ...”

“မမေးနဲ့ ... လုံးဝပြန်မမေးနဲ့ ... ဒါ ... ငါ့အိမ် ... ငါထိုင်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာပဲ မင်းထိုင်ရမယ် ...”

“ဟွန့် ...”

မျက်စောင်းလေးတရွယ်ရွယ်နှင့် နေရာလေးကို မကျေမနပ်လေး ရွှေ့ထိုင်လိုက်သော ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင် သက်ပြင်းမောကြီးကို ချရပြန်သည်။

ဟူး ...။

ဒီကောင်မလေးကြောင့် ရင်မောရပါလားနော်။

သက်ပြင်းခဏခဏချရင် အသက်တိုတတ်သတဲ့။ ဒီကောင်မလေးနဲ့သာ ကြာကြာနေမိရင် ပုံရိပ်ထင်ရဲ့အသက် ရှည်မှာပင် မဟုတ်တော့ချေ။

“ဒီမှာ ဖူးသစ်စ ...”

“ပြောပါ လူဖျိုကြီး ...”

“မင်း ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်ရဲ့ စည်းကမ်းကိုတော့ မင်းလိုက်နာပါ ... မင်းရဲ့သင်တန်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါ နှစ်စမ်းပေးမယ် ... လောလောဆယ်တော့ မင်း အိမ်မှာခဏ အနားယူဦးပေါ့ ...”

အိမ်မှာက ဒီကားတစ်စီးတည်းရှိတာဆိုတော့ မင်းနဲ့ ငါ ဖွဲ့သုံးရမှာပဲ ... ဒီတော့ ငါအားတဲ့ရက်တွေမှာ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာတွေ အလျဉ်းသင့်သလို ငါပို့ပေးမယ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ပြီးတော့ မင်းရဲ့ဝတ်စားပုံ ...”

“ဟင် ... ဖူးဝတ်တာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ...”

တအားကိုလှနေလို့ဟေ့ ...။

အဲဒီပုံစံနဲ့ ကြပ်ကြပ်နေ ... အနောက်ကနေ တောင်းနဲ့လိုက်ရလိမ့်မယ်သိလားဆိုသည့် စကားများကို ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒီအိမ်မှာ မွေးမွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရှိသေးတာ မင်းက သူ့အတွက် ခံပြုဖြစ်နေတယ် ... အဲဒါ မင်းဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပါ ...”

“ဘာရယ် ...”

“မင်း လုံလုံခြုံခြုံဝတ်စားဖို့ပြောတာ ...”

“ရှင် ...”

ကြည့်စမ်း ...။

သူများကို ဝေဖန်ပစ်တင်တဲ့နေရာမှာ နည်းနည်းလေးမှပင် အားမနာတတ်တဲ့ လူပျိုကြီးပဲ။ သူ့အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ သူ့ဆိုပြီး အလကားနေ တစ်ဘက်သားကို ငှိမ်ချချင်နေတာ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူကြီး။

“အတုမြင်အတတ်သင်ဖြစ်မှာစိုးလို့ တားဆီးရတာပဲ ပူးသစ်စ ...”

“ဒါပေမဲ့ ပူးက (Free Style)ပဲ နှစ်သက်တာလေ လူပျိုကြီးရဲ့ ...”

“ဟေ့ ... မင်းဘာသာ မကြိုက်ကြိုက်ကြိုက် ... ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါပြောတဲ့အချက်တွေကို အလေးအနက်ထားပြီး လိုက်နာရမှာပဲ ကောင်မလေး ...”

မဆိုင်လိုက်တာ ...။

ခေတ်လူငယ်ပီပီ နေထိုင်ဝတ်စားတတ်တာကို သူကလာပြီး ကန့်သတ်တားဆီးချင်နေသည်။ မကျေနပ်ချင်လှသော်လည်း လူပျိုကြီးရဲ့ အစိုးရိပ်အောက်က မလွတ်ကင်းနိုင်သော အခြေအနေမို့ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ပူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း အလျှော့

မပေးဘဲ တင်းထားမိသည်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ပူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာလေးက ဖြူဝင်းနုကာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေ၏။

ကလေးလေးလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးမနေဘဲ လူကြီးဆန်ဆန်လေးနေလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု မဆီမဆိုင် တွေးနေမိသည်။ ပူးသစ်စကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်နေမိသည်။

ဟာ ...။

မဟုတ်သေးပါဘူး ...။

သူ ...

ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်။ အဲ့ဒါ ပုံရိပ်ထင်ဆိုတဲ့ သူနဲ့ဆိုင်မှမဆိုင်တာဘဲနော်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖော်သက်ပြီး အရောတဝင်မနေတတ်ခဲ့သော ပုံရိပ်ထင်အတွက် ပူးသစ်စဆိုသော မိန်းကလေးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာများကိုသာ ဖန်တီးထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ ...။

ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ ...။

မန္တလေးမှာ တော်တော်ထင်တိုင်းကျခဲ့မဲ့ ပုံစံလေး

...

ဒါကို ...။

ပုံရိပ်ထင်လက်ထက်မှာပျံ့အလိုလိုက်ပြီး အလျှော့ဆေးရုံ ခြစ်တော့ မျက်နှာထားတည်တည်တင်းတင်းကြီးနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့ သူ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လူပျိုကြီး ...”

“ပြော ...”

“ဒါပဲ မဟုတ်လား ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ပြောစရာကုန်ပြီလားလို့မေးတာ ... ဗိုက်ဆာနေပြီ ...”

ဟင် ... ။

မျက်နှာလေးမဲ့ရှုံ့ကာ ဗိုက်ကလေးနိပ်ပြီး နှုတ်ခမ်း
ချွန်ချွန်လေးနှင့် ပြောလိုက်တဲ့ ဖူးသစ်စကို ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်မိသွား
သည်။ ဖူးသစ်စက တကယ့်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပါပဲ။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကောင်မလေး ရောက်မလာသေးခင်က စိတ်
တွေ့စွတ်၊ ဒေါသတွေဖြစ်၊ အိမ်မှာလက်ခံထားရမှာကြောက်ပြီး
မန္တလေးပြန်သွားအောင် လုပ်ပစ်မည်ဟု တေးထားမိသော ပုံရိပ်
ထင်တစ်ယောက် တစ်စက်ကလေးမှ အကျောမတည့်သော ဂျစ်တူး
တူး ဖူးသစ်စနှင့် အခုလို အတူနေရတာ အပျင်းပြေပြီး ဖူးသစ်စဟာ
ပုံရိပ်ထင်အတွက် တသီးတသန့်ကြီးဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

“ကဲ ... ထ ... သွားစားရအောင် ...”

“ဟင် ... လူပျိုကြီးက မစားရသေးဘူးလား ...”

“ဘယ်စားရဦးမလဲ ... မင်းကိုစောင့်ရင်း ငါလည်း အလုပ်
သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတာလေ ...”

ဟွန်း ... ။

သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားရဦးမယ် ... ။

အမြင်ကတ်လိုက်တာ ... ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... လူပျိုကြီးကို ဖူးသစ်စ သိပ်
မှန်းတာပဲ။

သူမ ...

စိတ်ထဲက မကျေနပ်သော်လည်း နှုတ်ကပွင့်မပြော
ရဲပါ။ လူပျိုကြီးရဲ့ အရိပ်ကနေ သူမ မစွန့်ခွာနိုင်သေးဘူးလေ။ စိတ်
ရှိလက်ရှိအထုပ်စွဲပြီးတော့သာ မန္တလေးပြန်လိုက်ချင်၏။

သို့သော် ...

ယောက်ျားပေးစားပစ်မည်ဆိုသော ခြိမ်းခြောက်
စကားသည် အလွန်ပင် ခါးနားလွန်းလှသည်။ ဘယ်လိုမှ လက်မခံ
နိုင်တဲ့အချက်မို့ အောင့်အည်းသည်းခံကာ တွယ်ကပ်နေရ၏။

မနက်စာစားပွဲခိုင်းလေးက တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြီး
ဆုံးသွားသည်။

ဦးပုံရိပ်ထင် အလုပ်ထွက်သွားတော့မှ ဖူးသစ်စစိတ်
တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားရ၏။ ခြံလေးထဲဆင်းပြီး ပန်းပင်လေး
တွေကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ ... ။

ရန်ကုန်မြို့ကို အခုမှရောက်ဖူးတဲ့ ဖူးသစ်စ အိမ်ထဲ
မှာ အခုလို ငြိမ်ကုတ်မနေဘဲ လျှောက်လည်ပတ်ချင်စိတ်တွေ
တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေရ၏။ သို့ပေမဲ့ သူ့အားလပ်တဲ့နေ့တွေ လိုက်ပို့
မယ်ဟု တစ်ခါတည်းပိတ်ကာ တားဆီးသွားသည်။

မန္တလေးကို ပြန်ချင်လိုက်တာ ... ။

သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သတိရမိ၏။

ဒီအချိန်လောက်ဆို ... ။

သူမတို့အုပ်စု ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက် ... လည်လိုက်ပတ်
လိုက် ... စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့အချိန်ပင်
မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် ပြင်ဦး
လွင်အထိတက်ပြီး လည်ပတ်တတ်သည်။

မာမိတားလည်းမရ။

ဖူးသစ်စ လုပ်ချင်တာလုပ်သွားချင်ရာသွား မာမိ
နားပူအောင်ဆွဲကလွဲပြီး အမြဲတမ်းလက်လျှော့ရသည်ချည်းပဲ။ ပိုက်
ဆံဆိုလည်း ဖူးသစ်စအကြိုက်သုံးပဲ။ အနောက်ကနေ ငွေလိုက်ရှင်း
ပေးရတဲ့အခါမျိုးတွေတော့ မာမိသောင်းကျန်းတော့သည်။

ဒါလည်း ခဏပါပဲ။

နောက်ဆုံး မာမိပဲ ဖူးသစ်စကို ခေါ်တတ်၏။ ဒယ်ဒီ
ဆုံးသွားကတည်းက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဖူးသစ်စသည်
မာမိအတွက် အရေးပါအရာရောက်လွန်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်
ခဲ့သည်။ အလိုလိုက်သလားမမေးနှင့်။ ဖူးက တစ်ခုဝယ်ခိုင်းလျှင်ပင်
မာမိက သုံးလေးခုလောက် ဝယ်လာတတ်သည်။

ဆယ်တန်းရောက်တော့ မာမိ ဖူးသစ်စကို ထိန်း
ချုပ်လို့မနိုင်တော့။

ကျူရှင်တွေမတက် ... ။

ပိုက်ဆံရသမျှ အပျော်အပါးနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေ
တတ်၏။ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်ဘဲ တဘုန်းဘုန်းကျသည့်အလျောက်
ဖူးသစ်စမှာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမရှိ။ ဝမ်းနည်းချင်းကပီးကာ ရှိခဲ့

သော်လည်း မာမိက မရတော့ချေ။ ဘေးအိမ်ကို အသစ်ပြောင်းလာ
သော မာမိသူငယ်ချင်း အန်တီမေနှင့်တွေ့ပြီး မာမိပုံစံပြောင်းသွား
၏။ ဖူးသစ်စကို အလိုမလိုက်တော့။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လာသည်။

နောက်ဆုံး ... ။

အန်တီမေအကြံအစည်နှင့်ပဲ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်အိမ်
ကို ပို့သည်အထိ ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်လာကြ၏။ အဓိကတရားခံ
သည် အန်တီမေပင်ဖြစ်သည်။ ဖူးသစ်စ အန်တီမေကို နည်းနည်းလေး
မှ ကြည့်မရ ... ။ လူပျိုကြီးအတိုင်းပဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး
အပြစ်ရှာနေတတ်တဲ့ အန်တီမေကို ဖူးသစ်စ အရမ်းမုန်းတာပဲ။

သူမ ...

ခေတ်ဆန်ဆန်အဝတ်အစားတွေကိုလူပျိုကြီးမျက်စိ
နောက်အောင် တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး ဝတ်နေတာလေ။ ဂျင်းဘောင်း
ဘီ ရှုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ပုံစံကို အမြင်ကတ်
စရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလွှဲထားတာ။

လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်က ... ။

မိန်းကလေးတွေနဲ့လုံးဝအရောဝင်တတ်တဲ့လူမဟုတ်
ဘူးတဲ့။ သူ့လက်ထောက်ကိုတောင် ယောက်ျားလေးပဲ ခန့်တာတဲ့
လေး ဖူးသစ်စကို မာမိက ထဘီတွေ အင်္ကျီတွေချုပ်ကာ ထည့်ပေး
ပြီး လူပျိုကြီးအမြင်ကတ်အောင် မနေမိဖို့ အထပ်ထပ်မှာ၏။ သူမ
တမင်နိုးဝယ်လာတာပဲ။ လူပျိုကြီးမျက်စေ့စုပ်မဲ့ အပြင်အဆင်တွေ
လုပ်ပြီး မန္တလေးက အန်တီမေတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်ခိုင်းတဲ့အထိဖြစ်
အောင် အရွဲ့တိုက်နေတာ။

ဒါကို ...။

လူပျိုကြီးက ကန့်သတ်နေပြီ ...။

ဟွန်း ...။

ရှင်ကြီးမျက်စိနောက်နေပြီ မဟုတ်လား လူပျိုကြီး။

စိတ်သာချ ...။

ရှင်မကြိုက်တာမှန်သမျှ လုပ်ကိုလုပ်မှာသိလား။ ရှင်

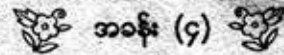
စိတ်တွေအမြဲတမ်း ပူးသစ်စကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေစေရမယ်ဆိုတာ

မြဲမြဲသာမှတ်ထားတော့ လူပျိုကြီးရေ ...။

အဟင်း ... ဟင်း ...။

ပူးသစ်စအတွေးလေးနှင့်တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်

ကာ ရယ်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၄)

“ပူးသစ်စ ...”

“...”

“ဟေ့ ကောင်မလေး ...”

ဟော ...။

လူပျိုကြီးခေါ်ပြန်ပြီ။

“ပူးသစ်စရေ ...”

“...”

ကျွတ် ...။

ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင် အော်ခေါ်နေမှန်း မသိပါဘူး။ (walk man)လေးနဲ့ သီချင်းနားထောင်ပြီး အခန်းလေး ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေသော ပူးသစ်စတစ်ယောက် လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရုံခေါ်သံကြောင့် မျက်နှာလေးမဲ့ရှုံ့သွားရသည်အထိ

စိတ်ညစ်သွားရသည်။

ဒီလူကြီး ... ။

လူကိုဘာတွေပြစ်တင်ဝေဖန်ဖို့ ခေါ်သလဲမသိပါဘူး။

“ဟေ့ ...

“ဖူးသစ်စ ...”

“လာပြီဗျို့ ... လာပြီ ... လာပြီ ...”

အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်လည်းအော် အခန်းထဲက လည်း အိမ်ပြိုကျမတတ် ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် တခိုင်းခိုင်းပြေးဆင်း လာခဲ့မိသည်။ လှေကားထစ်အောက်ဆုံးထစ်ဆီ ခြေအနင်း ရုတ် တရုတ် ခြေချော်ကာ ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။

“ဝုန်း ...”

“ဒုန်း ...”

“အမလေး ...”

လှေကားဆီမှ လဲပြိုသံနှင့်အတူ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ အော်သံစူးစူးလေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြူးဝိုင်းသွား ရသည်။ စိုးရိမ်စိတ်များ ရင်ထဲအလုံးအရင်း တိုးဝင်လာပြီး ခြေလှမ်း များက အသံလာရာလေးဆီ ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

“ဟာ ... ဖူးသစ်စ ...”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ... ဘယ်နေရာထိသွားသေးလဲဟင်”

“အဟင် ... ဟင် ...”

“ဟာ ...”

ပုံရိပ်ထင်ကိုလည်းမြင်ရော ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင် မလေး ဘာမပြောညာမပြော တအီးအီးငိုလေတော့သည်။ ကောင် မလေးကိုကြည့်ပြီး သူ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့ ချေ။

“အဟင် ... ဟင် ...”

“ဖူးသစ်စ ... မင်း ... မင်း ... ဘယ်နေရာမှာသွားလဲ”

“ခြေထောက် ...”

ဟင် ... ။

ခြေကျင်းဝတ်လေးကို ဖိနှိပ်ရင်း ... မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေတဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ ပုံစံလေးကို ရယ်လည်းရယ်ချင်။ သနားလည်းသနားသွားမိသည်။

“ဖူးသစ်စရယ် ... မင်းကလည်း ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ဆင်း လာပါလားကွာ ... မိန်းကလေးတဲ့ ဣန္ဒြေရရလေးမဆင်း ဘူး ... ဟော ... အခုတော့ဖြစ်ပြီ ...”

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ဟောဗျာ ... ။

အသံပြကြီးနဲ့အော်ငိုလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင်ပင် လန့်သွားရ၏။

“အဟင် ... ဟင် ... သူများကို အပြစ်တင်ဖို့ပဲသိတယ် ... သူပဲ အသည်းအသန်အော်ခေါ်နေပြီးတော့ ... အဟင် ... ဟင် ... သန့်စင်ခန်းထဲဝင်နေတာတောင် ဖိမ်မရှိဘူး ... အတင်းခေါ်တာပဲ ... သူများက ပြေးဆင်းလာရတာပေါ့။

ဒါကို သူ့အပြစ်မမြင်ဘဲ သူများကိုပဲ အပြစ်ဖို့တယ် ... အဟင်
ဟင် ... ”

ဟောဗျာ ... ။

ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ ရှိုက်လိုက် စကားတွေပြောလိုက်နဲ့
ဖြေရှင်းနေသော ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး
တွေ ပြုံးသွားရသည်။ သူမလေးကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကလေး
ပီစီကွေးလေးလိုပါပဲ။ နည်းနည်းလေးမှလည်း အခုလိုပုံစံလေးကို
ရှက်ရွံ့မနေချေ။

“ဆောရီး ... ဖူးသစ်စ ... ကိုယ်မှားသွားတယ် ... ကဲ ...
ကဲ ... တိတ်တော့နော် ... မငိုနဲ့တော့ ... ”

“အဟင် ... ဟင် ... ”

မငိုပါနဲ့ဆိုမှ ... ။

ဖူးသစ်စ ပို၍ပင်ငိုပြလိုက်မိသည်။

ဟွန်း ... ။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပျိုကြီး ... ။ ဖူးသစ်စ တမင်
ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ပစ်လိုက်တာလေ ... အောက်ဆုံးလှေ
ကားထစ်ကို ချော်နင်းမိသွားပေမဲ့ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ခြေခေါက်သွား
တာပဲရှိတာ။ ဒဏ်ကသိပ်မပြင်းချေ။ လူပျိုကြီးစိတ်ပူပန်အောင်
တမင်ဟန်ဆောင်လိုက်တာလေ။

ရယ်တော့ရယ်ချင်သား ... ။

သူမ တကယ်ဖြစ်တယ်ထင်ပြီး လူပျိုကြီးဖျာယာ
ခတ်နေ၏။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်း ထနိုင်သေးလားဟင် ... အိမ်ရှေ့ခန်းသွားရအောင်”

“ဟင်အင်း ... ”

“ဒုက္ခပဲ ခြေထောက်တော်တော်ထိသွားတယ်ထင်တယ်”

“နာတယ် ... အရမ်းနာတာပဲ ... ”

“မင်း ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ် ဖူးသစ်စ ... အရိုးတွေ ဘာ
တွေများ အက်သွားမလား မသိဘူး ... ”

လူပျိုကြီးရဲ့မျက်နှာလေး ပျက်နေသည်။

အဟိ ... ။

ဒီတစ်ခါတော့ ခံရပြီပဲ ... ။ ဒဏ်ရာကိုအကြောင်း

ပြုပြီး လူပျိုကြီးကို ပညာပေးရမယ်။ တကယ်တော့ ဖူးသစ်စ အခန်း
ထဲမှာ ဂိမ်းနှိပ်နေတာလေ ... လူပျိုကြီးခေါ်သံကြားသော်လည်း
ဂိမ်းကစားနေတာကို မဖျက်ချင်၍ တေပေပြီး ထိုင်နေမိသေးသည်။
မရတဲ့အဆုံးမှတော့ အောက်ကိုဆင်းခဲ့ရသည်။

“လူပျိုကြီး ... ”

“ဖူးဆေးခန်းမသွားချင်ဘူး ... ”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ”

“ဆေးပဲလိမ်းမယ် ... ”

“အမိဗွယ်မရှိတာကွာ ... ”

“ရပါတယ် ... ဆေးပဲလိမ်းမယ် ... ဆေးခန်းမပြချင်ဘူး”

သူမ ...

ဒါကိုတော့ အတင်းငြင်းရမည်။

ဆေးခန်းသွားပြဖို့ မလိုဘူးဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ သိနေတာပဲဟာ။ လူပျိုကြီးကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့သာ အခုလိုလုပ် ရတာ။ ဆိုးတော့မဆိုးဘူး။ လေသံမာမာကြီးနဲ့ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့အသံက အခုတော့ ကရုဏာသံလေးတွေနဲ့ အေးမြလို့ နေ၏။ မျက်နှာထားကြီး တင်းမနေတော့ချေ။

“လူပျိုကြီး ...”

“ပြော ...”

“စဉ်ခန်းထဲကိုသွားမယ် ...”

“မင်းခြေထောက်က ထနိုင်ပါ့မလား ...”

“ရအောင်ထမှာပေါ့ ...”

ပြောလည်းပြော ... ။

အားလေးယူကာ ထရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်တဲ့ ပူးသစ်စကို စိုးရိမ်တကြီးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူပျိုကြီးရှေ့ သရုပ်ဆောင် ကောင်းအောင် ကြိုးစားလိုက်မိ၏။ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ ခြေထောက်ကို တကယ်ပဲ နာနေသယောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ထရပ်လိုက်စဉ် ...

“အမေ ...”

“ဟာ ... ပူးသစ်စ ...”

“အို ...”

ခန္ဓာကိုယ်လေး တစ်ချက်ယိုင်နဲ့သွားပြီး ပူးသစ်စ ပြိုလဲမတတ် ဖြစ်သွားစဉ် သန်မာမြဲမြဲလွန်းသော လက်တစ်စုံက ပူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖမ်းထိန်းခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ထို့

နောက်မှာတော့ သူမရဲ့ကိုယ်လုံးအိအိလေးတစ်ခုလုံး နွေးမြဲသွား သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ...

ပူးသစ်စရော သူပါကြောင်ငေးပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုးရိမ်မှုများနှင့် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ မျက်ဝန်း အံကြည့်လေးတွေ တိုင်ပင်မထားဘဲ တအင်လေး ဆိုတွေ့သွား၏။

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ... ။

ရင်ခုန်သံတွေ ပြောင်းဆန်သွားရသည်။ အံ့ကြည့်မှင် တက်စွာပင် ရင်ခွင်ထဲ ပြိုလဲကျလာသော ပူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိ လေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့်အလား တင်းတင်းကြီး ဓမ္မ ဖက်ထားမိ၏။ နူးညံ့ညင်သာသော အတွေ့အထိလေးတွင် သာယာ ညင်းညွ့ရွာ မျောပါသွားရသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ... ။

ပူးသစ်စရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်မိသွား၏။ စိတ်တွေအလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရသည်။ လှပပူစင်းနေတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးထံမှ သူ့အကြည့်ခံလေးတွေ မခွာနိုင်တော့ ... ။ စရောက်တဲ့နေ့မှစပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘုဘောက်ကျ ကာ မသင့်မြတ်ခဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တာပင် ကြည့်မရရွာ မျက်မှောင်ကြီးတွေ ကုတ်ထားခဲ့ရ၏။

အခုတော့ ... ။

ထိုအမြင်မကြည်လင်မှုတွေ၊ အမုန်းတရားတွေကို တစ်စုံတစ်ခုက ဆွဲနှုတ်ယူသွားသလို ကင်းစင်ပေါ့ပါးလို့နေသည်။

အနီးကပ်ပြင်တွေ့နေရသော ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ပုံရိပ်ထင် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

လှလိုက်တာ ... ။

ဖြူနုနစ်ကာ ရွှေဝါရောင်အသားအရေ ဝင်းဝင်းလေးနှင့် ဖူးညနေသော မျက်နှာလေးထက်က မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ၊ ခပ်စိပ်စိပ်မျက်တောင်ကော့ရှည်ရှည်လေးတွေက ညို့အားပြင်းသော မျက်နှာကဝန်းလေးကို ပိုမိုအားဖြည့်ကာ ရွှန်းလက်တောက်ပ နေစေပါသည်။

ချွန်သွယ်ကာ အဖျားပိုင်းလေး လုံးကော့သွားသော နှာတံလှလှလေးအောက်က နုအိထွေးနေသော လိမ္မော်ရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ခြယ်သထားသော နှုတ်ခမ်းလေး ... ။ ရင်ခွင်လေးထဲကနေ အလန့်တကြားမော့ကြည့်နေသော သူမလေးကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ မေ့သွားရသည်။

“အို ... ”

“လွတ် ... ”

“လွတ်ပါရှင် ... ”

ဟင် ... ။

ရင်ခွင်လေးထဲကနေ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုလေးကြောင့် အခြေအနေမှန်ကို ပြန်လည်သတိရသွားရသူက ပုံရိပ်ထင်ရယ်ပါ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိစွာ ဖူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို ထွေးဖက်ထားရာမှ တုန်ယင်အက်ရသော အသံလေးကြောင့် သူ့လက်တွေကို ဖြေလျှော့ပေးလိုက်မိသည်။

“ဆောရီး ... ”

သူ ... ။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်လိုက်မိ၏။ ရှက်ရဲရဲနှင့် ထူပူနေသော မျက်နှာလေးကို အကြည့်လေးလွှဲထားမိသည်။

“ဦးလူဖျိုကြီး ... ”

“ဘာ ... ဘာလဲ ... ”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဆေး ... ဆေးဘူးယူပေးပါလား ... ”

“ဪ ... အေး ... ခဏနေဦး ... ကိုယ်သွားယူလိုက်ဦးမယ် ... ဒါနဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား ... ”

“ရှင် ... ”

“အညံ့ခန်းထဲအထိပြောတာ ... ”

“ရပါတယ် ... ”

“အရမ်းနာနေတယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဟို ... ”

“ကိုယ် မင်းကိုအရင်ပိုပေးမယ် ဖူးသစ်စ ... ”

“ရ ... ရပါတယ် ... ”

“ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့ ဖူးသစ်စ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် ... ”

က ... လာ ... ကိုယ့်ကိုအားပြုပြီးလျှောက်နော် ... ”

အို ... ။

ပြောလည်းပြော ... လက်ကလေးကို ဖေးမ, တွေ့ထူ
လိုက်တဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ ကြင်နာမှုလေးကိုကြည့်ပြီး ဒီလူပျိုကြီး စိတ်
ရင်းကောင်းမွန်လိုက်တာဟူသော အတွေးကလေးက ဖူးသစ်စရဲ့
ရင်ထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးတွေဆီ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ခုံလွတ်ကလေးတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“ခဏလေးနော် ... ”

ဖူးသစ်စကို ညင်သာစွာ ထိုင်စေခဲ့ပြီး ... ပုံရိပ်ထင်
အပေါ်ထပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းလေးထဲမှ ဆေးသေတ္တာလေးကိုယူပြီး
ပြန်ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ... ။

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စိတ်တွေက ဖူးသစ်စဆီမှာပဲ စုပြုံကျ
ရောက်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သတိမထားနိုင်တော့လောက်
အောင်ပါပဲ။ နွမ်းလျလျမျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး စိုးရွံ့မှု
တွေက ငယ်ထိပ်တက်ကပ်နေရသည်။

သူကိုယ်တိုင် ... ။

ဆေးတွေလူးပေးနေမိ၏။

“ဟို ... ဟို ... ဖူးလိမ်းပျံမယ် လူပျိုကြီးရဲ့ ... ”

“ရပါတယ် ... ”

“ဖူး အားနာလိုက်တာ ... ”

“အမိပွယ်မရှိတာ ... ဒါ အားနာစရာမှ မဟုတ်တာ”

ဖူးသစ်စ ... ။

လူပျိုကြီးရဲ့ ပျာယာခတ်မှုလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ
ကနေ တဟားဟားအော်ရယ်နေမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း
အခုလောက်ထိ ဟန်ဆောင်ကောင်းရသလားဆိုပြီး ကျေလည်း
ကျေနပ်မိ၊ အံ့လည်းသြနေမိ၏။

မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့မျက်နှာ
ချောချောကြီးတွင် သနားကြင်နာမှုတွေနှင့် ပြည့်သိပ်နေသည်။

“လူပျိုကြီး ... ”

“ဟေ ... ”

ပတ်တီးစီးပေးနေရာမှ သူမခေါ်သံလေးကြောင့်
ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်နှာကဝန်းလှလှလေးတစ်စုံနှင့်
ဆုံတွေ့သွားရ၏။ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်သွားရသည်။

“ဟိုလေ ... စောစောကခေါ်တဲ့ကိစ္စက ဘာလဲဟင်၊ ဖူးကို
ဘာပြောမလို့ခေါ်တာလဲ ... ”

ဖူးသစ်စရဲ့အမေးကို ပုံရိပ်ထင် မဖြေနိုင် ... ။

တကယ်တော့ ...

ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးက သူငယ်ချင်းတွေဆီ တစ်
လုံး ဖုန်းတွေဆက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် ကောင်
မလေးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းဖို့ ခေါ်မိတာလေ။

မထင်မှတ်ဘဲ ... ။

လှေကားထစ်မှာ ခြေချော်ကျသဖြင့် ဒဏ်ရာနှင့်
နာကျင်မှု ခံစားနေရသော ကောင်မလေးကို မဆူပူရက်တော့။

ဒေါသတွေလည်း ဘယ်ကိုရောက်မှန်းမသိအောင် ပျောက်ရှုလုန့်ပြီလေ။

မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဖူးသစ်စကို အပြစ်မတင်ရက်တော့သဖြင့် ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြီး ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... မင်းကို သင်တန်းကိစ္စအကြောင်း ပြောမလို့ပါ ... ”

“သင်တန်းဟုတ်လား ... ”

“ဝိုင်းကူရှင်တစ်ခု စုံစမ်းထားတယ် ... နာမည်ကြီးဆရာတွေချည်းပဲ စုပေါင်းသင်တဲ့ စာသင်ခိုင်းပေါ့ ... မင်းတက်သင့်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ် ... ”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်းတက်မယ်လေ ... ”

“မင်းကိုယ်တိုင်လည်း စုံစမ်းပါဦး ... အဓိကတက်ရမဲ့သူက မင်းလေ ... ”

“ရပါတယ် ... စာအသင်အပြကောင်းတယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ”

“ကဲ ... ပတ်တီးစီးပြီးသွားပြီ ... ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေဦးနော်”

“ဟုတ် ... ”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်မူနဲ့ မွေးမွေးကို မမြင်ပါလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟိုလေ ... ဖူး ငါးဟင်းမကြိုက်လို့ ကြေးအိုဆီချက် သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ အဲ့ဒါ ... သွားဝယ်ကြတယ်လူပျိုကြီး ... ”

ဪ ... ။

ငါးဟင်းမကြိုက်ဘူးတဲ့လား။

ဖူးသစ်စနဲ့ အကြိုက်ချင်း အကွာကြီးကွာခြားတာပဲ။

ပုံရိပ်ထင်အကြိုက်ဆုံးက ငါးဟင်းတွေပဲလေ ... ။

အသားဟင်းတွေကို သူ မစားတတ်ပါ။ ငါးဟင်းရေချိုကလေးများကို နှစ်သက်စွာ သူစားတတ်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ဒေါ်မူကိုတော့ မှာထားရဦးမည်။

နောက်နေကစပြီး ... ။

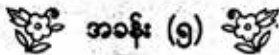
ငါးဟင်းသိပ်မချက်ဖို့လေ။

ဖူးသစ်စက လုံးဝမကြိုက်ဘူးဆိုတော့ လူလေးရှိတာမှ နှစ်ယောက်တစ်ဝိုင်း ဝယ်စားနေရတာ။ ဒီတော့ သိပ်မဟုတ်ချေ။ ဒါကြောင့် ဖူးသစ်စ စားလောက်တဲ့ဟင်းပဲ ချက်ခိုင်းဖို့ ပုံရိပ်ထင်သတိပေးရမည်။ သူမလေးကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေကိုသာ လိုက်စားတတ်ဖို့ သူ ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့၏။

ကောင်မလေးက ဧည့်သည်ဆိုတော့ ပုံရိပ်ထင်ကပဲ

အလျှော့ပေးရတော့မှာပေါ့လေ။

အခန်း (၅)

ရေချိုးဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ
အခန်းသို့ တက်လာခဲ့ရပေမဲ့ ခုချိန်ထိ ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ရေ
မချိုးဖြစ်သေးပါ။

အာရုံထဲမှာတော့ ... ။

စောစောက အဖြစ်အပျက်ကလေးများကို သတိရ
မြင်ယောင်မိပြီး စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။ ပြန်မြင်ယောင်မိတိုင်း
ရင်ထဲက နှလုံးသားလေးတွေက ရှိန်းမြဲကာ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုန်
လာပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုခံစားမှုကြီးပါလိမ့်။

ဒီလောက် ... ။

နေထိုင်လတ်စားပုံ အချိုးမကျတဲ့ ကောင်မလေး။

စကားပြောရင်လည်း ဘုဂလန်တိုက်ပြီး တစ်စက်
ကလေးမှ ချိုသာခြင်းမရှိ။ အချိန်တိုင်းနှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး စိတ်

ကောက်ချင်နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ သူမလေးရဲ့ပုံစံလေးတွေကို
ပြန်မြင်ယောင်မိသော်လည်း အရင်ကလို ဒေါသတွေ ထွက်မနေတာ
သိပ်ပြီးထူးဆန်းတာပဲနော်။

ဒါ ... ။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာပါလိမ့် ... ။

လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့မျက်နှာလေးက ...

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အာရုံထဲမှာ စွဲကပ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ... ။

အတွေးလေးတွေဖြတ်တောက်ကာ ရေချိုးဖို့ အပေါ်
က ထပ်ဝတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးကို ချွတ်လိုက်သည်။

ဟင် ... ။

တိုက်ပုံဖြူဖြူလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံနားတွင် ပေ
စွန်းနေသော အရာလေးတစ်ခုကြောင့် ဘာလေးများပါလိမ့်ဟု သေ
သေချာချာကြည့်လိုက်မိတော့ လိမ္မော်ရောင်နှုတ်ခမ်းအရာလေးဖြစ်
နေသည်။

ဟာ ... ။

ဒါ ... ။

ဒါ ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့ နှုတ်ခမ်းအရာလေးပဲ ...

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ရင်လေး သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

စောစောက ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ခွင်လေးထဲ ပြိုလဲကျ
လာတဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ နှုတ်ခမ်းအရာလေး ရင်ဘတ်နဲ့ ကပ်မိပြီး ပေစွန်း

သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မတော်တဆမှုလေးကြောင့် ရရှိခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ လက်ဆောင်လေး ...။

သူ ...။

ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်နှာချောချောကြီးက အင်္ကျီလေးဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုံ့ကျသွား၏။ နှာတံချွန်ချွန်လေးနှင့် အင်္ကျီလေး ထိကပ်သွား၏။

မွှေးလိုက်တာ ...။

ရနံ့သင်းသင်းလေးက အင်္ကျီလေးပေါ် စွဲကပ်နေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

နှုတ်ခမ်းနီပေစွန်းရာကြီးနှင့် လျှော်တောင်းထဲထည့်ရင် အဝတ်လျှော်တဲ့ ဒေါ်မူတစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အင်္ကျီပေါ်က ပေစွန်းရာကြီးက ဘယ်လိုမှ မသင့်လျော်ချေ။ ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေရချေပြီ ...။

နှုတ်ခမ်းနီပေစွန်းရာလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေ၏။ အာရုံထဲမှာတော့ စောစောက ရင်ခွင်လေးထဲ ပြိုဆင်းကွာသော ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အိအိလေးရဲ့ အတွေ့အထိကို ပြန်လည်ကာ အမှတ်ရမိပြီး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်စွာ ခုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။

နူးညံ့တဲ့အတွေ့အထိလေးကို ဖျောက်ဖျက်လို့မရ။

ဘာဖြစ်တာလဲ ...။

ဒါဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ။ ထူးခြားနေတာတော့

အမှန်ပဲ ...။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးစွာ အရောတဝင်မနေခဲ့ဖူးဘဲ အလုပ်ထဲမှာသာ စိတ်တွေအားလုံး နှစ်မြှုပ်ထားတာမို့ အခုလို ချောမောငယ်နုဖူးရွှေနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ ရောက်နေခြင်းအပေါ် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မကြည်လင်မိခဲ့တာပါ။

ဒီကောင်မလေး ရောက်လာကတည်းက အဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်း မရှိခဲ့သလို အမြဲတမ်း စကားနိုင်လှ ဘုဘောက်ကျခဲ့ရတာကလည်း မနည်းတော့။ ခေါင်းအလွန်မာသလို ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင်လွန်းတဲ့ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပုံရိပ်ထင် တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရခဲ့ပါ။

သို့သော် ...။

မတွေ့ချင်ပါတဲ သူ့အတွေးစိတ်တွေက ကောင်မလေးဆီ ရောက်သွားရသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ...”

“ဦးထင် ...”

“ဦးထင် ...”

အပြင်ကတံခါးခေါက်သံကြောင့် တံခါးလေးဟကာ မျက်နှာလေးထွက်ပြရင်း ...

“ဟေ့ ... ဘာကိစ္စလဲ မွေးမွေး ...”

“ညစာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလို့ လာပြောတာပါ ... ”

“ဪ ... အေးအေး ... ခဏလေးကြာရင် ဆင်းလာခဲ့မယ် ... ”

သူ အခုချိန်ထိ ရေပင်မချိုးရသေးချေ။

“ဟို ... ဟို ... ဦးထင်ပဲ ... အစားအသောက်တွေကို အခန်းထဲ မစားစေနဲ့ဆို ... ထမင်းစားခန်းမှာပဲ စားပါစေဆို ... အဲ့ ... အဲ့ဒါကြောင့် ... ”

“ဖူးသစ်စက ... ခြေထောက်နာနေတယ် မဟုတ်လား ... အဆင်းအတက်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလား ... အခန်းထဲပဲပို့ပေးလိုက် ... ”

“ရှင် ... ”

ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့စကားကြောင့် မွှေးမွှေးမျက်လုံးတွေ ပို၍ပြူးကာ ပို၍ပင် အံ့ဩသွားရသည်။

“တရှင် ... ရှင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... သွား ... သွား ... အမြန်ပြင်ဆင်ပြီး အခန်းထဲပို့ပေးလိုက် ... ”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဦးထင် ... ”

ပုံရိပ်ထင် ... ။

အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ ရေချိုးခန်းလေးထဲဝင်ပြီး ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ အချိန်ကနည်းမှနည်းတော့တာ။ ဒါကြောင့် ညစာစားဖို့တောင် မွှေးမွှေးတစ်ယောက် လာတောင်သတိပေးတဲ့အထိ ဖြစ်နေပြီလေ။ ပုံမှန်ညစာဆင်းစားချိန်ထက် ကျော်လွန်နေပြီဆိုတော့ လာခေါ်တော့မပေါ့။

ဖူးသစ်စမှာတော့ ... ။

မွှေးမွှေးအဆင်သင့်လာဖို့ပေးသော ကြေးအိုးဆီချက်ကိုစားရင်း ဂိမ်းလေးဆော့နေမိ၏။

အဟုန်း ... ။

လူပျိုကြီး ဒီတစ်ခါတော့-အညာမိသွားပြီ။

သူမ ... ။

အခန်းထဲမှာ ဂိမ်းနှိပ်နေတာပါ။ အောက်ထပ်က ခေါ်သံကြားပေမဲ့ လုံးဝမထချင်ဘဲ တေပေပြီး ထိုင်နေမိ၏။ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ခေါ်နေတဲ့ လူပျိုကြီးအသံကြောင့် ခဏရပ်ထားခဲ့ကာ အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းခဲ့ရသည်။

အောက်ဆုံးထစ်ခြေချော်ပြီးကျပေမဲ့ ... တစ်စက်ကလေးမှ မနာချေ။ ဒါကိုစိတ်ပူပြီး လူပျိုကြီး ပျာယာခတ်တော့မှပဲ အသိတစ်ချက်ဝင်ကာ နာချင်ဟန် ချက်ချင်းဆောင်ပစ်လိုက်တာလေ ... ။

ဒါကို လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်က ယုံကြည်သွား၏။ စားသောက်စရာတွေ အခန်းထဲယူမစားရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ဖူးသစ်စဆီကို ပို့ပေးခိုင်းတဲ့အထိ ဖူးသစ်စရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုက ပီပြင်ခဲ့၏။

ဟင်း ... ဟင်း ... ။

ရှင်ကြီး ဒီတစ်ခါတော့ခံရပြီ ပုံရိပ်ထင်။

မှတ်ထား ... ။

အဲ့ဒါ ဖူးသစ်စတဲ့။

နောက်တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရှင်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်း
ချက်တွေကို ရှင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပယ်ဖျက်ပေးရတဲ့အထိ လုပ်ပြဋ်း
မှာ။ တိတ်တဆိတ်လေး ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ လက်ထဲက ဂိမ်းစက်
လေးကိုနှိပ်ရင်း ကျေနပ်စွာတစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိ၏။

ဂလောက် ... ။

ဂျောက် ... ။

ဂျီ ... ။

အခန်းတံခါးချက်ကြီး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားတာမို့ ဖူး
သစ်စကြည့်တွေ အခန်းဝသို့ ရောက်သွားရသည်။ မျက်နှာကြီး
ခက်ထန်တင်းမာပြီး ခါးကြီးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး
စိုက်ကြည့်နေသော ဦးပုံရိပ်ထင် ... ။

“ဟင် ... လူပျိုကြီး ... ”

“မင်းရဲ့ကလိမ်ကကျစ်ညက် ဒါအကုန်ပဲလား ဖူးသစ်စ”

“ရှင် ... ”

“အခန်းထဲ ဂိမ်းခိုးနှိပ်တာနဲ့ အစားအသောက် ယူခိုင်းတာ
လေ ... ”

အဲ ... ။

လူပျိုကြီး ရိပ်မိသွားပြီ။

သို့သော် ... အလျှော့မပေးချင်သောစိတ်နှင့် ညစ်
ကျယ်ကျယ်လေးလုပ်ကာ ဦးလူပျိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်
လိုက်သည်။

“လူပျိုကြီးနော် ... စကားကိုကြည့်ပြောပါ ... ဘယ်သူက

ကလိမ်ကကျစ်လုပ်လို့လဲ ... ခြေထောက်နာနေလို့ အခန်း
ထဲယူစားတဲ့ဟာကို ... ”

“ဪ ... တော်တော်ခြေထောက်နာရှာတယ် ဟုတ်လား။
အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားတာ အဆင်ကိုချောလို့ဆို ...
ဒေါ်မူက မင်းလှေကားပေါ်က လဲကျမှန်းတောင် မသိဘူး။
ညစာသွားစားတော့ ကောင်မလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလား ...
ကောင်မလေး ညစာဆင်းမစားဘဲ အပေါ်ထပ်လာဖို့ပေးပါ
လို့ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်တဲ့ ... ကဲ ... ဘာငြင်းချင်
သေးလဲ ... ”

အမ် ... ။

အချက်ကျကျလေး ရှင်းပြလိုက်တဲ့ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့
စကားကို နားထောင်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါချေ။
ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်ပြောသမျှအားလုံး မှန်နေတာပဲလေ။ ဝိုပြီး
ဆိုးဝါးတာက ဖူးသစ်စရဲ့ ခြေထောက်မှာ လူပျိုကြီးစီးပေးထား
သော ပတ်တီးလည်း ရှိမနေတော့ ... ။

စိတ်ရှုပ်လို့ဖြေပြီး အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ပစ်လိုက်ပြီလေ။

အခုတော့ ငြင်းပယ်ရာမရဘဲ တည့်တည့်ကြီးမိနေပြီ။

“ဖူးသစ်စ ... မင်းကိုမေးနေတယ်လေ ... ”

“ဘာကိုလဲ ဦးလူပျိုကြီး ... ”

“အခုလိုလုပ်တာ ဘာသဘောလဲလို့ ... ”

လူပျိုကြီးကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့ဟု စိတ်ထဲကနေ
ကြိတ်ပြီး ဖြေလိုက်မိသည်။

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ချော်လဲကျတုန်းက နည်းနည်းနာတာပါ ... အခုပျောက်သွားပြီ ...”

“အဲ့ဒါဆို အခုချက်ချင်းထ ...”

“ရှင် ...”

“မင်းရဲ့ဂိမ်းစက်တွေဖြတ်ပေး ...”

“ဟာ ... ဦးလူပျိုကြီးကလည်း ...”

“မင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဖို့လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲ့ဒါနဲ့ ဒီစက်ကို ဖြတ်ခိုင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ...”

“ကျောင်းသားက ကျောင်းစာမလုပ်ဘဲ ဂိမ်းနှိပ်နေလို့ ဖြစ်မလားကွ ... မရဘူး အဲ့ဒီစက်ကို ... ငါသိမ်းမှဖြစ်မယ် ... ဖြတ်ပေးစမ်း ...”

“စာမှမရှိသေးတာ ... ဘာစာကို လုပ်ရမှာလဲ ... လူပျိုကြီးရဲ့ သင်တန်းက တက်တောင်မစာက်ရသေးဘူး ...”

“ဘာ ...”

“ဒီဂိမ်းက တစ်ချိန်လုံး နှိပ်နေမှာမှ မဟုတ်တာ ... တစ်ခါတလေ စာကျက်တာများပြီး အနားယူတဲ့ အချိန်ကြမှ ကစားမှာပေါ့ ...”

“ဖူးသစ်စ ...။”

လုံးဝဖြတ်မှပေးချင်၍ တမင်ပေကပ်ကပ်လေး ထိုင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒီစက်ကို မန္တလေးကနေ မာမိမသိအောင်နိုးပြီး သယ်လာခဲ့တာလေ။ လူပျိုကြီးရဲ့ စက်မှ မဟုတ်

တာ ...။ ဖူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စက်ပဲဟာ။ ဒါကို သူက သိမ်းဖို့ ကြိုးစားတာ မတရားတာဘဲ။

“မင်း ဘာမှဆင်ခြေပေးမနေနဲ့ ... ငါက ဖြတ်ပေးဆို အခုချက်ချင်း ဖြတ်ပေးစမ်း ဖူးသစ်စ ... ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါ့စကားကို လက်ခံရမယ် ... ငါ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမှာပဲ ဖူးသစ်စ ... ဒါကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ရတယ်လေ ... မန္တလေးက အန်တီမေဆီ ပြန်ဆက်သွယ်ပြီး မင်းကိုလာခေါ်ခိုင်းလိုက်ရုံပဲ ...”

ဟင် ...။

မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောလျှင်ပြောတာ တကယ်ပဲ လုပ်မည့်ဟန်ရှိသော လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ နည်းနည်းတော့ လန့်သွားရသည်။

မန္တလေးကို ဖူးသစ်စ ဘယ်လိုမှ ပြန်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူမကိုယ်သူမလည်း အသိဆုံးပဲလေ။ မာမိက မန္တလေးပြန်လာလို့ကတော့ ယောက်ျားကို တန်းခနဲ ပေးစားပစ်မည်ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားကို ကြိမ်းဝါးထား၏။

လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး စာမေးပွဲအောင်မြင်အောင် ဖြေနိုင်မှာသာလျှင် ဖူးသစ်စအတွက် အသက်ရှူချောင်ချောင် နေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ်နဲ့ပါဆို ...။

သူမ စာမေးပွဲဖြေရတာ သုံးနှစ်မြောက်ပြီ ...။ ဘယ်လိုဖြေဖြေ ... စာမေးပွဲက မအောင်တာမို့ စိတ်

ဓာတ်ကျပြီး ဆက်ဖြေချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ ဒါကြောင့် မာမိုကို ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူးဟုပြောတော့ စွေ့စွေ့ခုန်ကာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ... ။

ဘေးခြံက အန်တီမေ အစီအစဉ်ဖြင့် ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်ရှိသော ရန်ကုန်သို့ အပို့ခံရတော့၏။ မသွားချင်ဘူးဆိုပြီး ပူးသစ်စ သောင်းကျန်းသေးသည်။ ငြင်းဆိုအသနားခံမိသေး၏။ သို့သော် ဒီတစ်ခါမှာတော့ မာမိက စိတ်ဓာတ်မာကျောစွာပင် ပယ်ချကာ မန္တလေးမှာပဲနေမည်ဆိုက ယောက်ျား အတင်းပေးစားပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်တော့၏။

ကလန်ကဆန်လုပ်လျှင်လည်း အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ပစ်မယ်တဲ့လေ။

ပူးသစ်စ ... ။

စိတ်တွေညစ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ပြေးစရာမြေမရှိသလို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိတော့တာမို့ အလျှော့ပေးလက်မြှောက်ကာ ရန်ကုန်မြေသို့ ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဘာပိုင်နေတာလဲ ... လုပ်လေ ... ”

“အင်းပါ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လောနေတာလဲ ... ပေးမှာပေါ့ ... ”

နှုတ်ခမ်းလေးစုစု မျက်နှာလေးမှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဂိမ်းစက်တွေကိုပိတ်ကာ နေရာကနေထပြီး ဖြုတ်ပေး၏။ ပြီးနောက်

အိတ်တွေထဲထည့်ကာ အခန်းထဲမှ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေး ထွက်လာပြီး ...

“ရော့ ... ”

“ပေး ... ”

ပုံရိပ်ထင် ဂိမ်းစက်ထည့်ထားသော အိတ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခပ်မှန်မှန်လေသံလေးဖြင့် ပူးသစ်စကို ခပ်စူးစူးလေးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“မနက်ဖြန် ဝိုင်းကျူရှင်သွားအပ်ရမယ် ... အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထား ... ”

ဟု မှာလိုက်၏။ ဒါကို မကြားဟန်ဆောင်ကာ သူမလေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာမို့ မခံချင်စိတ်ကလေးနှင့် အသည်းယားသွားရသည်။

ဂိမ်းစက်အထုပ်အပိုးလေးကိုဆွဲပြီး အရှေ့ခန်းက သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဝင်မည်အပြု ...

“လူပျိုကြီး ... ”

ဆောင့်အောင့်အောင့်အော်ခေါ်သံလေးက နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်လာ၏။ ပုံရိပ်ထင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘာပြောမလဲဟု ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လဲ ... ”

“ဆယ်နာရီ ... ”

“ပြီးရော့ ... ”

“ဒုန်း ... ။

ဟော ... ။

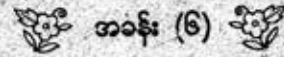
သူမသိချင်တာ သိရတာနှင့် အိမ်တံခါးကို အားမနာ
လျှာမကျိုး စောင့်ပိတ်သွားတာများ တစ်တိုက်လုံး ပြိုကျမလားပင်
ထင်လိုက်မိသည်။

တောက် ... ။

နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ ... ။

စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး ... အခန်းထဲပြန်ဝင်
လာခဲ့လိုက်မိတော့သည်။

နိဂုံး

“ပြင်ဆင်လိုပြီးပြီလား ... ”

နံဘေးမှ အသံကြည်ကြည်လေးကြောင့် စာစောင်
ဖတ်နေသော ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ့ ထောင်
မတ်သွားသည်။ ယုံလွှင့်နေသော စိတ်ကို ထိန်းကာ ကောင်မလေး
ဆီ အကြည့်ကလေး ရွှေ့သွားရ၏။

“ဟင် ... ”

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကြီးတွေ အဟောင်းသားဖြစ်
သွားရပြီ ... ။ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်မတတ်ဖြစ်ရ၏။ အကြည့်
လေးတွေကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

ဒီကောင်မလေးကတော့ တကယ်ပါပဲ။

ဆယ်နာရီသင်တန်းကို လိုက်အပ်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ခိုင်း
တဲ့ဟာ ရိုးပွဲလျှောက်ဖို့ ပြင်ဆင်တယ်လို့များ ထင်နေလားမသိပါ

ဘူး။ ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားက ချပ်ကပ်ပုံ တိုမိုတိုနန့်ကလေးတွေ ...။

ဂလု ...။

လည်ချောင်းဝမှာ သီးထလာသော တံတွေးကို မနည်းမျိုချလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... မင်း ... မင်း ... ဒါဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ရှင် ...”

မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့်ကြည့်ကာ ဟိန်းခနဲ ထွက်လာသော မေးသံကြီးကြောင့် ပူးသစ်စ ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်ယင်သွားသည်အထိ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ သူမ ဦးလူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ပြောမှ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်မိ၏။

ဘာအမှားအယွင်းများ ဖြစ်နေလို့လဲ ...။

အဝတ်အစားများ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေလို့လား။ သေချာအောင် ပြန်စစ်မိသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲက မှန်ဝိုင်းသေးသေးလေးကိုထုတ်ပြီး မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ကြည့်ပါဦး ဒီလောက်လှပြီး ကြော့ရောင်တောက်ကာ ပြောင်တင်းတင်းလေးနဲ့ ရှင်းရှင်းလေးလှနေတဲ့ သူမရဲ့မျက်နှာလေး။

ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကရော ဘာအမှားရှိနေလို့လဲ ကိုရီးယားမင်းသမီးအွန်စောထက်ပင် သာနေသေးသည်။ တကယ့်ကို အပျံ့စား၊ အလန်စား၊ ဟော့ရှော့ပဲ ...။ ဒါကိုများ မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘီလူးရှောက်သီးစားတဲ့ မျက်နှာကြီးလို ရဲ့တွဲသွားတဲ့ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ပုံစံက ပိုလွန်းနေသည်။

“ပူးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ...”

“ဘာကွ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား ... မင်းပုံစံ မင်းပြန်

ကြည့်စမ်း ... ဒါ သင်တန်းသွားအပ်လို့ သင့်တော်တဲ့ပုံစံလား

ဆိုတာ ... ဒီမှာ ပူးသစ်စ ... ဒီပုံစံနဲ့ဆို မင်း သင်တန်းသွား

အပ်မနေနဲ့တော့ ... ငါလည်း လိုက်အပ်မပေးနိုင်ဘူး ...

သွား သွား ... ငါ့ရှေ့ကနေ အခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း”

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ...။

ဘယ်လိုမှ သည်းညည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ... ရှက်

မိတ်၊ ဒေါသမိတ်များနှင့် အော်ငေါက်ကာ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

လူပျိုကြီးဆီက ခါးသီးစိမ်းသက်လွန်းတဲ့ ဆက်ဆံမှု

နှင့်အတူ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ပူးသစ်စရဲ့ ရင်ထဲ နာကျင်

နှင့်သည်းသွားရသည်။ သူ့အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရသူဆိုပြီး တဘက်သား

ကို ဝေဖန်ပြစ်တင်၊ ချိုးချီးနှိမ်နှိမ်နှင့် အထက်စီးကနေ ဆက်ဆံတာ

တရားလွန်လွန်းသည်။

ကြည့်စမ်း ...။

ဘယ်လောက်အပေါက်ဆိုးတဲ့ လူပျိုကြီးလဲလို့ ...

ပြောခံရတဲ့လူထက် ပြောတဲ့လူက ပိုပြီးဒေါသပေါက်ကွဲပြချင်နေ

သေး၏။

“ဟေ့ ... ဘာပေကပ်ကပ်လုပ်နေတာလဲ ... သွားလေ”

“မသွားနိုင်ဘူး ...”

“ဘာရယ် ...”

“ကျွန်မပုံစံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ... လူပျိုကြီးက ဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ရတာလဲ ...”

“ဟ ... မင်းကိုယ်မင်းကြည့်လေ ...”

“ဖူးကဘာဖြစ်နေလို့လဲ ...”

“လူမြင်မသင့်တော်လို့ပေါ့ကွ ...”

“မသင့်တော်ရအောင် ဖူးကဘာဖြစ်နေလို့လဲ ပြောစမ်းပါ ဦး ... ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ...”

“မင်းရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ... ဒီပုံစံကြီးနဲ့ တွဲသွားရင် အားလုံးက ဘာထင်ကြမလဲ ... မသွားနိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့ လုံးဝအတူတွဲမသွားနိုင်ဘူး ဖူးသစ်စ ... မင်း စိတ် ဆိုးချင်လည်းဆိုးတော့ကွာ ...”

“ဆိုးတယ် ... ဆိုးတယ် ... လူပျိုကြီးကို တအားစိတ်ဆိုး တယ် ... တဘက်သားကို တစ်ချိန်လုံး လက်ညှိုးထိုး အပြစ် ရှာဖို့ စဉ်းစားနေတဲ့လူကြီး ... ရှင်ကြီးရဲ့အရိပ်မှာ ခိုကပ်နေ တယ်ဆိုပြီး တဘက်သားအပေါ် အမြဲတမ်းမထွပ်တိုင်တက် ပြဖို့ ကြိုးစားနေတတ်တဲ့ ရှင်ကြီးကို သိပ်မုန်းတယ် သိလား။ အဟင့် ... ဟင့် ...”

ဟာ ... ။

ပြောချင်ရာစွတ်ပြောပြီး နေရာလေးကနေ ချာခနဲ နေအောင် ပြေးကာထွက်သွားသော ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင် အံ့ဩငေးကြောင်ကာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့ သည်။

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ ရှက်သွေး လေးတွေနဲ့ ရဲရဲနီနေတဲ့ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာ လေးမှာ နာကျင်ရိပ်ကလေးတွေက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေခဲ့၏။ မုန်းတယ် ... ။

သိပ်မုန်းတယ်တဲ့ ... ။

ထိုစကားလေးက သံရည်ပူလောင်းချခံလိုက်ရသလို ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ နားအတွင်းသို့ စီးဝင်လာခဲ့သည်။ တားဆီးဖို့ ချက်ချင်း သတ်ရလိုက်သော်လည်း ဖူးသစ်စကို လှမ်းမတား ဆီးမိပါ။ နှုတ်ခမ်း တွေ ဆွံ့အကာ နေရာမှာ ငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။

အနားကနေ ချာခနဲနေအောင် ပြေးထွက်သွားတဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ အရိပ်ကလေး ပျောက်သွားတော့ တည်တင်းထားသော စိတ်တွေ ယိုင်နဲ့ကာ ရင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်ကာဆိုနင့်နင့်ကြီး ဖြစ် နေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုကြီးက ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး မလှုပ်ချင်အောင် ဖြစ်ရတာလဲ။ ကောင်မလေးရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး ပြေးထွက်သွားတဲ့ ပုံစံလေးကို ပြန်မြင်ယောင် ပြီး သနားစိတ်တွေ တိုးဝင်နေမိကာ ဖူးသစ်စကို ပြန်သွားချောချင် စိတ်တွေက ဝင်လာခဲ့သည်။

အခုဖြစ်တဲ့ပြဿနာ ဒီလောက်ထိ ကြီးထွားသွားဖို့ ပုံရိပ်ထင် မရည်ရွယ်ရိုး အမှန်ပါ။ ဖူးသစ်စ ဝတ်စားတာ ခေတ်ရေ စီးကြောင်းအရ သိပ်ကို လိုက်ဖက်ပြီး လှပလွန်းတာကို သူသိသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မုန်းမသိ။ ဒီမိန်းကလေးကို အဝတ်အစားရိုးရိုး

ရှင်းရှင်းလေးတွေနှင့် မြင်တွေ့ချင်မိသည်။

လူကြီးဆန်ဆန်နေထိုင်တာလေး ဖြစ်စေချင်မိ၏။
ဒါဟာ ...။

သူမလေးရဲ့စိတ်ကို အခုလောက်ထိ အရှက်ရ နာကြည်းခါးသက်သွားစေတာမျိုး မြင်လိုက်ရသောအခါ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စိတ်ထဲ လုံးဝမကောင်းပါ။

ဖူးသစ်ရယ် ...။

မင်းကတော့ ထင်မှာပဲနော် ... အခုလောက်ဆို ပုံရိပ်ထင်ဆိုတဲ့ ငါက အနိုင်ပိုင်းရလို့ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်နေလိမ့်မယ်လို့လေ။ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ မင်းဘဝလေး တည်ငြိမ်အေးဆေးချင်လို့ အလှအပထက် အနာဂတ်လမ်းကို ဖြောင့်ဖြူအောင် လျှောက်နိုင်ဖို့ စေတနာသန်သန်လေးနဲ့ ကိုယ်ပြောင်းလိုအောင် ပြောနေခဲ့တာပါ ...။ ဆူပူဖြစ်တင်စေဖန်နေရတာပါ ကလေးရယ်။

“ဟယ် ... မောင်ပုံရိပ်ထင် ... ဒီနေ့ဆယ်နာရီ ဖူးသစ်စနဲ့ အတူ သင်တန်းသွားအပ်ကြမယ်ဆို၊ အခုထိ ကောင်မလေးဆင်းမလာသေးဘူးလား ...”

ဆိုဖာခုံကြီးတွင် ခန္ဓာကိုယ်လေး လျှော့ရဲရွာထိုင်ပြီး အတွေးတွေနဲ့ စီးမျောနေသော သူ့ကို ဖူးသစ်စ ဆင်းမလာသေးလို့ စောင့်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ဈေးမှ ပြန်လာဟန်ရှိသော ဒေါ်မူက ခြင်းတောင်းကြီးကိုင်ဆွဲလျက် မေးလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါ်မူ ...”

“ပြောလေ ... မောင်ပုံရိပ်ထင် ...”

“ဖူးသစ်စ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ် ...”

“ဟယ်တော့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“သူ့ရဲ့ ဝတ်စားပုံကို ဝေဖန်မိလို့လေ ...”

“ဪ ...”

ဒေါ်မူ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိသည်။ ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“တကယ်တော့ ... ဖူးသစ်စကို ရိုးသားတည်ငြိမ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ပိုးမြင့်မြင့် ဖြစ်စေချင်တာပါ ...”

“မောင်ရိပ်ထင်ရဲ့စေတနာကို ဒေါ်မူ နားလည်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့စိတ်က ကလေးတအားဆန်လွန်းတယ်လေ ... ငယ်ရွယ်တဲ့အပြင် လှပပြီး ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူဆိုတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့ကွယ် ...”

ထင်တိုင်းကျနေရတဲ့ ဘဝကနေ အခုလို မောင်ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အရိပ်အောက် လာခိုလှုံ့ရတယ်ဆိုတော့ သူ့အတွက် အနေခက်နေပေမပေါ့လေ ... ဒေါ်မူသဘောကတော့ ဖူးသစ်စကို အတင်းအကျပ်ကြီး မချုပ်ကိုင်ပါနဲ့ မောင်ပုံရိပ်ထင်ရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချောမော့ပြီး ကိုယ့်လိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုးလေး သွင်းယူမှဖြစ်မယ် ...”

“ဟူး ... ရင်မောတယ် ဒေါ်မူ ... ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း စေတနာအမှားတွေနဲ့ သူ့ကို ထိန်းချုပ်မိသွားတယ်ဗျာ ... နောက်ဆို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ် ဒေါ်မူ ... အခုတော့

သင်တန်းလည်း အပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကုမ္ပဏီ
ဝဲသွားတော့မယ် ...

သူ့ကိုတော့ ဒေါ်မူပဲ တာဝန်ယူပြီး ချောလိုက်ပါဦး ... ”

“စိတ်ချပါကွယ် ... စိတ်ချ ... စိတ်ချ ... ”

ပုံရိပ်ထင် ... ။

ဒေါ်မူကို သေသေချာချာမှာပြီးမှပဲ နေရာကနေ
လေးလံသော ခြေလှမ်းကလေးများဖြင့် ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

ဖူးသစ်စမှာတော့ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ဆွဲယူပေါက်ဝစ်
ရင်း မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေသောစိတ်ကို ထွက်ပေါက်ရှာပစ်လိုက်
သည်။ မိရိထဲက အဝတ်အစားတွေ ခေါင်းအုံး၊ ခွလုံး၊ စောင်တွေ
အိပ်ရာခင်းတွေ အခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျနေ၏။

“မုန်းတယ် ... ”

“အနိုင်ကျင့်လွန်းတဲ့ ရှင်ကြီးကို သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“တဘက်သားကိုများ ကွဲရဲ့ရှုံ့ချလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊
ဟွန်း ... သူလိုတိုက်ဂေါပုံစံကြီး သူများက လိုက်နေရမှာ
လား ... ဝေးသေးတယ် ... လုံးဝကိုမနေနိုင်ဘူး ... ”

“ဘယ်နှယ် လူကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ပြီး
ဝေဖန်ဖို့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့လူကြီး ... အမြင်ကတ်လိုက်တာ၊
အရမ်းကိုအမြင်ကတ်တာပဲ ... ဘယ်ဘဝအကုသိုလ်ကြောင့်
များ ဒီအိမ်ရောက်ပြီး သူများရဲ့ အနိမ့်ခံဘဝ ရောက်ရသလဲ
မသိဘူး ... ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကြီး ... သွား ...
သွား ... ဒီကံကြမ္မာကို မလိုချင်ဘူး ... ဦးပုံရိပ်ထင်နဲ့လည်း

မနေချင်ဘူး ... မန္တလေးပဲပြန်ချင်တယ် ... မန္တလေးပဲပြန်
ချင်တယ် ... ကဟယ် ... ကဟာ ... ကဟာ ... ”

“သွားစမ်း ... သွားစမ်း ... ”

“ဒုန်း ... ”

“ဗုန်း ... ”

တစ်ယောက်တည်း ပြောချင်ရာတွေ ပြောချကာ

ပေါက်ကွဲချင်တိုင်း ပေါက်ကွဲနေမိသည်။

“ဒေါက် ... ”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

“ကလေး ... ဖူးသစ်စ ... ဒေါ်မူပါကွဲ့ ... တံခါးခဏပွင့်ပေး
ပါဦး ... ”

“လာမခေါ်နဲ့ ... ဘယ်သူမှမလာနဲ့ ... ဖူး ... ဘယ်သူ့ကိုမှ
မတွေ့ချင်ဘူး ... ”

ဟုတ်တယ်လေ ... ။

သူတို့အားလုံးက ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ လူတွေချည်းပဲ။

အခုလို အခန်းထဲမှာ သောင်းကျန်းထားတာမြင်ရင်
ပြန်တိုင်ပြောကြမှာပဲလေ။ အဲဒီအခါကျရင် မန္တလေးပြန်တော့လို့
ပြောတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မန္တလေးကို သူမ ဘယ်လိုမှ ပြန်လို့
မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူမကိုယ်သူမပဲသိသည်။

မာမိက ... ။

ဦးလူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင် ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ခေါ်ခိုင်းတာ
နဲ့ ဒီအတိုင်း အကောင်းနေရမယ်မထင်နဲ့ဟု အပြတ်သားဆုံးပြော

ထား၏။

ဟွန်း ... ။

သူ့အရိပ်အောက်ကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘူးဆိုတာသိလို့ သူများကို တမင်ဖိနှိပ်တာ ... ။

သိပ်ယုတ်မာတဲ့ လူပျိုကြီး။

ဒီဘဝတင်မကဘူး နောင်ဘဝမှာလည်း အခုလိုပဲ လူပျိုသိုးပုတ်ကြီးပဲဖြစ်မှာ။ ဒီလောက်အပေါက်ဆိုးတာကြီးကို ... ဘယ်လိုမိနိုးကလေးက စိတ်အညစ်ခံပြီး သူ့အနားခေါ်ထားမလဲ။

“ကောင်မလေး ... ”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

“ဖူးသစ်စ ... တံခါးလေးဖွင့်ပေးပါကွယ် ... ခဏလေးပါ”
အတင်းတောင်းဆိုနေတာမို့ ... ။

စိတ်မရှည်စွာ တံခါးချပ်ကြီးကို ဝှန်းခနဲ ထဖွင့်ပေး

လိုက်သည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဘယ်လိုလဲ ... စိတ်ပေါ့သွားပြီလား”
ဟင် ... ။

တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ဖွတ်ထားတာကို မြင်သော်လည်း တစ်စက်ကလေးမှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ အပြုံးလေးတွေနှင့် မေးရင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ထမင်းဟင်း ပန်းကန်များ ထည့်ထားသည့် လင်ပန်းလေးကို သေသေချာချာကိုင်ကာ အခန်းလေးထဲ ဝင်လာတဲ့ ဒေါ်မူကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ အံ့သြမှင်တက်နေမိသည်။

“ကဲ ... ရေလေးအရင်သွားချိုးလိုက်ဦးနော် သမီးလေး ... ”

ပြီးရင် ထမင်းစား ... ဒါတွေအားလုံး ဒေါ်မူပဲ သိမ်းလိုက်မယ် ... ”

“ဒေါ်မူ ... ”

“ပြောလေ ... ကလေး ... ”

“ဦးလူပျိုကြီးက အခန်းထဲ ထမင်းယူမစားတော့လို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဒါက သူ့ရှိနေတဲ့အချိန် ဟုတ်တာပေါ့လေ ... ”

“ဘယ်လို ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဘာပဲပြောပြော မောင်ပုံရိပ်ထင်က ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်လေ ကလေးရဲ့ ... သူ့စည်းကမ်းကို ဘယ်ချိုးဖောက်လို့ ကောင်းမှာလဲ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သူ့အရှေ့မှာပဲ ရှောင်တာပေါ့ ... ပြဿနာတက်ရင် ဒေါ်မူတို့ အလုပ်ထုတ်ခံရမယ်လေ ... ။

တခြားအချိန်မှာတော့ ကိုယ်ပဲကျန်တာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေတာပဲပေါ့ကွယ် အဟင်း ... ဟင်း ... ”

5 “ဟာ ... ပေါက်ပြီ ... ဖူးသဘောပေါက်ပြီ ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒါကြောင့် ဖူးသစ်စကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ဒေါ်မူက ပြောတာပေါ့ ... အရိပ်ပြရင် အကောင်မြင်တယ်လေ ... ဘယ်နှယ့်လဲ စိတ်တွေပေါ့ပါးသွားပြီလား ... ”

“ဟုတ် ... ”

“မောင်ပုံရိပ်ထင်က စည်းကမ်းနည်းနည်းကြီးတယ် ... ဒါကလည်း သူ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝအခြေအနေကြောင့်လည်း ပါစွာပေါ့လေ ... သူ့အသက်ဆယ်နှစ်လောက်မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားကြတာကိုး၊ အန်တီမေဆိုတဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ လင်မယားက ဒီတိုက်ကြီးမှာ လာနေပြီး သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးတာလေ၊ ပိုပြီးဆိုးတာက ... သူ့မိဘလက်ထက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စပ်တူလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ထားခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီသူငယ်ချင်းက မောင်ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မိဘတွေဆုံးတာလည်းသိရော လုပ်ငန်းတွေ ငွေတွေအားလုံး တစ်ဦးတည်းအပိုင်စီးပြီး ဒီကလေးကို အသိအမှတ်မပြုကြဘူးတဲ့လေ ... သက်သေအထောက်အထားတွေ ပြစရာမရှိတော့လည်း လက်လျှော့ခဲ့ရတာပေါ့လေ ...”

“အို ...”

“ဟုတ်တယ် ကလေးရဲ့ ... ပုံရိပ်ထင်က ကျောင်းပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်သင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်ရင် အလုပ်လုပ်ခဲ့လို့ အခုဆို အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျာဖြစ်နေပြီ ... ဒါကြောင့် သူ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝအခက်အခဲတွေ စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရတာတွေကို တွေးတွေးပြီး အားလုံးကိုလိုက်ပြီး နှိုင်းချိန်နေတော့တာပေါ့ကွယ် ...”

ဖူးသစ်စတစ်ယောက် ဒေါ်မူပြောတာကိုနားထောင်ရင်း လူပျိုကြီးရဲ့ အတိတ်ကံအကြောင်းက စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မျက်မှောင်ကြီးတစ်ချိန်လုံးကုတ်ပြီး အမြဲတမ်းစိတ်အလိုမကျကာ တဘက်သားအပေါ် အမျိုးမျိုးဝေဖန်သုံးသပ်ပြီး အပြစ်ရှာနေတာကြီးကိုတော့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကလေး ...”

“ရှင် ...”

“မောင်ပုံရိပ်ထင်နဲ့ သင့်မြတ်အောင်နေပါကွယ် ... ဘာပဲပြောပြော တစ်စိုးအောက်ထဲနေတဲ့ သူ့အချင်းချင်း မသင့်မြတ်ဘဲ ရန်ဖြစ်နေတော့လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမျက်နှာတွေ မြင်နေရတဲ့ဟာ ...”

“ဒေါ်မူ ...”

“ဟင် ...”

“ဦးလူပျိုကြီးကို အရင်ဆုံးအလျှော့ပေးခိုင်းပါလားဟင် ... သူကအကြီး ... ဖူးကအငယ်ပဲ ... လျှော့မဲ့လျှော့ သူက အလျှော့ပေးရမှာပေါ့ ... ဖူးကတော့ လုံးဝပဲ ...”

“ဟယ် ...”

“သူ့အပေါက်ဆိုးတာလွန်လွန်းတယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒေါ်မူက သူ မရှိရင် သူ့ဘက်က မလိုက်ဘူးဆို ...”

“အဲ ...”

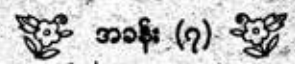
သွားပြီ ...။

မိမိစကားနှင့် မိမိ ခြေချုပ်မိသွားလေပြီ။

“လူမျိုးကြီး စိတ်ပုတ်ပြီး အပေါက်ဆိုးတယ်လို့ ပြောတာကို ဒေါ်မူတို့ ထောက်ခံရမယ် ...”

မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများနှင့် မျက်နှာပြင်လေးတစ်ခုလုံး ဒေါသရောင်လွမ်းလျက် မကျေမနပ်လေး ပြောနေတဲ့ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မူတစ်ယောက် ခေါင်းလေးကို နှလုံးတွဲစွာ ယမ်းလိုက်ပြီး ပြုံး၍သာနေမိတော့သည်။

ဒီကောင်မလေး ... ။
တကယ့်ကို ကလေးဆန်တာပါလားနော်။

အခန်း (၇)

“ဟိတ် ...”
“ချွတ် ... ချွတ် ...”
“ဟေ့ ...”

တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ယှဉ်းလာတာမို့ ခြံထဲ ဆင်းပြီး လမ်းကလေးလျှောက်ကာ ပန်းကလေးတွေ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ... ခေါ်သံလိုလို ကြားရတာမို့ သူမ အကြည့်လေး ဝေဝေကာ ရှာကြည့်မိသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ...”
ဟင် ... ။
တွေ့ပါပြီ ... ။

တစ်ဘက်ခြံက လှမ်းခေါ်သံလေးနှင့်အတူ ခပ်ချောချောမျက်နှာလေးနှင့် သူမနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိနေသော ကောင်

လေးတစ်ယောက်။ ထိုမျက်နှာလေးသည် သူမနှင့် မစိမ်းသက်လှ
စွာပင် ချက်ချင်းအမှတ်ရလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ရှင် ... ရှင်ပါလား ...”

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ သူ့ရုပ်နေသော ခြံစည်းရိုးလေး
အနားသို့ ဖူးသစ်စ တိုးကပ်သွားမိ၏။ သူ ဖူးသစ်စကို ရန်ကုန်ဘူ
တာကြီးမှာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ လည်နေတုန်း ဒီလိပ်စာအရောက်
ပို့ပေးခဲ့တဲ့သူလေ ... ။

“အဟွန်း ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ကိုယ့်ကို မှတ်မိသားပဲ”

“အို ... ဒီလောက် ကိုယ့်ကို ကူညီထားတဲ့လူ ... ဘယ်လို
လုပ် မေ့ပစ်ရမလဲရှင် ... ဖူးက ကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့
အတန်းစားထဲ မပါဘူး ...”

“နာမည်က ဖူးတစ်လုံးတည်းလား ...”

“ဖူးသစ်စပါ ...”

“အားပါးပါး ... တကယ့်ကို နာမည်နဲ့လူနဲ့ သိပ်ပြီးလိုက်
ဖက်တာပဲလား ...”

စိုလက်သော မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများ
နှင့် သူမကို ရွန်းရွန်းစားစားလေးကြည့်ကာ ပြောလိုက်တဲ့ သူ့စကား
ကြောင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိသွား၏။

“ဖူးသစ်စ ...”

“ပြော ...”

“ကိုယ့်နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး ... ဩဘာနိုင်တဲ့”

“ဩဘာနိုင် ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို ရှင်ငယ်ငယ်က

အလာကားနေအလကား လက်ခုပ်တီးနေမှာပဲနော် ... ဒါ
ကြောင့် ဒီနာမည်အပေးခံရတာပဲဖြစ်မယ် ... အဟင်း ...
ဟင်း ...”

“ဟာကွာ ... အဟွန်း ... ဟွန်း ... မင်းတော်တော်နောက်
တာပဲ ...”

ဘာရယ်မဟုတ် နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြ
သည်။

“ရှင်က ဒီခြံမှာနေတာလား ဩဘာနိုင် ... ဖူး ... ရှင်ရဲ့
အရိပ်အယောင်ကို တစ်ခါမျှတောင် မမြင်မိခဲ့ပါလား ...”

“အဟွန်း ... ဟုတ်တယ် ဖူးသစ်စရဲ့ ...”

“ဖူးလို့ပဲခေါ်ပါ ... ရှင်နဲ့ တို့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်ထင်
တယ် ...”

“ဖူး ...”

“ပြောလေ ... ဩဘာ ... ရှင်က တမင်ခြေရာဖျောက်ထား
တယ်ပေါ့လေ ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ ... မင်းရဲ့လိပ်စာလေးကိုဖတ်
ပြီး ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့အိမ်ပဲဆိုတာသိလို့ တစ်ခါတည်း လမ်းကြို
တင်ခေါ်လာခဲ့တာ ... ကိုယ်က အဲဒီနေ့က ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ကို လာကြိုတာလေ ...”

ဘယ်လောက်တောင်ဆိုးသလဲဆိုတာ သွားကြိုပြီးမှ မလာ
နိုင်ဘူးဆိုပြီး အိမ်ကိုဖုန်းဆက်တယ် ... အစောကြီးကတည်း
ကဆက်ရင် ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် ကြိုဖြစ်မှာလဲ ... ကိုယ်

ကတော့ ရှာလိုက်ရတာကွာ ... နောက်တော့မှ ဒက်ဒီဆီက
ဖုန်းဝင်လာတာ ... ပြန်လာခဲ့တော့တဲ့ ...

ပြီးတော့ ...

ကိုယ့်အဘွား ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်းပါ
တော့ ကိုယ် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အမြန်ပြန်ဖို့လုပ်တာ ... မင်းကို
ရန်ကုန်ဘူတာကြီး စကြိုထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ မြင်ရ
တော့ ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိဘူး ... ကိုယ် တအားကို
အကူအညီပေးသွားချင်တယ်လေ ...

လိပ်စာကို ဖတ်လိုက်တော့ ကိုယ်နဲ့ ခြံချင်းကပ်က ဖြစ်နေ
တာဆိုတော့ အိမ်ပြန်မှာနဲ့ အတော်ပဲဆိုပြီး လိုက်ပို့ပေးတာ၊
ဒါကြောင့် ခြံရှေ့မှာရပ်ပြီး ကားပေါ်ကတောင် မဆင်းဖြစ်
ဘူးလေ ...

"ဪ ... ဒါကြောင့်ကို ..."

"ကိုယ်တို့မိသားစု ဘွားဘွားအိမ်မှာ သွားနေကြတာ ...
အခု သက်သာပြီဆိုတော့ ပြန်လာကြတာပေါ့ ..."

"ဪ ... ဒါကြောင့်ကို ..."

"အခု အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကို ထွက်ရပ်ပြီး မင်းပြန်များသွား
ပြီလားလို့ ကိုယ်ကြည့်နေတုန်း မင်း ခြံထဲဆင်းလာတာတွေ
လို့ ချက်ချင်းလိုက်ဆင်းလာခဲ့တာလေ ဖူး ..."

"ဩဘာ ..."

"ဟင် ..."

"ဖူးက မန္တလေးကနေလာတာလေ ... လူပျိုကြီးဆီ ခဏ

လာနေတာ ...

"ဪ ..."

"ဦးပုံရိပ်ထင်နဲ့ ဘာတော်လဲ ..."

"အင်း ... ဆွေမျိုးနီးစပ်ဆိုပါတော့ ... ရန်ကုန်မှာ စာမေးပွဲ
ပြေဖို့လာတာ ..."

"ဘာစာမေးပွဲလဲ ဖူး ..."

"တက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်းလေ ... ဆယ်တန်း ... ဆယ်တန်း
လာဖြေတာ ..."

"ဟင် ... နှစ်ဝက်ပဲရှိနေပြီ ... ကျူရှင်တွေဘာတွေရော
ဘယ်မှာတက်လဲ ..."

"အဲ့ဒါ လူပျိုကြီးပဲ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ် ..."

လူပျိုကြီးတဲ့ ... ။

ဒါ ...

ဦးပုံရိပ်ထင်ကို ခေါ်တာပဲဖြစ်ရမယ်။

လှပတဲ့မျက်နှာလေးပေါ်က ခင်မင်နှစ်လိုရိပ်ကလေး
တွေနှင့် တရင်းတနီး ဆက်ဆံသော ဖူးသစ်စကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်
မိပေမဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ကိုတော့ လန့်သည်။ မျက်နှာထားတည်တင်း
တင်းကြီးနဲ့ တကယ့်ဆရာကြီးစတိုင်လ် ... ။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အဆက်အဆံ့ မလုပ်သလို
ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်၏။ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အယုံအကြည်မထား
တတ်သော်လည်း ဦးဖိုးလုံး၊ ဒေါ်မူနှင့် မွေးမွေးဆိုသော သူ့လက်
အောက်က အသက်ကြီးရင့်သော အလုပ်သမားမိသားစုကို အိမ်ခေါ်

တာ ထားပေးခြင်းကြောင့် ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ခန့်မှန်းရခက်နေ၏။

ပိုပြီးစဉ်းစားရခက်တာက ...

ဒီလောက်မျက်နှာကျောတင်းတဲ့ လူပျိုကြီးတွင် နတ်သမီးလေးတမျှ စက်စက်ယိုလောက်သည့် မျက်နှာချိုမြိန်လေးနှင့် ခင်မင်နှစ်လိုစရာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းပဲ ... ။ အဲဒါတကယ်ပြဿနာလေ။ ပူးသစ်စနဲ့ ခင်မင်ခွင့်လေး ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာနေသည်။

ရည်းစားတွေ ထည်လစ်တွဲပြီး အပျော်အပါးမက်တဲ့

ဩဘာနိုင်ကို ကမ္ဘာ့ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို တွေ့တိုင်းအထင်သေးသော မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ရှေ့တွင် ပူးသစ်စနှင့် ဘယ်လိုမှ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်မရနိုင်။

သို့သော် ...

ဩဘာနိုင် ဇွတ်တိုးကာ အရဲစွန့်ချင်နေမိသည်။

ဘူတာမှာတွေ့လိုက်ကတည်းက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံစံလေးက ဩဘာနိုင်ရဲ့ စိတ်တွေကို အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ ရင်ခုန်သံတွေကို အမြင့်ဆုံးမြင့်တင်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

မိန်းကလေးလှလှမြင်ရင် ကြွေချင်သော ဩဘာနိုင်။

ကောင်မလေးအနား ကပ်သွားလိုက်သည်။ ဘာအကူအညီပေးရမလဲမေးတော့ သူ့ကို အခုထိလာမကြိုသေးဘူးတဲ့လေ။ စကြိုတစ်

လျှောက်မှာလည်း လူက တအားကို ရှင်းနေတာမို့ မနေချင်တော့ဘူးတဲ့။

လိပ်စာလေးကို ဖတ်ကြည့်တော့ ... ဩဘာနိုင်ရဲ့

ခြံဘေးက တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးရဲ့ အိမ်လိပ်စာလေး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာပြီး လိပ်စာအတိုင်း ပို့ပေးလိုက်၏။

ဒါကို ...

ဦးပုံရိပ်ထင်သာ သိရင် မျက်နှာကြီးမှန်ကုတ်ကာ

ကျေးဇူးစကားပြောဦးမည်။

“ဟေ့ ...”

“ဟင် ... ဩဘာ ... ဘာ ... ဘာလဲ ...”

“ဟောဗျာ ... အဟက် ...”

“ဘယ်ကောင်လေးကို သတိရသွားလို့လဲ ... ငိုငိုကျသွားတာပဲ ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဟုတ်ပါတယ်နော် ... မညာပါနဲ့ ... ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်မလေးကို မကြိုက်တဲ့ကောင်လေး ရှိပါ့မလား ...”

“ဟာ ... ဩဘာကလည်း ...”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... ရှက်သွားတယ်ပေါ့ ... ဒါဝန်ခံတာပဲ၊ မဆိုးဘူး ... မဆိုးဘူး ... ကိုယ်က ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးထက် အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကို ပိုသဘောကျတာ ... ဒီနေ့က

စပြီး မင်းကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီနော် ... လမ်းတွေ့ရင်လည်း အတင်းခေါ်မှာနော် ... ရှောင်သွားမယ်

မစဉ်းစားနဲ့ ... ”
 “ဟာ ... မရှောင်ပါဘူး ... ”
 “ပြီးရော ... ”
 “ဖူး ... ”
 “ဟင် ... ”
 “ကိုယ်တို့ တကယ်ပဲ ဘော်ဒါတွေဖြစ်သွားပြီနော် ... ”
 “အင်းပါဆို ... ”
 “ဟား ... ဟား ... ”
 တီ ... ။
 တီ ... တီ ... ။

ခြံထဲသို့ ဝေါခနဲ မောင်းဝင်လာသော ကားစက်သံနှင့်အတူ ဟွမ်းသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ဖူးသစ်ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် လန့်ဖျပ်ကာ တုန်တက်သွားရသည်။ မျက်နှာလေးလှည့်စောင်းကာ ကြည့်လိုက်စဉ် ... မနှစ်မြို့ဟန်တွေနှင့် တင်းမာခက်ထန်နေသော လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အကြည့်တွေနှင့် ဆုံတွေ့သွားရ၏။ ဩဘာနိုင်နဲ့ သူမ စကားပြောနေတာကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ ကြည့်သွားတာမို့ ရင်ထဲစိုးထိတ်မှုလေး ဝင်သွားရသည်။ စိတ်ကမလုံချင်တော့ ဩဘာနိုင်ကို စကားစဖြတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး တိုက်ကြီးဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

တိုက်ကြီးထဲကိုဝင်တော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ သူမ ဝင်အလာကို စူးရဲရဲမျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင် ... ။

ဟွန်း ... ။
 တစ်ခါမျှကို မျက်နှာလေးကြည်လင်နေအောင် ပြုံးမထားတတ်တဲ့ ဒီလိုမျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနဲ့ လူမျိုးများ မန်နေဂျာရာထူးခန့်ရတယ်လို့။ အဲ့ဒီကုမ္ပဏီတော့ မွဲဆေးတကယ်ဖော်တာပဲ ... ။

အတွေးလေးထဲ ကဲ့ရဲ့နဲ့ချလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းရှေ့မှ ခပ်တည်တည်လေး ဖြတ်လျှောက်မည်အပြု ...
 “ဩဘာနိုင်နဲ့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ ... ”

မေးသံကြီးက မာဆတ်ဆတ်ပြတ်တောက်တောက် နိုင်လှသော်လည်း ထိုမေးခွန်းသည် ဖူးသစ်စကို ရည်ရွယ်၍ မေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူမ ကောင်းစွာသိပါ၏။ နေရာမှာ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး လူပျိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“စ၊ရောက်ကတည်းကပဲ လူပျိုကြီး ... ”
 “ဘာ ... ”
 “ဖူး ... ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲမှာ တလည်လည်ဖြစ်နေလို့ ဒီလိုပဲစာရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ ဩဘာနိုင်လေ လူပျိုကြီးရဲ့ ... ”
 “ဒါဆို ... အစက ဘာကြောင့် ငါ့ကို အသိမပေးတာလဲလို့ မေးနေတာကွ ... ”

ဟော ... ။
 ကြည့် ... ။
 ပြောနေရင်းနဲ့ ဒေါသသံကြီးက ထွက်လာပြန်ပြီ။

အဲဒီလူပျိုကြီးဟာလေ တစ်ဘက်သားနားဝင်ချိုအောင် ပြောလိုက်ရင် ပါးစပ်ရွှံ့စောင်းသွားမှာ စိုးလို့လားမသိပါဘူး။ တစ်စက်ကလေးမှ အပြာအဆိုပြေပြစ်တယ်မရှိဘူး။ သိပ်ပြီး နားဝင်ဆိုးတာပဲ။

“ဟေ့ ... ဘာ ကြောင်စိစိလုပ်နေတာလဲ ... မေးတာကို ဖြေလေ ... ”

“ဘာကိုဖြေရမှာလဲ ... လူပျိုကြီးရဲ့ သူ့နာမည်က ဩဘာ နိုင်ဆိုတာ ဖူးက အခုမှသိတဲ့ဟာကို ... ”

“ဘာရယ် ... ”

“သူ ဒီကိုလိုက်ပို့တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်တောင်မဆက်မိဘူး ... သူ့အဘွား ဆေးရုံတက်ရလို့ အမြန်မောင်းလာတာလေ ... ဖူးကလည်း လမ်းမှားများမောင်းပို့သလားဆိုတဲ့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ မယုံမရဲလိုက်လာတာဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်တောင်မဆက်ဖြစ်တော့ဘူး ... အခုမှ ပြန်တွေ့ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတာ”

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်းပြောတာတွေက ယုံကြည်ရပါ့မလား ... ”

“ရှင် ... ”

“အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ ... ”

“လူပျိုကြီးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ... ”

“ဘာ ... ”

“လူပျိုကြီး ဘယ်လိုထင်လဲလို့ မေးတာလေ ... ”

မကြည်မလင်မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ပြန်မေးခွန်းထုတ်နေတဲ့ ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင် နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာယာ ရသွားသည်။ ဒါဟာ သူ့မ မလိမ်ညာပါဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ရဲရဲကြီး အာမခံနေတဲ့ ပုံစံလေးလေ။

“ဦးလူပျိုကြီး ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“ပြောလေ ... ”

“ဘာပြောရမှာလဲ ... ”

“ဖူးသစ်စနဲ့ ဩဘာနိုင်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲလို့ ... ”

“မထင်တတ်လို့ပေါ့ကွ ... အေး ... ဘာပဲပြောပြော အဲဒါလေးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ရော့ရော့နှော့နှော့ ရွပ်ရွပ်ယှက်ယှက်လုပ်မယ်မကြံနဲ့ ... ဒီနေ့ကစပြီး ခပ်တည်တည် ခပ်မှန်မှန်နေ ... ”

ပတ်ဝန်းကျင်တွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အပျော်ကြူးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ... ငါ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ... ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်ရဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို လိုက်နာပါ ... ငါ ဒါပဲပြောချင်တယ် ... ”

သူပြောချင်တာတွေ ...

ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်မတတ် တရစပ်ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားဟန် ပြင်နေသော ဦးပုံရိပ်ထင်ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လို တားဆီးရမ့်နဲ့ပင် မသိအောင် ဖြစ်သွားရသူကတော့ ဖူးသစ်စပင်ဖြစ်သည်။

ဦးလူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ကန်သတ်ချက်သည် အလွန် တရာဝင် ပြင်းထန်လွန်းလှပါသည်။ တစ်ဘက်သားရဲ့ စိတ်ခံစားမှု ကို တစ်စက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူဖြစ်ချင်တာတွေ နှုတ်အတင်းလုပ်ယူလိုက်တာလေ ... ။ ဒါဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ ... ။

သူမ ...

အခုလေးတင် သြဘာနိုင်နှင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခင်မင်သွားကြပြီလေ။

ဒါကို ...

လူပျိုကြီးသာသိလို့ကတော့ စွေ့စွေ့ခုန်မတတ် ဒေါတွေပေါက်ကွဲတော့မှာ အသေအချာပါပဲ။ ဒုက္ခပါပဲ ... ။ ဖူးသစ်စကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ လက်ခံပြီးပြီ ... ။ ဒီတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော် ... ။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“အမလေး ... ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ အနောက်ကနေ ကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ နှုတ်ကပင် အော်မိသွားရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”

စိမ်းထူထူ မျက်ခုံးတန်းကြီးနှစ်ဖက် ကြို့တက်သွားပြန်သည်။

“ရှင် ... ဘာ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ လူပျိုကြီး ... ”

စိတ်မလုံမလဲနှင့် သူမ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

“ကားထဲမှာ ... မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတယ် သွားယူလိုက်ဦး ... မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ စာသင်ပိုင်းကို သွားအပ်ရမယ် ... အချိန်က ဘယ်လောက်မှရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ... နှစ်တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ လက်ခံပါ့မလား မသိဘူး ... အရေးကြီးတာက လက်မခံလည်း စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ ... ဂိုက်ကောင်းကောင်းကို ငှားပေးမယ် ... စာလည်းသင်နိုင်၊ ကျက်လည်း ကျက်ပေးနိုင်မဲ့ သူမျိုးပေါ့ ... အဓိက စာမေးပွဲအောင်ချင်စိတ်ကိုပဲ အဓိက ရှေ့ထားပြီး ကြိုးစားဖို့ပဲ ကြားလား ... ”

“ဟုတ် ... ”

“အဝတ်အစားထုပ်ပြီးလဲ ... အိမ်ထဲအမြန်ပြန်ဝင်နော် ... အချိန်ကြာမနေနဲ့ ... ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ညစာစားမှာ ... ဒေါ်မို့ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းထားလိုက် ... ”

“ဟုတ် ... ”

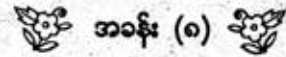
ပြောပြီးတာနှင့် ဦးပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားပြန်၏။ အမှာစကားတွေ အများကြီး ဖူးသစ်စကို ချွေသွား၏။ သြဘာနိုင်နဲ့ ပတ်သက်မှာစိုးထိတ်ပြီး သတိပေးသွားသော လူပျိုကြီးရဲ့ အစိုးရိမ်ကြီးမှုကို ပြန်တွေးပြီး တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်ချင်သည်။

သူမ ...

အခုလေးတင်ပဲ ဩဘာနိုင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်
သွားကြပြီလေ။

ရှင်ရဲ့တားဆီးမှုတွေ အရမ်းကို နောက်ကျသွားပြီ
ဦးပုံရိပ်ထင် ...။

သိပ်နောက်ကျသွားပြီရှင် ...။

ဆယ်နာရီသင်တန်းသွားအပ်ကြမည်ဟု မှာထားပြီး
အခုချိန်ထိ ဆင်းမလာသေးသော လူပျိုကြီးကို စောင့်နေရင်းမှ ဖူး
သစ်စရဲ့ မျက်နှာလေး သုန်မှုန်ချင်နေပြီ။ ဘာတွေများ ဒီလောက်
တောင် ပြင်ဆင်နေသလဲ မသိပါဘူး။ ကြာလိုက်တာ မပြောပါနှင့်
တော့ ...။ စာစောင်လေးကိုဖတ်ရင်း ဆက်ပြီးစောင့်နေမိသည်။

ရှုပ် ... ရှုပ် ...။

ခြေသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ အနားသို့ရောက်လာသော လူ
ရိပ်တစ်ခုကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ဖြစ်နေ
၏။

“ပြင်ဆင်လို့ပြီးပြီလား ...”

“ဟုတ် ...”

“ဒါဆို ... သွားရအောင် ...”

“ဟုတ် ...”

ပုံရိပ်ထင် ဒေါ်မူကို မှာစရာရှိတာ သေသေချာချာ မှာနေမိသည်။ ဖူးသစ်စတစ်ယောက် မျက်နှာထားတည်တည်ကြီး နှင့် အပြုံးအရယ်မရှိ နေတတ်လွန်းသော လူပျိုကြီးရဲ့ ပုံစံလေးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် တအားကြီးတာ မဟုတ်ပါဘဲ ရခိုင်ပုဆိုး၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီ တပ်ထားသောမျက်မှန်များ ကြောင့် လူပျိုကြီးပုံစံက လူကြီးမာစစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ... ယောက်ျားတန်မဲ့ ဝင်းဝါစိုပြည်သော အသားအရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားကာ မျက်ခုံးစိမ်းထူထူတန်းတန်းကြီး က နက်ဖိုလျက် အရောက်တလက်လက်တောက်နေသော ညှို့မျက် ဝန်းကြီးက ညှို့ရီလို့နေသည်။ ပေါ်လွင်သော နှာတံချွန်ချွန်ကြီးတွေ အောက်က သွေးရောင်ရဲရဲခိုနေသော ပိရိတိုကျလွန်းသည့် နှုတ်ခမ်း တစ်စုံကြောင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောလွန်းနေပါ၏။

တည်ကြည်စွာ ချောမောလွန်းသော သူ့ရုပ်သွင်နှင့် ဝတ်စားပုံသည် အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်သင့်လျော်ကာ ရှင်းသန့်နေ သော်လည်း ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ တကယ့်ကို ကန့်လန့် ကလေးဖြစ်နေရ၏။

ဟင် ...

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ နွေးထွေးကာ လှိုက်ခနဲ သွားရပါသည်။ ဒေါ်မူကို မှာစရာရှိတာလေးတွေ သေသေချာချာ မှာနေစဉ် ဖူးသစ်စဆီသို့ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်ကလေး မျက်ခနဲ ရွှေ သွားစဉ် မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေနှင့် သူ့အား သတိလက်လွတ်

ကလေး ငေးမောကြည့်နေသော သူမလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့် လေးတွေကို မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါကိုသူမလေးက သတိထားမိဟန် မရှိသော်လည်း သတိထားမိရသူ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကြက်သီးလေးများ ဖြန်းဖြန်းထကာ မျက်နှာလေး မထားတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ဟိတ် ... လူကိုဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေ ရတာလဲ ...”

ဟု ဟိန်းဟောက်ချင်စိတ်တွေ ကွယ်ပျောက်ကာ အသည်းတယားယားနှင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ မနေ့က သူ ဝယ်ပေးသော ချည်သားအင်္ကျီအဖြူခါးရှည်လေးနှင့် ပါတိတ်ထဘီ လေးကို ဝတ်ထား၏။

ဘာပဲပြောပြော ... ။

အခုလို စိတ်လိုလက်ရလေး ဝတ်ထားတာမြင်တော့ ပုံရိပ်ထင်စိတ်ထဲ ကျေနပ်နေမိသည်။ ဆိုးတော့မဆိုးဘူး။ မနေ့က ထိုအဝတ်အစားကိစ္စနှင့် ပြဿနာတက်ခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ကောက်မြန် သလောက် စိတ်အပြေလွယ်သည့် ဖူးသစ်စက ဒီကနေတော့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အေးချမ်းနေခဲ့သည်။

ဒေါ်မူကို မှာစရာရှိတာ သေသေချာချာမှာထားပြီး သည်နှင့် ဖူးသစ်စဘက်သို့ လှည့်ကာခေါ်လိုက်သည်။

“ဖူးသစ်စ ... သွားကြစို့ ...”

“ဟုတ် ...”

ပါးစပ်ကလည်း တဟုတ်ဟုတ်နှင့် ခေါင်းလေးကို

လည်း ပုတ်သင်ညိုကလေးလိုညိတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလာ၏။

ဟောဗျာ ... ။

ထဘီအောက်နားကြီးက လျှာကြီး ချွန်ထွက်လို့ပါ

လား။ လူရယ်ချင်စရာဖြစ်မည့်အရေးမို့ ဒီအတိုင်းနေလို့လည်း မဖြစ်
တော့။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ဂါန် ... ”

“မင်းထဘီလည်း မင်းပြန်ကြည့်ဦး ... ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ... ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်
နေလို့လား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အချွန်ကြီးစကြီးထွက်ပြီး ဘယ်လိုမှ မြင်
မကောင်းဘူး ... သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြန်ဝတ်စမ်း”

“ဟာ ... အဲ့ဒါမှဒုက္ခပဲ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဒါတောင် ဒေါ်မူ သေသေချာချာဝတ်ပြီး ကြီးနဲ့ ချည်ထား
ပေးထားတာ ... ”

“ဟေ့ ... ”

“ဖူး ပြန်မဝတ်တတ်ဘူး ... ”

“ဟောဗျာ ... ”

“အဟဲ ... ဒီအတိုင်းပဲထားတော့မယ် ... ”

စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်တဲ့ ဖူးသစ်စ
ကိုကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်ဆိုးရလည်းခက်သွားရ၏။ ဖြူနု

ကာ ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ ဘာအရောင်မှ လိမ်း
ခြယ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ပန်းသွေးရောင်လေးရဲကာ ချစ်စရာကောင်း
လွန်းနေသည်။ မထင်မှတ်ထားဘဲ ဖူးသစ်စရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေး
ခနဲ စိုက်ကြည့်မိသွားရ၏။

အပြာရောင်လဲ့လေး သန်းနေသော မျက်ဝန်းလေး
က ရင်ခုန်သံတွေကို အမြင်ဆုံးသို့ တင်သွားသည်။ စိတ်တွေ လှုပ်
ရှားလွန်းသဖြင့် မျက်ဝန်းအကြည့်လေးကို မျက်နှာလှလှလေးဆီ
ကနေ အကြည့်စူးစူးလေးအား လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“လူပျိုကြီး ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“ကျွတ်မကျရင်ပြီးတာပဲဟာ ... ဒီအတိုင်းပဲသွားရအောင်”

“ဟေ့ ... ”

ပြောလည်းပြော ... ပိုက်ဆံအိတ်ရှည်လေးကို လက်
တစ်ဘက်ကကိုင် ... ထဘီစလေးဆွဲကာ ဘောက်ဆတ်ဘောက်
ဆတ်နှင့် အရှေ့ကနေ ထွက်သွားသော ဖူးသစ်စ အနောက်သို့ ပုံ
ရိပ်ထင်တစ်ယောက် ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လိုက်သွားရတော့
သည်။

ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ပုံရိပ်ထင် ကားလေးကို
ခြံကြီးထဲကနေ ကွေ့ထွက်လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ နေရတာ
အရင်ကစိတ်တွေ တအားရှုပ်နေခဲ့သလောက် အခုတော့ တဖြည်း
ဖြည်း သူ့စိတ်တွေ နေသားကျကာ ပျော်ရွှင်လာသည်။

အရင်ကလို ပျင်းရိဖွယ်ရာအချိန်ပင် မရှိတော့ချေ။

မြိတ်ဆင်းပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ မကြိုက်သောကြောင့် သူမ အခန်းလေးထဲတွင်သာ လေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်တတ်သည်။ သို့သော် ... မနက်စာစားချိန်တွင် အရင်ကလို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ သူမလေးက နံဘေးတွင် အဖော်အဖြစ်ရှိနေခဲ့၏။ အစားပုတ်သလောက် ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျလှလေးက အဆီပိုတွေ မတတ်တာတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ကော်ဖီပိုင်းထိုင်ပြီးဆိုတာနဲ့ မုန့်ပန်းကန်တွေအားလုံး သူမအနားသို့ ဆွဲယူတတ်သော ကောင်မလေးရဲ့ လုပ်ရပ်လေးတွေ။ ထမင်းစားချိန်တွင်လည်း ရှိသမျှဟင်းအစုအပြုံ သူပန်းကန်ပြားထဲ ချည်းသာ ခပ်ထည့်တတ်သောကောင်မလေးရဲ့ လုပ်ရပ်လေးတွေက အခုတော့ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူကလေးတွေ အဖြစ် စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်လာမိသည်။

“လူပျိုကြီး ... ”

“ဖြေ ... ”

“လူပျိုကြီးရဲ့ ကုမ္ပဏီက လူပျိုကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ချည်း ဝတ်ခိုင်းရတာလဲ ... ”

“ဟေ ... ”

“အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေး ဘာတွေမဝတ်ခိုင်းဘူးလား။ ဥပမာ ... စတိုင်လ်ပုံနီလိုမျိုး ... တီရှပ်လိုမျိုးတွေ တွဲဝတ်ခိုင်းတာလေ ... အဲ့ဒါမျိုးတွေ ဝတ်လို့မရဘူးလား ... ”

သူမ ...

ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်လွန်း၍ လူပျိုကြီးကို မေးလိုက်

မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကုမ္ပဏီမှာ ငါက လူကြီးပဲဟာ ... ဘာဝတ်ဝတ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါနဲ့ အခုလိုဝတ်တာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ... ”

“ရှင် ... ”

“ငါ့အခုလိုဝတ်တာ ကြည့်မကောင်းလို့လား ... ”
ကားမောင်းနေရင်းမှ သူမလေးကို တစ်ချက်စောင်း

ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

ပူးသစ်စ ...

လူပျိုကြီးရဲ့ အမေးကို မဖြေဘဲ မကြားချင်ဟန် ဆောင်ပြီး ငြိမ်နေမိသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေကိုလည်း မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ပို့ထားလိုက်၏။

“ပူးသစ်စ ... မေးနေတယ်လေ ... ”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ့်ပုံစံက ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေလို့လဲ ... ”

“အမှန်တိုင်းပြောရမလား ... လိမ်ညာပြီးပြောရမလား ... ”

“ဟေ ... အဟွန်း ... ဟွန်း ... ပြောမှတော့ အမှန်တိုင်းပဲ ပြောပျေကွ ... ”

“မပြောတော့ပါဘူး ... ”

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတုန်း ... ”

“ပြောရင် စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချခံရဦးမယ် ... ”

“ဟောဗျာ ... အဟွန်း ... အဲ့ဒီလောက်တောင်ပဲလား ... ဒါဆိုရင်တော့ သေချာသွားပြီ ... ကိုယ့်ပုံစံက ဘယ်လိုမှ

အခြေအနေမကောင်းနိုင်ဘူး ... ”

သိပ်သေချာတာပေါ့။

ထိုစကားများကို သူမရင်ထဲကနေ ကြိတ်ပြောပြီး အပြင်မှာတော့ လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးများကို အစွမ်းကုန်ဖြဲလျက် သွားလေးတွေပေါ်သည်အထိ ရယ်ပြကာ ပြန်ငြိမ်ကုတ်ပြီး နေလိုက်မိပြန်သည်။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ပြောပါကွ ... ကိုယ့်ပုံက ဘာနဲ့တူနေသလဲလို့ ... ”

“အဘိုးကြီးအိုပေါက်စနဲ့ တူတာလေ ... ကာတွန်းထဲကဆို ဟိုလေ ရပ်ကွက်လူကြီးဦးတင့်နဲ့ ဆင်တယ် ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟာကွာ ... ဟွန်း ... ဟွန်း ... သေပါပြီကွာ ... မင်းပြောတာနဲ့ တင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲတောင် ပြန်မကြည့်ချင်တော့ဘူး ... ပြောလည်းပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

ဟား ... ဟား ... ”

တဟားဟားနှင့် ဝါးလုံးကွဲမတတ် ရယ်နေသော လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ အံ့သြနေမိသည်။ တကယ်ပဲ စိတ်မဆိုးစွာ အော်ရယ်နေတာလေ။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ...

အမြဲတမ်းမှန်ကုတ်နေတတ်တဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာက အခုတော့လည်း တကယ်ကို ကြည်စင်စင်ပနေသော ဖိုးလမင်းကြီးနယ် ... ။ အခုလို အမြဲနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ... ။ အိမ်မှာ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာပြီး ပျော်ရွှင်သွားရမှာလေ။

တဖြည်းဖြည်း ...

ကားလေးက သင်တန်းရှေ့သို့ ရောက်တော့မည်မို့ ရယ်မောသံလေးတွေရပ်ကာ ကားကို ပါကင်ထိုးဖို့ လိုက်ရှာနေမိသည်။ နေရာလွတ်လေးတွေ့တာနှင့် သူ့ကားလေးကို နေရာတကျ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်က ဆင်းမည်အပြု သတိရကာ ဖူးသစ်စဘက်သို့ လှည့်စောင်း၍ ...

“ဟေ့ ... ထဘီကြီးစွန်တောင်စွဲပြီး လမ်းလျှောက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော် ... ဒါ အိမ်မဟုတ်ဘူး ... ”

“သိပါတယ် လူပျိုကြီးကလည်း ... ”

မျက်စလေးပစ်ကာ ဖြေလိုက်တဲ့ ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လိုက်မိသည်။ နှစ်ဦးသား ဝိုင်းကျူရှင်လေးဆိုသော အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကြ၏။ သင်တန်းအပ်ရန် စုံစမ်းသော်လည်း အဆင်မပြေဘဲ ပြန်ဆင်းလာရသည်။

သင်တန်းက နှစ်ဝက်ကျိုးနေပြီမို့ စာသင်ချိန်တွေ လိုက်ညီလို့မရ။ ပြန်သင်ပေးဖို့ဆိုတာကျတော့လည်း ပြန်လှန်သင်ကြားခြင်းတွေစမှပဲ ပြန်လိုက်သင်ရမည်သဘောမို့ လူပျိုကြီးက လက်မခံ ... ။

နောက်ဆုံးတော့ ...

နှစ်ဦးသား ပြန်ဆင်းခဲ့ရသည်။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားလား ... ”
 “မကျပါဘူး ... ”
 “အေး ... ကောင်းတယ် ... ”
 “အဟင်း ... ဟင်း ... ”
 “ကိုယ် ဂိုက်ကောင်းကောင်းရှာပေးမယ် ... ”
 “အင်း ... ”
 “ကဲ ... ဒါဆို အိမ်ပြန်ရအောင် ... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ လူပျိုကြီး ... ”

ထိုနေ့က ...
 သင်တန်းအပ်ဖို့ အဆင်မပြေခဲ့သော်လည်း လူပျိုကြီး

နဲ့ ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ဒါကလည်း ဒေါ်မူပေးထားတဲ့ အကြံဉာဏ်လေ။ လူပျိုကြီး ဘယ်လောက်အပေါက်ဆိုးဆိုး သူက အိမ်ရှင်တဲ့ ... ။ သည်းခံရမှာ ဖူးသစ်စတို့လို သူ့အရိပ်မှီခိုနေတဲ့သူတွေ ရဲ့အလုပ်တဲ့လေ။

သင့်မြတ်အောင်ပေါင်းမှပဲ အနေချောင်မှာမို့ ... ။ ဖူးသစ်စဘက်က အလျှော့ပေးကာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေမိ၏။

သူမကို အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ပေးပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပဲ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင် ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒီတော့မှပဲ ဖူးသစ်စရဲ့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားရသည်။ အဝတ်အစားတွေ ချက်ချင်းချွတ်ပြီး လဲဝတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“ဒေါ်မူ ... ဗိုက်ဆာတယ် ... ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ဒေါ်မူ နေ့လယ်စာပြင်ဆင် ပေးမယ် ... ဒါနဲ့ ဒီနေ့ မောင်ပုံရိပ်ထင်ရော နေ့လယ်စာ ပြန်မစားဘူးလား ... ”

“ဟင့်အင်း ... ဖူးကို ပြန်လိုက်ဖို့ပေးပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက် သွားတယ် ... ”

ကုလားထိုင်ခုံလေးဆွဲထိုင်ရင်း ဖူးသစ်စ ပြောလိုက် သည်။

ဂိုက်တစ်ယောက်ရှာမှဖြစ်မည်ဟု ပြောသွားတာ ကြောင့် အဲ့ဒါ သွားစုံစမ်းတာများလားမသိ ... ။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့ လယ်စာတော့ စားသွားသင့်တာပေါ့လေ ... ။ ဒါကို မစားဘဲထွက် သွား၏။

ဦးလူပျိုကြီးနဲ့ ဖူးသစ်စတို့ နေ့လယ်စာအတူစားရ ချိန်က တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်သာရှိ၏။ ထိုနေ့သည် လူပျိုကြီးအလုပ် နားသောရက်ပင်ဖြစ်သည်။ လူပျိုကြီး အနားယူတဲ့နေ့မှ သူမနဲ့ လူပျို ကြီးတို့ သင်တန်းသွားအပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

သင်တန်းက အဆင်မပြေတော့ ...

ဒီတစ်နေ့တော့ အချိန်ရတုန်းလေး လူပျိုကြီးသွား စုံစမ်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ... ။ နေ့လယ်စာတောင်မစားဘဲ ပြန်ထွက် သွားသည်။ ဖူးသစ်စရဲ့ ရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ လူပျိုကြီးကို အားနာနေမိသည်။ တပင်တပန်း အခုလိုမဆီမဆိုင် လုပ်ပေးသည့် အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်မိ၏။

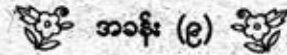
သို့သော် ...

တင်းမာခက်ထန်နေသော လူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်မိချိန် ... သူ့ရဲ့ခါးသီးနှာခံရခက်သော ပြစ်တင်ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများကို ကြားရချိန်များမှာတော့ ထိုသို့ကောင်းသော စိတ်များ ပျောက်ကွယ်ကာ စိတ်ရိုင်းများက တိုးဝင်လာလေတော့သည်။

သူမ ...

ဒေါ်မူ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးသော ထမင်းစားပိုင်းလေးတွင် ကျကျနုနုထိုင်ကာ တဝတပြစားပစ်လိုက်မိတော့သည်။

နီနီ ♥ နီနီ

“ဟင် ... သြဘာ ...”

“အဟွန်း ... ဘာလဲ ... အံ့သြသွားတာလား ...”

“ခြံထဲကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ဝင်လာတာလဲ ... အရှေ့မှာ ခြံသော့ခတ်ထားတာလေ ...”

“ကိုယ် ပူးနဲ့ စကားပြောချင်လွန်းလို့ အုတ်တံတိုင်းခွကျော်ပြီး ဝင်လာတာ ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ပူးရဲ့ ... ကိုယ် အခုလိုလာတာ မကြိုက်လို့လား ...”

“ပူး ... ပူးက ဘာမှပြဿနာမရှိပေမဲ့ လူပျိုကြီး ... လူပျိုကြီးက ရှင်နဲ့ မခင်ရဘူးတဲ့လေ ... အဲ့ဒါ ရှင် အခုလို ဒီဘက်ခြံထဲ ခိုးဝင်လာတာသာသိရင် အရမ်းကိုစိတ်ဆိုးမှာ ...”

“ဟယ် ...”

“အရေးကြီးတာ ပူးကိုတွေ့ရဖို့ပဲ ...”

အို ...

ရီဝေစိုလက်သော မျက်ဝန်း အကြည့်လေးတွေနဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးမောကြည့်ရင်း လေသံတိုးညှင်းညှင်း လေးနှင့် ပြောလာသော သြဘာနိုင်ကြောင့် ပူးသစ်စရဲ့ စိတ်တွေ ချုပ်ထွေးနောက်ကျသွားရတာတော့ အမှန်ပင်။

လူပျိုကြီးမလာသေးပေမဲ့ လာတော့မှအချိန်က နိုး နေပြီလေ။ သြဘာနိုင် အခုလို ခြံထဲဇွတ်အတင်းခိုးဝင်လာတာသာ သိရင် အရမ်းကို ဒေါသပုန်ထမှာ ... ။

“သြဘာ ...”

“ဟင် ...”

“ပူးကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲဟင် ... ဘာပြောစရာရှိ လို့လဲ ...”

ကြောက်စိတ်မပြယ်သောစိတ်နှင့် ခပ်မြန်မြန်လေး မေးမိသည်။

“ပူး ...”

“ပြောလေ သြဘာ ...”

“တစ်ခုခုကို လန်နေသလိုပဲ ... ဘာလဲ ဦးပုံရိပ်ထင်က ကိုယ် နဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ မှာထားလို့လား ...”

“ရှင် ...”

“အဟွန်း ... ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာကို ...”

“ဒါပေမဲ့ သြဘာကို ပူး ခင်ပါတယ် ...”

ပူးရယ် ...

ကိုယ့်ကို မင်း ခင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် ယုံပါတယ်

ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှသွေးမတော်သားမစပ် ဦးပုံရိပ်ထင်ကိုလန်ပြီး ကိုယ်နဲ့ မခေါ်ရဲ မပြောရဲနေမှာကိုတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မခံစား နိုင်ဘူးကွာ ... ။

ကိုယ် ...

မင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ရဖို့ တစ်ချိန်လုံး စောင့် ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ သူများခြံထဲ ခိုးဝင်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းကို ထူးဆန်းနေတယ် ပူးရယ် ... ။ ခြံထောင့်လေးက ခုံတန်းလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့ မင်းလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့ ခဏမှာပဲ ကိုယ် အရမ်းကို ဝမ်းသာ သွားတယ် ... ။

ပထမ ...

ကိုယ် လှမ်းခေါ်မလို့ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ဦး ကြားသွားပြီး မင်းကို အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းလိုက်မှာစိုးပြီး အခုလို ခြံကျော်ဝင်လာခဲ့မိတာလေ။

“ပူး ...”

“ရှင် ...”

“သင်တန်းအပ်ပြီးပြီလား ...”

“ဟင်အင်း ... ဒီနေ့သွားအပ်တာ လုံးဝအဆင်မပြေခဲ့ဘူး သြဘာ ... နှစ်ဝက်ရှိနေပြီဆိုတော့ အနောက်ကနေ ဆက်

လိုက်ပြီး သင်ရမယ်ဆိုတာကို ဦးလူပျိုကြီးက မကြိုက်လို့ မအပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး ... ဒါကြောင့် ဂိုက်ငှားပြီး စာကျက်ခိုင်းမယ် တဲ့ ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား ...”

“ဖူးကတော့ ဦးနှောက်ထဲ ဘာစာမှ မရှိလို့လားတော့ မသိဘူး ... စိတ်ထဲ စာမေးပွဲဖြေရမှာတောင် လန့်နေတယ် ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီနှစ်စာမေးပွဲဖြေချင်ဘူးလို့ မာမိုကို ပြောတာ ... လုံးဝလက်မခံဘူးလေ ... ဇွတ်အတင်းဖြေခိုင်းတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာရတာပေါ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် ဖူးရဲ့ ...”

“အဲဒီလိုအားပေးစကားကြားရတာ ဒီနှစ်အပါဆို လေးနှစ်မြောက်ပြီ ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

ကြည့်စမ်း ...

ပွင့်လင်းရိုးသားလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ... ဟန်

ဆောင်ခြင်းအလျဉ်းမရှိစွာပင် သူမရဲ့လက်ရှိအဖြစ်ကို ရဲဝံ့စွာဖော်ပြခဲ့သည်။ ဩဘာနိုင်တစ်ယောက် တအံ့တဩနှင့် ဖူးသစ်စကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

“ဘာလဲ ... ဩဘာနိုင်က မယုံဘူးလား ... ဖူးက ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူး ဩဘာရဲ့ ... ပြီးတော့ စာမေးပွဲစစ်တဲ့ ဆရာမတွေက မျက်စိနည်းနည်းအားနည်းလို့လားမသိဘူး ... ဖူးကို အောင်မှတ်ပေးဖို့ မမြင်ကြဘူးလေ ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဟား ... ဟား ... တကယ်ပါပဲကွာ ... ဖူးက အရမ်းပြော

တတ်တာပဲ ... ဒါနဲ့ စာကူကျက်ပေးမဲ့ဂိုက်ကိုရော ရှာတွေ့ပြီလား ...”

“မသိဘူး ...”

“ဟင် ...”

“ဦးလူပျိုကြီးတော့ လိုက်ရှာနေတာပဲ ...”

“ဒါဆို ... ကိုယ့်အသိဂိုက်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးရမလား ...”

“ဘယ်လို ...”

“အခုလက်ရှိ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်ထားတဲ့သူလေ ... သူက အရမ်းတော်တာ ... ဖူးကို ကောင်းကောင်းကြီး လေ့ကျင့်ပေးနိုင်တယ် ...”

“ဟင် ... ဒါဆို ဖူးထက်အသက်ငယ်နေမှာပေါ့ ... မသင်ချင်ပါဘူး ... ဘယ်လိုဆက်ဆံရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဦးမယ် ...”

“ဒါဆို နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ဆက်ပေးမယ်ကွာ ... ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ်က အပေါင်းအသင်းများတော့ စုံစမ်းရလွယ်တယ် ... အရေးကြီးတာ ဦးပုံရိပ်ထင် လက်ခံ မခံဘဲ ဖူးသစ်စ မေးကြည့် ...”

ဩဘာနိုင်ပြောတာလည်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် ဖူးအတွက် ဂိုက်တစ်ယောက်လိုအပ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဩဘာဘက်က သေချာပါမလား ... တော်ကြာ ပြောပြီးတော့မှ ဩဘာ မရှာနိုင်ဘူးဆိုရင် လူပျိုကြီးက တစ်ချိန်လုံး အပြစ်တင်နေမှာ ...”

လွဲချော်မှုဖြစ်မှာစိုး၍ သေချာအောင် ဖူးသစ်စ မေးမိသည်။

“ကိုယ့်ဘက်က သေချာပါတယ်ကွာ ... ဖူးဘက်ကသာ ရအောင်ညှိကြည့် ... အိုကေတယ်ဆိုရင် ဟောဒီဖုန်းနံပါတ်လေးသာနှိပ်လိုက် ... ကိုယ့်လူကို ခေါ်လာခဲ့မယ် ... ”

“ဟယ် ... ”

“ကိုယ့်အစွမ်းအစကို ယုံကြည်စမ်းပါကွာ ... ”

လက်မလေးထောင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ သူ့ကိုကြည့်

ပြီး ဖူးသစ်စ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ဖူး လူပျိုကြီးကို ပြောကြည့်ပါမယ် ... အဟင်း ... အံ့ခဲလို တကူးတကကူညီတဲ့အတွက် သြဘာကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်နော် ... ”

“ရပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်က မိန်းမလှတွေ အကူအညီလိုရင် သိပ်ကိုကူညီချင်နေတာလေ ... ”

“ဟယ် ... သြဘာကလည်း ... ”

“ကဲ ... ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဖူး ... ဖူးကို သူတို့လိုက်ရှာနေကြပြီထင်တယ် ... ခေါ်သံကြားရတယ် ... ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... ”

သူမ ...

ဘာခေါ်သံမှ မကြားပါ။

နားပါးလိုက်တဲ့သြဘာ ... သွက်လက်လိုက်တဲ့ သြဘာ ... ချက်ချင်းပင် တစ်ဘက်ခြံထဲ ကျော်ခွကာ ခုန်ချသွား၏။

ဖူး စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် သြဘာကို စိုက်ကြည့်နေမိပြီး ... လက်ကလေးထောင်ပြသွားသော သြဘာရဲ့ ပုံရိပ်လေးကို မြင်တော့မှ သက်ပြင်းလေး ချနိုင်တော့သည်။

“မမလေး ... ဖူးသစ်စ ... ”

“ဟယ် ... ”

“အမလေး ... ရှာလိုက်ရတာ ... ဒီကိုရောက်နေတာကို”

“ဟုတ်တယ် ... လေညင်းခံရင်း ထိုင်နေမိတာလေ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မွေးမွေး ... ”

“ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး ... တိုက်ထဲမှာ မတွေ့လို့ ခြံထဲဆင်းရှာကြည့်တာ ... ”

“ဦးလူပျိုကြီး ဖုန်းဆက်သေးလား ... ”

“ဟင်အင်း ... ”

“သူသွားတာ အရမ်းကြာနေပြီနော် ... ”

“ဒီးထင်က အလုပ်သိပ်အားတာမှ မဟုတ်တာဘဲ မမလေးရဲ့ ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့အားရက်ရတုန်း လိုက်စုံစမ်းတာပဲ ဖြစ်မယ် ... ”

“အင်း ... ”

တီ ... ။

တီ ... ။

“ဟော ... ဦးထင် ပြန်လာပြီ ... ”

ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ကားလေး ခြံထဲမောင်းဝင်လာတာနှင့် ဖူးသစ်စ ခုံတန်းလေးပေါ် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သလို မွေးမွေး

ကတော့ ရှေ့ကနေ လှစ်ခနဲနေအောင် ပြေးထွက်သွားသည်။ သူမ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း ဦးလူပျိုကြီးဆီ လှမ်းအကြည့် ...။

အို ...။

ခက်ထန်တင်းမာလွန်းသော ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ အကြည့် စူးစူးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲချင်နေသော ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာရဲ့ရဲ့ကို ကြည့်ရင်း အံ့ဩမှင်တက်နေမိခိုက် လူပျိုကြီးရဲ့ ကားလေး ပေါ်ခနဲ မောင်းသွားတာမို့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးထဲကနေ ရိပ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘာများဖြစ်လာသလဲ ...

စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ တိုက်ကြီးရဲ့ ဘေးဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားမိ၏။

ဝုန်း ...။

ဒုန်း ...။

ကားတံခါးဖွင့်သံ ပြန်ပိတ်သံကြီးက ဖြဲကြီးထဲတွင် ဟိန်းတက်သွားသလို ဦးလူပျိုကြီးသည်လည်း ဘေးဘက်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ တိုက်ထဲသို့ တန်းနေအောင် ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဦးထင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လာသလဲ မသိဘူး နော် ...”

အရှေ့ကနေ ပြေးသွားတဲ့ မွှေးမွှေးတစ်ယောက် ခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့မဆက်ဘဲ နေရာလေးမှာ တောင့်တောင့်လေး ရပ်ကာ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ အရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး တိုက်ထဲပင် လိုက်

မဝင်ရဲဘဲဖြစ်နေသည်။

“အလုပ်မှာအဆင်မပြေလာဘူး ထင်တယ် ...”

ဖူးသစ်စ ခပ်တိုးတိုးလေးသုံးသပ်တာကို မွှေးမွှေးက

ခေါင်းခါယမ်းပြ၏။

“ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီအားရက်လေ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ...”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့အိလောက်တောင် မျက်နှာကြီးပုတ်သိုးပြီး ဒေါသတွေထွက်နေရတာလဲ ...”

“မွှေးမွှေးလည်းမသိဘူးလေ ... ဦးထင်မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး တိုက်ထဲတောင် ဝင်ရမှာကြောက်တယ် ...”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟယ် ... သေချာတာကတော့ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေလာတာပဲဖြစ်မယ် ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလောက်အပေါက်ဆိုးတဲ့လူကြီး ဘယ်ရည်းစားနဲ့မှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟာ ... မမလေးဖူးကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြောနေတယ် ... ဦးထင်က ဘယ်မှာရည်းစားရှိလို့လဲ”

“အံ့မယ် ... အပြင်မှာထားတာ နင်တို့ဘာသိလို့လဲ ... နင်တို့ ဦးထင်က စွဲမှစွဲ ... အပြင်မှာ ကောင်မလေးတွေက သူမှသူပဲ ... ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာဆိုတော့ ဝိုင်းကပ်နေကြတာပေါ့ဟယ် ... ကုမ္ပဏီ ၊ ထမ်းကောင်မလေးတွေပေါ့ ...”

“ဟုတ်လို့လား မမလေး၊ ...”

“တကယ်ပါဆို ...”

ဖူးသစ်စ ...

ခပ်တည်တည်နှင့် မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်

ပြောနေတာကို အလုပ်သမားမလေးမွေးမွေးက တကယ်ထင်ကာ
နေသည်။ မထူးတော့ပြီမို့ သူမ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ ဆက်
ပြီး လိုမိုနေမိ၏။

“မမလေးက အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်ကသိတာလဲ ... ”

“ဟ ... ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရင်းသိတာပေါ့ဟ ... ”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဒါကြောင့် ဒေါသတွေ တအား
ထွက်နေတာပေါ့နော် မမလေးဖူး ... ”

“ဒါပေါ့ဟ ... လာ ... တိုက်ထဲဝင်ရအောင် ... ”

“မမလေးဖူး ... ရှေ့ကနေ အရင်ဝင် ... ”

“ဟေ ... ”

“အရင်ဝင်လို့ပြောတာ ... ”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ မွေးမွေးရဲ့ ... ”

“ကြောက်လို့ ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ”

“သွားပါ ... မမလေးဖူးရဲ့ ... ”

“အေးပါ ... လာ ... လာ အနောက်ကနေလိုက်ခဲ့ ... ”

သူမ ...

မွေးမွေးရှေ့ကနေ ရင်ကလေးကော့ ခေါင်းကလေး

မော့ပြီး တကယ့်သူရဲကောင်မလေးတစ်ယောက်လို ရှေ့ကနေဝင်
ဖို့ ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ အတပ်သိနေတာက အခု

လောက်ဆို ဦးလူပျိုကြီးတစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲ တန်းဝင်သွား
လောက်ပြီလေ။

ဒါကို ...

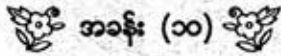
အကြောင်းသိတာမို့ ဖူးသစ်စ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာ
လေးနှင့် ရှေ့ကနေ ဝင်ခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓေါ ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းဟသွားရသည်။
ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခါးကြီးနှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ...

အပေါက်ဝသို့ ခပ်စိမ်းစိမ်း မျက်လုံးတောက်တောက်ကြီးများနှင့်
ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေသော ဦးလူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ကို တွေ့
လိုက်ရချိန်တွင် မျက်နှာလေးတစ်ချက် ကွက်ခနဲပျက်ကာ ခြေလှမ်း
လေးတွေပင် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။

နိဂုံး

“ဖူးသစ်စ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်း ခြံထဲဆင်းပြီး ဘာတွေလုပ်တာလဲ ... ”

“ရှင် ... ”

“ဩဘာနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ သွားတွေ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟို ... ဟို ... ”

ဦးလူပျိုကြီးရဲ့အမေးကို သူ့မ ပြန်မဖြေနိုင်။ တကယ်လည်း သူမ ဩဘာနိုင်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဂိုက်မှာဖို့အကြောင်းပင် ပြောဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ဒါကလည်း ဩဘာနိုင်က စေတနာနဲ့ကူညီပေးဖို့ စကားစတာပါ။ ဖူးက အကူအညီတောင်းခံတာမဟုတ်။ ဦးလူပျိုကြီးကို အလုပ်မရှုပ်စေချင်လို့ ဖူးသစ်စ လက်ခံလိုက်တာလေ။ ဒါကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

“ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေ ... ဟိုကောင်နဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဟို ... ဟို ... အဲ့ ... အဲ့ဒါက ... ”
ဟင် ... ။

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားရသလို စိတ်တွေလည်း ပို၍ပင် လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ခြံထောင့်က နံတန်းလေးတွင် ဟန်ရေးပြကာ သွားထိုင်သည်ဆိုကတည်းက ဩဘာနိုင်နှင့် တွေ့ခဲ့ပြီဆိုတာကို သူ ရိပ်မိလိုက်သည်။

ခြံဘေးထောင့်ဆိုပေမဲ့ တစ်ဘက်က ဩဘာနိုင်တို့ ခြံနှင့် ကပ်လျက် အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုသာ ခြားနားတာမို့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတွေ့ဖြစ်ကြပါဘူးဟု ငြင်းလျှင်တောင် ယုံရခက်ခက်ပင်။ အခုတော့ ဖူးသစ်စက ဩဘာနိုင်နဲ့ တွေ့ခဲ့သည်ဟု ပြောင်ဝန်ခံလိုက်သောအခါ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ဆတ်ဆတ်ခါမတတ်နာကျင်ခံခက်သွားရသည်။

ဒေါသတွေလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းမရှိစွာပင် ပေါက်ကွဲသွားရ၏။

“မင်း ... မင်း ... ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဖူးသစ်စ ... မင်းကို ငါဘာတွေ သေသေချာချာမှားထားလဲ ... အဲ့ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟို ... ဒီလို ... ဦးလူပျိုကြီး ... ”

“မရှင်းနဲ့ ... မင်းဘာမှလာပြီး ရှင်းပြမနေနဲ့ ... ”

ဟင် ... ။

လေသံမာမာကြီးနှင့် ကြီးအော်လိုက်တဲ့ လူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်ကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ မျက်လုံးလေးတွေပြူးကာ နား မလည်နိုင်သလို တအံ့တဩ ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်ဆို ...

အခုကိစ္စဟာ သာမန်အသေးအဖွဲလေးပါ။

ဒါကို ...

လူပျိုကြီးတစ်ယောက် အခုလောက်ထိ ပေါက်ကွဲ နေတာ မယုံနိုင်စရာဘဲ။

ဖူးသစ်စ ဘာအမှားအယွင်းမှ မလုပ်ခဲ့တာ။ အဲ့ဒါကို ရှင်းပြဖို့လည်း လက်မခံချေ။ သူမအနောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ မွှေး မွှေးကတော့ လူပျိုကြီးနဲ့ ဖူးသစ်စတို့ရဲ့ တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ရိပ်မိ တာနှင့် နောက်ဘက်ရှိ မီးဖိုခန်းဆီသို့ ဝင်ပြေးလေတော့၏။

“ကူညီတာလေးတစ်ခုကိုအကြောင်းပြုပြီး အပြောချိုချိုလေး တွေနဲ့ ချဉ်းကပ်တာကို သိပ်ပြီး သာယာချင်နေတယ်ပေါ့ လေ ... ဟုတ်လား ဖူးသစ်စ ... မင်းလိုမိန့်ကလေးမျိုးတွေ ကြောင့် ဩဘာနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က စင်ပေါ်ရောက်နေတာ ကွ သိလား ... ”

“ဟင် ... ဦးလူပျိုကြီး ... ရှင် ... ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“အခုမှ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ... ပြောစမ်း မင်းနဲ့ ဩဘာနိုင်ရဲ့အခြေအနေ ဘယ်အထိရောက်နေပြီလဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးက ဘယ်လောက်ထိ ရှုပ်ထွေးနေပြီ လဲ ... ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း ... ”

ဆို ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့မျက်နှာလေး ... ရှက်စိတ်များနှင့် မွန်တူ ကာ ရဲတက်သွားရသည်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်း ရိုင်းဆိုတဲ့စကားလိုပါပဲ။ သူများအကြောင်း သေချာမသိဘဲ စိတ်ထဲထင်သလိုစွတ်ပြီး ပြောနေ တဲ့ ဦးလူပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး အသည်းတွေက ယားလာ၏။

သူများရှင်းပြမယ်ဆိုတာလည်း နားမထောင်။

စွတ်ငြင်းဆန်ပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေ ၏။ ဦးလူပျိုကြီးကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း ဒေါသတွေက တရိပ်ရိပ် တက်လာ၏။ သည်းခံနိုင်သောအင်အားတွေ ဘယ်ဆီရောက်သွား မှန်းပင် မရှိတော့။

“ဒီမှာ လူပျိုကြီး ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ ... ”

“ဘာ ... ”

“ဘယ်သူက ဘာဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်နေလို့လဲ ... ”

“ဘာလဲ ... မင်းက မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းချင်သေးလို့လား”

“လူပျိုကြီးထင်သလို ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ... အဲ့ဒါကို ငြင်း ပိုင်ခွင့် ဖူးမှာမရှိဘူးလား ... ဩဘာနိုင်နဲ့ ရင်းနှီးတယ် ... ”

သူကူညီဖူးတာလေးရှိလို့ ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံပြောဆိုမိ တယ် ... အဲ့ဒါ ဖူး ဘာမှားလို့လဲ ... ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တာ တောင် နှုတ်ဆက်ပြီးပြခွင့် မရှိတော့ဘူးလား ... ”

“အေး ... မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဆိုင်အောင် ဟန်ရေးပြပြီး ... တကူးတကစကားလာပြောအောင် မြူဆွယ်တာမျိုးကျ တော့ရော ... ဘယ်လိုပြောမလဲ ... ”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်ကြီး ... ”

“ဘာလဲ ... အနာပေါ်တုတ်ကျသွားပြီလား ... ”

ကြည့်စမ်း ... ။

မျက်နှာထိမျက်နှာထားကြီးနဲ့ သူမကို အထင်သေးသော အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောနေတာကြီးက မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ တစ်ဘက်သားကို ဘယ်လိုနှိမ်ချပြောဆို ဆက်ဆံရမလဲဘဲ တစ်ချိန်လုံးကြီးစားနေတာချည်းပဲ။

သူ့စကားဟာ ...

သူမရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်စေတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှလည်း အရေးထားတွေးမိပုံမရ ... ။ ဒေါသတွေကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်အထိပင်။ လူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကြီးအား စိမ်းတောက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ကာ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လွှဲလိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်မည်အပြု ...

“ဟေ့ ... နေဦး ... ”

“ ... ”

နာကြည်းခါးသီးစိတ်များကြောင့် ရင်ထဲဆို့နှင့်နေရသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်၌ ဝေ့သီတက်လာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်ကော့ရှည်လေးများဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာ ထိန်းလိုက်၏။ ခေါ်သံ

ကြားပေမဲ့ ... လှည့်မကြည့်ဘဲ လူပျိုကြီးရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်ပြီး လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... နေဦးလို့ပြောနေတယ်လေ ... မကြားဘူးလား”

“ ... ”

“ဖူးသစ်စ ... ”

“အို ... ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ ဒေါသတကြီးတားဆီသံနှင့်အတူ လက်မောင်းသားအိအိလေးကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်တာမို့ ရှေ့ကို လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းလေးတွေ ဆတ်ခနဲရပ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် ယိုင်နဲ့သွားရသည်။

“မင်းအခုလို ရှောင်ထွက်သွားလို့ရမလားကွ ... ”

“ ... ”

“ဒီနေ့တော့ မင်းနဲ့ ပုံရိပ်ထင်ဆိုတဲ့ငါ အပြတ်သားဆုံး စာရင်းရှင်းမှဖြစ်မယ် ... ”

“ ... ”

ဖူးသစ်စ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် နှုတ်ပိတ်၍သာ နေလိုက်သည်။ သံသယစိတ်တွေနဲ့ အမှန်တရားကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ လူပျိုကြီးကို ဘာစကားမှ ဆက်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ ... ။

အခုလိုအခြေအနေမှာ ... လူပျိုကြီးထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ဖြေရှင်းချင်မနေတော့ချေ။ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်တွေပဲ ရင်ထဲခိုင်မာမြဲမြဲနေသည်။

“ရှင်း ... ရှင်း ... ကြိုက်သလိုရှင်း ... ရှင်းချင်တာရှင်း ဦးလူ ပျိုကြီး ... ဒီမှာ ... လောကမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးသိလား ... လူတိုင်းမှာရှိတယ်ရှင် ... ရှိတယ် ... ပြဿနာမတက်ချင်လို့ အိမ်ပူအိမ်ဆူဖြစ်မှာစိုးလို့ သည်းခံပြီးငြိမ်နေတာ ... သိပ်ပြီးကြောက်တယ်လို့ ထင် မနေနဲ့ ...

သည်းခံနိုင်တဲ့ အင်အားတွေ ကုန်ခန်းနေပြီရှင်သိလား ... ကိုယ့်စိတ်မရိုးသားတိုင်း လူတိုင်းရဲ့စိတ်တွေ မရိုးသားနိုင် ဘူးလို့ သံသယစိတ်နဲ့ လိုက်စွပ်စွဲနေတာကြီးကို ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့ ဘည်းညည်းခံရမလဲ ... ”

“ဘာ ... ”

“လူပျိုကြီးစကားတွေက တအားလွန်နေပြီရှင် ... ရှင်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေတယ်ဆိုပြီး အထက်စီးကနေ ဆက်ဆံတာ ဘယ် လောက်ခံရခက်တယ်မှတ်လဲ ... ”

အောင်မာ ... ။

ဒင်းကများ ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောရသေး

တယ် ... ။

လက်မောင်းလေးကို သူ့လက်ထဲကနေ ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး ခေါင်လေးကို ဆတ်ခနဲမော့ကာ မျက်ဝန်း အကြည့်စိမ်းလေးတွေနဲ့ ရန်ပြန်တွေ့နေတဲ့ သူမလေးကို ဒေါသမပြေ တဲ့ မျက်နှာထားလေးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင် အံလေးကို ခပ်တင်း တင်း ဖျေကြိတ်ထားမိ၏။

ထိုင်စရာရှားလို့ ခြံရှေ့က ဒါန်းပုခက်တွေ၊ ခြံနောက် က ခရေပင်ဝိုင်းသစ်ခုံတန်းလေးတွေ ရှိနေပါလျက် ဩဘာနိုင်တို့ ခြံဘေးချင်းကပ်က ခုံတန်းကိုမှ ရွေးပြီးထိုင်တာ ဘာသဘောလဲလို့ မေးစရာလိုသေးလို့လား။

ဒါကို ...

သူမကပဲ သူမဟုတ်သလိုလို လေသံကြီးနဲ့ ပြန်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ဖို့ ကြိုးစားနေသေး၏။ ကိုယ်မရိုးသားတိုင်း သူများ မရိုးသားဘူးလို့ လိုက်မစွပ်စွဲပါနဲ့တဲ့။ ဒါ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ လဲ။

“အခုလည်း ဩဘာနိုင်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာ မရိုးသားတဲ့ စကားမှ မပါဘူး ... ဒီနေ့ သင်တန်းသွားအပ် တာ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး ... အဲ့ဒါ လူပျိုကြီးက အလုပ်တွေ မအားလပ်တဲ့ကြားကနေဖူးသစ်စအတွက် ဂိုက်တစ်ယောက် အသည်းအသန်လိုက်ရှာပေးနေရတယ်လို့ပဲ ပြောမိတာ ... အဲ့ဒီအထဲမှာ ဘာမရိုးသားတဲ့စကားမှ မပါဘူး ... သူက တကယ်လို့ ဦးပုံရိပ်ထင် ရှာမရရင် သူ ဂိုက်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမယ်တဲ့ ... သူကတော့ ကူညီမှာပါတဲ့လေ၊ လူပျိုကြီးလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ... ဂိုက်တွေက အခုဆို ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူး ... သူ့လူနဲ့ သူ့အချိန်တွေနဲ့ အားလပ် တာမရှိဘူး ... နှစ်ဝက်မှဆိုတော့ ဝန်လည်းအရမ်းကြီးတယ် ဆိုပြီး ငြင်းပယ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား ...

ဒါကို ...

စေတနာနဲ့ ရှာပေးမယ်လို့ ပြောတာပါ ... ဒါကလည်း လူပျိုကြီးက လက်ခံမှပဲ သူက ဆက်သွယ်ပေးမှာပါ ... သူတစ်ပါးရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးမတင်ချင်ရင်တောင် မစော်ကားသင့်ပါဘူး ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ... ”

တရစပ် ပေါက်ပေါက်ဖောက်လသို ပြောနေတဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ စကားလေးတွေကို နားထောင်ရင်း စောစောကလောက်ရင်တွေ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်မနေတော့ဘဲ လျော့ကျသွားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သူမလေးပြောသလို တကယ်ဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့။

ဩဘာနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက လူရှုပ်လူပွေလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မရိုးအောင် တွဲနေတတ်တဲ့သူလေ ...။ ဒီလိုကောင်လေးမျိုးနဲ့ ဖူးသစ်စ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့ပြီး ရင်းနှီးခင်မင်နေတာကို တွေ့ရတော့ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့စိတ်တွေ ပူလောင်သွားရသည်။

အန်တီမေက ပုံရိပ်ထင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ဖူးသစ်စရဲ့ ပညာရေးကို သူလက်ထဲ ပုံအပ်ခဲ့သည်။ ဒါကို မဆိုင်သလို နေလို့မှ မဖြစ်တာ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးဖို့ ပုံရိပ်ထင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။

သို့သော် ...

စိတ်ထဲမှာ စိုးရွံ့မှုတွေက ရှိနေ၏။ အဲ့ဒါ နှလုံးသားရေးကိစ္စပဲ။ အဲ့ဒီစိတ်ရောက်သွားပြီဆိုတာနှင့် ထိန်းချုပ်ရမှာ ပိုခက်

သွားပြီလေ။ ဒါ့အပြင် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနှင့် သူမလေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သံသယစိတ်တွေ၊ စိုးရွံ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဩဘာနိုင်နဲ့ သူမလေး ရင်းနှီးပတ်သက်နေမှာကို ကြောက်နေမိသည်။ ခပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေစေချင်၏။

ဒါ ... ဘာကြောင့်လဲ။

ဩဘာနိုင်ရဲ့လက်ထဲ ပါသွားမှာ အလွန်ကြီးလန့်နေမိသည်။ ရုပ်ကလေးချောတဲ့ ဩဘာနိုင်ကို ကောင်မလေးတိုင်း စွဲလမ်းကြ၏။ အဖျော်ရည်းစားထားတမ်း ကစားတတ်ကာ သိသိကြီးနှင့်လည်း တွဲကြတာပဲ ...။

အခု ...

အဲ့ဒီထဲမှာ ဖူးသစ်စပါတော့မည့် အရိပ်အယောင်တွေ တော့မြင်နေရသည်။ ဒါကို သူ နည်းနည်းလေးမှ မခံစားနိုင်။ ရအောင်တာ၊ နီးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ... ဘာစေတနာမှ ထားစရာမလိုဘူးလို့ပြောလိုက် ... မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ မင်းစာကျက်ပေးမဲ့ရိုက်တစ်ယောက်မှမရှိရင်နေပါစေ ... ဒီကောင်ဆက်သွယ်ပေးမဲ့ရိုက် ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူးကွ ... ဟွန်း ... ”

“မခေါ်ချင်လည်းရတာပဲဟာ ... ဘယ်သူကလည်း အတင်းခေါ်ခိုင်းနေလို့လဲ ... ဟိုက ပိုတောင်သက်သာသေးတယ်လို့တောင် ပြောဦးမှာ ... ”

“ဘာ ...”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ...”

“ဒီမှာ ဖူးသစ်စ ...”

“ပြော ...”

“နောက်နေ့ကစပြီး ခြံထဲဆင်းပြီး အရိပ်အယောင်ပြတာတို့ ဘာတို့ လုပ်မယ်မစဉ်းစားနဲ့ ... တိုက်ထဲမှာပဲနေ ...”

“ရှင် ...”

“ဩဘာနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့လည်း ဘာစကားမှ ပြော စရာမလိုသလို အိမ်ကအကြောင်းတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဆွေးနွေးစရာမလိုဘူး ... မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကို ဂိုက်လုပ် ပေးမဲ့သူတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ် ... အဲ့ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း ပဲ ...”

သူ့ဆီက အကူအညီတောင်းပြီးသွားပြီ ... အဓိကက မင်း စာကျက်ဖို့ပဲ ... ကိုယ့်ဦးနှောက်ထဲမှာ စာရှိမှ စာမေးပွဲဖြေ နိုင်မှာ ... အဲဒီတော့ ညတိုင်း စာကျက်ဖို့တာဝန်က ငါယူ မယ် ... မင်း ငါနဲ့စာကျက်ရမယ် ... ငါ့ဆီမှာ စာပြန်ရမယ်၊ ဒါပဲ ...”

“လက်မခံနိုင်ဘူး ...”

“ဘာ ...”

“ဆရာများသားသေဆိုတဲ့စကားပုံကိုကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ... မင်းလားသေနိုင်မှာ ... ဒီခန္ဓာ ကိုယ်လည်း သေချာကြည့်ဦး ... ကျားကိုးစီးစားလို့တောင်

မကုန်နိုင်ဘူး ... လျှာရှည်ပြီး အထွန်တတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ပြောစကားနားမထောင်လို့ကတော့ မန္တလေးပြန်အပို့ပဲ ... ဟိုမှာ မင်းအမေက မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ထိုးပြီး စောင့်နေမှာ ... ဟွန်း ...”

“စောင့်ပါစေ စောင့်ပါစေ ... ဒီလောက်စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး တစ်ဝဂ္ဂလို ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ အိမ်ထက်တော့ သာတာပဲ ... ယောက်ျားပေးစားတော့လည်း ယူလိုက်ရုံ ပေါ့ ... အဖတ်တောင်တင်သေးတယ် ...”

“ဘာ ...”

“မင်း ... မင်း ...”

“ဟေ့ ... နေဦး ...”

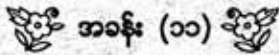
“ဖူးသစ်စ ... တောက် ... မင်းကွာ ...”

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်တိုင်း ပေါက်ကွဲပြီး ပုံရိပ် ထင်ဘက်ယောက် မချီတင်ကဲ ညည်းညူလိုက်မိတော့သည်။

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ တစ်စက်မှ ပင် လှည့်မကြည့်တော့ချေ။ ခန္ဓာကိုယ် သဲ့.သဲ့.နဲ့.နဲ့.လေးတွေ တုန် ခါသွားသည်အထိ ခြေကလေးဆောင့်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက် သွားချေတော့၏။

နောက်ဆုံး ... ရင်ထဲတင်းကျပ်မောပန်းနှုမ်းနယ်မှ တွေ့နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာကတော့ ပုံရိပ်ထင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နိဂုံး

အခန်း (၁၁)

“ဟယ်လို ... သြဘာနိုင်လားဟင် ...”
 “ဟာ ... ဖူး ... မင်း ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်နော်”
 “ဟုတ်တယ် သြဘာ ... ဖူး သြဘာကို ပြောစရာရှိလို့လေ၊
 အဲ့ဒါ လူပျိုကြီးအလစ်ကျမှပဲ ဆက်ရတာ ... ဒါတောင် လူပျို
 ကြီးရဲ့ လူယုတ်တော်တွေက စောင့်ကြည့်နေလို့ အခုချိန်မှ
 ဆက်ခွင့်ရတာ ... စိတ်တော့အထင်သား ... သြဘာအိပ်
 များပျော်နေပြီလားဆိုပြီး စိုးရိမ်နေတာလေ ...”
 “ကိုယ် အစောကြီးမအိပ်တတ်ပါဘူး ဖူးရဲ့ ... အဟွန်း ...
 ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ ... ရင်တွေတောင်ခုန်သွားတယ် ...
 ကိုယ့်ဟမ်းဖုန်းမှာ တစ်ခါမှမသိတဲ့ နံပါတ်ပေါ်နေလို့ ကိုင်
 လိုက်တာ ...
 ဖူးအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေတာကိုး ... အတော်ပဲ ... ဖူးနဲ့
 စကားပြောချင်ရင် ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်ရမယ် ...”

“အမလေး ... မလုပ်ပါနဲ့ သြဘာရယ် ... ဖုန်းတော့ ပြန်ပြီး
 မဆက်လိုက်ပါနဲ့ ... အိမ်ကနေ ဖူး ခေါင်းနဲ့ဆင်းနေရပါဦး
 မယ် ...”
 “ဟား ... ဟား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖူးသစ်စရဲ့ ...”
 “လူပျိုကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်တာ ... ရှုပ်ရှုပ်
 ယှက်ယှက်နေတာမျိုးတွေ လက်မခံဘူးလေ ... သြဘာသာ
 ဆက်လိုက်ရင် ဖူးကို ရေရေလည်လည်ဖြစ်တင်ဝေဖန်တော့
 မှာ ...”
 “ဘာဆိုလို့လဲကွာ ...”
 “ဆိုတာမဆိုတာတွေ သူက နားမလည်တတ်ဘူး သြ
 ဘာ ... စောစောကလေးတင် စကားများပြီးသွားပြီ ...
 သူက ဖူးအတွက် ဆရာမတစ်ယောက် ရှာတွေ့သွားပြီတဲ့
 သြဘာ ... မနက်ဖြန်လာလိမ့်မယ်တဲ့ ...
 အဲ့ဒါကြောင့် ...
 သြဘာ ဂိုက်မရှာနဲ့တော့နော် ... ဖူးအတွက် အဆင်ပြေသွား
 ပြီ သိလား ...”
 ဟာကွာ ...
 သူ့ကို ဂိုက်ဆက်ပြီး မရှာပါနဲ့တော့တဲ့။
 သြဘာနိုင်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ အကူအညီ
 တောင်းပြီးပြီ။ ဖူးသစ်စ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်တာ လူပျိုကြီးနဲ့ ညှိလို့
 ထင်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေဘဲ တစ်ခါတည်းဖြတ်ခိုင်းတာ
 ဖြစ်နေ၏။

“ဖူး ... ”

“ဟင် ... ”

• “အဲဒီကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ဦးကွာ ... ဖူးအဆင်ပြေသွားပြီ ဆိုတော့လည်း ပြီးတာပဲလေ ... အခု အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုကို ပြောမယ် ဖူး ... ”

“ဘာ ... ဘာလဲဟင် ဩဘာ ... ”

“ကိုယ့်ကို ဆက်ပြီးခင်နိုင်သေးရဲ့လားဟင် ... ”

အို ...

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုက အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ဦးပုံ ရိပ်ထင်ရဲ့ တားဆီးမှုအောက်မှာ ကျဆုံးသွားပြီလား ဖူးရယ်၊ အဲ့ဒါ ကိုယ်သိပ်သိချင်တယ် ... ”

ဩဘာနိုင်ရယ် ...

ဖူးသစ်စ ဘယ်လိုပြောရတော့မလဲရှင်။

ဖူးလေ ... ။

ဩဘာနိုင်ကို တကယ်ပဲခင်တာပါ။ ဖူးဘဝမှာ ...

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအဖြစ် ပထမ ဆုံး ခင်မင်မိတာ ဩဘာနိုင်ဆိုတဲ့ ရှင်ပါပဲ။ ဥပမာ ဖူးသစ်စ က ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ နေရသူဆိုတော့ ... ။

“ပြောလေ ဖူး ... ”

“ဟို ... ဟို ... ဩဘာကို ဖူး ခင်ပါတယ် ... ”

“ဖူးရယ် ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... ”

“တော်ပြီ ... ဖူး ဒီလောက်သိရရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပြီ”

ရှင် ...

“ကိုယ် ကျန်တာတွေဆက်ပြီး မကြားချင်တော့ဘူး ... ကိုယ်သိချင်တာ ဖူးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ်ဆိုရင်ပဲရ ပြီ ... ”

“ဩဘာ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဖူးလေ ... ဖူး ... ”

“ပေးစမ်း ... ဖူးသစ်စ ... ”

“ဟင် ... ဦးလူပျိုကြီး ... ”

ပြောလက်စစကားပင်မဆုံးသေး။ ဖုန်းခွက်ကလေး

ကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူခံလိုက်ရတာမို့ ဖူးသစ်စ နောက်သို့လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင် ဖြစ်နေ၏။ ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။ လူပျိုကြီးသိသွားပြီပေါ့ဆိုတဲ့ အသိ ကြောင့် စိတ်တွေ တအားကို လှုပ်ရှားသွားရပါ၏။

“ဟယ်လို ... ”

“ ... ”

“ဟယ်လို ဖူး ... ”

“ ... ”

လူပျိုကြီးရဲ့လက်ထဲက ဖုန်းခွက်လေးထဲက ဩဘာ နိုင်ရဲ့ ခေါ်သံလေးက သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားရလောက်အောင် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ငွပ် ... ။

ဖုန်းကိုဆောင်ကြီးအောင်ကြီးချကာ စိမ်းတောက်
သော ဒေါသရောင်တွေနှင့် တလက်လက်ထနေတဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ စူးရှ
ရှုမျက်ဝန်းအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာပင် ခေါင်းလေးကို ငုံ့ချပစ်လိုက်
မိရသူက ဖူးသစ်စရယ်ပါ။

“ဒါ ဘာသဘောလဲ ဖူးသစ်စ ... ”

“ ... ”

“ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေ ... ”

“ ... ”

“ဖူးသစ်စ ... ရိုးရိုးသားသား ဖုန်းနဲ့ စကားပြောတာပါလို့
ပြောဦးမလို့လား ... ဒါ ... ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ပုံစံလား ... ”

“မသိဘူး ... မသိဘူး ... ဦးလူပျိုကြီး ထင်ချင်သလိုပင်
တော့ ... ဖူး ဘာမှဆက်ပြီး မပြောချင်တော့ဘူး ... ”

“ဪ ... ဘယ်ပြောချင်မလဲ ... ဒီလောက် လက်ပူးလက်
ကြပ်ကြီးမိထားတဲ့ဟာကိုများ ... ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့
သိမ်းသွင်းပြီး လိမ်ညာချင်သေးလို့လဲ ... ”

ပုံရိပ်ထင် ... ။

ဒေါသတွေ ထိန်းချုပ်လို့မရလောက်အောင် ပေါက်

ကွဲသွားရသည်။

ကြည့်စမ်း ...

သူ့မှာတော့ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း သူမလေးရဲ့

ပညာရေးအောင်မြင်ဖို့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် ဂိုက်တစ်ယောက်ရဖို့
စုံစမ်းလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။ နောက်ဆုံး ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အကူ
အညီတောင်းမှုကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ လက်ခံခဲ့၍ ဝမ်းသာအားရနှင့်
အိမ်ပြန်လာတော့ ခြံလေးထဲမှာ ဟန်ရေးပြပြီး လေညင်းခံနေသတဲ့
လေ။

ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲလို့။
သူက စကားပင်မစရသေး ဩဘာနိုင်နဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့အကြောင်း
က ပေါ်လာ၏။ ဒီလောက်အတန်တန်မှာထားပါလျက် ဩဘာနိုင်
နဲ့ သွားပြီး ပတ်သက်တာ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဝါးလိုက်သလဲ
ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားမိပုံလည်းမရပါ။

အခုလည်းကြည့်လေ ... ။

သူမလေးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ညစာပင် မစားမိဘဲ
အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားမိတာ အခုမှ ဖိုက်ဆာလာသည်။ နာရီ
ကြည့်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီပင် ခွဲနေပြီ။ ဒေါ်မူတို့ မိသားစုတွေ အခု
ချိန်လောက်ဆို အိပ်မောကျနေပြီဆိုတာသိသည်။

ညစာပြင်ဆင်ခိုင်းမနေတော့ဘဲ ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ
တာပဲစားဖို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ စကားပြောသံ သဲ့သဲ့
ကြောင့် ပုံရိပ်ထင် အံ့ဩသွားရ၏။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများ စကား
ထိုင်ပြောနေသလဲလို့ပေါ့လေ။

အသံက တဖြည်းဖြည်း အောက်ရောက်လာလေ

ပီသလာလေပါပဲ ... ။

ဒါ ...

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့အသံချိုချိုလေးလေး။
 ခြေသံဖွဖွလေးနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီး မည့်
 ခန်းဆီ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အပြတ်ကြူနေတဲ့ ဖူးသစ်
 စ ... သူမကို မြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ငတုက ထိန်းချုပ်လို့မရလောက်
 အောင် ပေါက်ကွဲသွားရသည်။

ခြေလှမ်းတွေက သူမလေးဆီ အလိုလိုလျှောက်
 သွားမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ ထင်သည့်အတိုင်း တစ်ဘက်က ဩ
 ဘာနိုင်ဖြစ်နေတာတွေတော့ ဒေါသတွေ ထိန်းချုပ်မရတော့။

“ဒီမှာ ဦးလူပျိုကြီး ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“တကယ်လို့ ဖူးသစ်စနဲ့ ဩဘာနိုင် သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်
 နေပါတယ်ဆိုရင်လည်း ဦးလူပျိုကြီးနဲ့ ဘာသက်ဆိုင်လဲ”

“ဘာ ... ”

“ဦးလူပျိုကြီးအိမ်ကို စာမေးပွဲပြန်ဖြေဖို့ တစ်ခုအတွက်ပဲ
 ရောက်လာခဲ့တာလေ ... ဖူးသစ်စ စာမေးပွဲအောင်အောင်
 ကြိုးစားရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား ... ”

ဖူးသစ်စဘာသာ စကားပြောချင်တဲ့သူကို ပြောမယ် ... ခင်
 ချင်တဲ့သူကိုခင်မယ် ... ချစ်ချင်တဲ့သူကိုချစ်မယ် ... ဒါကိုယ်
 ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ... လူပျိုကြီးနဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာ ... မင်း ... မင်း ... ”

“ဦးလူပျိုကြီးရဲ့စည်းကမ်းချက်ကို ဒီတိုက်ကြီးထဲရောက်လာ
 ကတည်းက ဖူးသစ်စ ဘာတွေကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ

လူပျိုကြီးရဲ့ ... အခုဟာက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို
 ဝင်စွက်ဖက်တဲ့ထိလုပ်တာတော့ တရားလွန်လွန်းနေပြီ”

ဟာ ... ။

ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်နဲ့သွားရသည်အထိပင် ပုံရိပ်
 ထင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ပြင်းထန်တဲ့စွပ်စွဲချက်များနှင့်အတူရန်သူတစ်ယောက်
 လို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းလေးတွေကို
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးရတာမို့ ကြောင်ငေးကာ ကြည့်နေမိ၏။
 ဒါ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီက ထွက်ကျလာတဲ့ တကယ့်
 စကားသံတွေပါပဲ။

ကြည့်စမ်း ... ။

ဒဏ်ရာရထားသော ကျားမလေးတစ်ကောင်လို
 မာန်ဖီနေတဲ့ ဖူးသစ်စ ... ။ ဩဘာနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ပတ်
 သက်ပြီး မခံမရပ်နိုင်စွာ ကာကွယ်နေသည်။ ဘာသဘောလဲ ...
 သူ ထင်ထားသလို ဆိုးဝါးတဲ့အခြေအနေမျိုးတွေ ရောက်နေကြပြီ
 လား ... ။

မရိုးသားတာတော့အမှန်ပဲ ... ။

အချိန်မတော်ကြီး ဖုန်းဆက်စကားပြောတဲ့အထိပင်

ဖြစ်နေပြီ။

“ဒီမှာ ဖူးသစ်စ ... ”

“ပြော ... ”

“မင်း ကျေနပ်ချင်ကျေနပ် ... မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်

ဘူး ... သြဘာနိုင်နဲ့ကိစ္စကိုတော့ ငါဝင်ပါရမှာပဲ ... ”
 “အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ... ”
 “အဲ့ဒါတွေ မသိဘူး ... အရေးကြီးတာ မင်း နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး မပတ်သက်မိအောင်ပဲနေပါ ... ”
 “အဟွန်း ... ”
 ဖူးသစ်စရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ မဲ့ခနဲပြုံးသွားရ

၏။

“သြဘာနိုင်နဲ့ လုံးဝမဆက်သွယ်ရဘူး ... ”
 “... ..”
 “ပညာရေးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမဲ့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကို မှ လက်မခံနိုင်ဘူး ဖူးသစ်စ ... ဒီနေ့ကစပြီး ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်ကိုယ်ဟန်ပြတာမျိုးတို့ လစ်ရင်လစ်သလိုဖုန်းနဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စကားပြောတာမျိုးတို့ကိုရှောင်ပါ”
 “မရှောင်နိုင်ဘူး ... ”
 “ဘာကွ ... ”
 “မရှောင်နိုင်ဘူး ... ”
 “ဘာကွ ... ”
 “မရှောင်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလေ ... လူပျိုကြီး မကြားဘူးလား ... ”
 “မင်း ... မင်း ... ”
 ဖူးသစ်စရဲ့ စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရ

တော့။

တရားလွန်နေတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို လိုက်နာဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိတော့တာမို့ အရဲ့တိုက်ပြီး ပြောပစ်လိုက်မိသည်။ ရိုးရိုးသားသားခင်တာပါဆိုလည်းမယုံ ... ။ ဒါဆို ဆန်းပြားနေပြီလို့ပဲ ဝန်ခံရတော့မှာပေါ့လေဆိုပြီး မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သြဘာနိုင်က ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူကို တွေ့ချင်တာ ... အသံလေးကြားချင်တာ ... အမှားလား”
 “မှားတယ် ... ”
 “ဘာရယ် ... ဦးလူပျိုကြီး ... ”
 “မင်း ... မင်း ... သြဘာနိုင်ကို မချစ်ရဘူး ... ”
 “ဘာကြောင့်လဲ ... တားဆီးရတဲ့ အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ ဦးလူပျိုကြီး ... ”
 ငါ ...
 ငါလေ ...
 မင်းလေးကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လို့ပေါ့ ဖူးသစ်စရယ် ... ။
 ဒီထက်သေချာတဲ့ အကြောင်းပြချက်က ငါ ... မင်းလေးကို တိတ်တိတ်လေးကြိုက်ပြီး ချစ်နေမိလို့ပေါ့ကွာ။ ၎်အနားကနေ မင်းလေး အဝေးဆုံးကို ထွက်ခွာသွားမှာ ဘယ်လိုမှ မလိုလားနိုင်လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေရပြီ ဖူးသစ်စလေးရယ် ... ။
 “ပြောလေ ဦးလူပျိုကြီး ... ”
 ဖူးသစ်စက မေးနေပြီ။

ပြန်မပြေရ ... ။

ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခံစားချက်အမှန်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြီး ဝန်မခံရပါ။ အသက်အရွယ် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စောင့်စည်းမှုဆိုတဲ့ စည်းကမ်းဘောင်တွေကြားမှာ မွန်းကြပ်ပိတ်ဆို့နေတဲ့ နှလုံးသားလေးကို ဖွင့်ဟမပြေရလောက်အောင် နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ရှင် မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ... ”

“တိတ်စမ်း ... ”

“မတိတ်နိုင်ဘူး ... ပြောသင့်တာတော့ ပြောရမှာပဲ ... တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ခံနေရတာများနေပြီ ... ဒီနေ့တော့ ပြောရမှာပဲ ... ”

ဒေါသတွေနဲ့စုဝေနေတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ငေးကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ထဲ နာကျင်စူးရှလို့နေ၏။

“နောက်နေ့ကစပြီး လူပျိုကြီးရဲ့ စကားတွေကို လုံးဝမလိုက်နာနိုင်တော့ဘူး ... အဲ့ဒီအတွက် ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မနေရလည်းဖြစ်တယ် ... ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ငွေပေးနိုင်ရင် ဘယ်နေရာမှာ အထိုင်ချချဖြစ်တယ်သိလား ... ဘော်ဒါဆောင်တွေဆိုတာ ပေါမုပေါပဲ ... ”

ဟင် ...

ပုံရိပ်ထင် ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့ စကားလေးကြောင့် သွေးပျက်မတတ်တုန်လှုပ်သွားရသည်။

သူမ ...

အဆောင်တစ်ခုခုကို ပြောင်းနေမယ်လို့ ပြောတာလေ။

သူ့အချိန်မှာဆက်ပြီး မနေတော့ဘူးလို့ အပြတ်သားဆုံး ကြေညာလိုက်တာပဲ။ အခြေအနေတွေဟာ မထင်မှတ်လောက်တဲ့အထိ သူနှင့် ဖူးသစ်စကြားတွင် တင်းမာခက်ထန်လို့သွားသည်။ မနက်က ရယ်ဖော့ပျော်ရွှင်ခဲ့သော ပုံရိပ်လေးများ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်သွား၏။

“မာမိကို ပြန်တိုင်ချင်လည်းတိုင် ... မန္တလေးကို ဖူးပြန်မှ ဖြစ်တာ မယုံမရှိနဲ့နော် ... ကိုယ့်ချစ်သူနောက်ကိုလိုက်ဖို့ တွေဝေတွန့်ဆုတ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးထဲမှာ ဖူးသစ်စမပါဘူး လူပျိုကြီး ... ”

ဖူးသစ်စ ...

ပြောပြီးတာနှင့် ဦးလူပျိုကြီးကို ချန်ထားခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးကလေး တက်ခဲ့မိသည်။ သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မပျက်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဒါကို လူပျိုကြီးက ယုံကြည်သွား၏။

လူပျိုကြီး ဘာစကားမှတောင် မပြောနိုင်ဘဲ စွံ့အကြောင်ငေးစွာ ကျန်ခဲ့၏။ ဖူးသစ်စ အနိုင်ပိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မှတ်ထား ... ။

အဲ့ဒါ ဖူးသစ်စတဲ့ ... ။

ဘယ်သူ့အနိုင်ပိုင်းတာကိုမှ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်မခံတတ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ ... ။

တစ်ယောက်တည်း ...
ရင်ထဲကနေကြိတ်ပြီး ကြိမ်းဝါးနေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ဦးလူပျိုကြီးခေါ်လာပေးသော ဆရာမက သူမထင်
တာထက် ပို၍အသက်အရွယ်ကြီးသည့်အပြင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်
သော အသွင်ကလေးဆောင်ကာ လေသံလေးကအစ နားထောင်
ကောင်းလောက်အောင်ပင် ချိုသာလွန်းလေသည်။

ပါတီတ်ဝမ်းဆက်ကလေးကို မရိုးမဆန်းလေး ချုပ်
ကာဝတ်ထားပြီး ကျောလယ်သာသာလောက်ရှိ ဆံနွယ်ဖြောင့်
ဖြောင့်စင်းစင်းကလေးကို နဖူးပေါ်လွင်သည်အထိ အပြောင်သိမ်း
ကာ တစ်ဝက်ကိုဖြန့်ချပြီး တစ်ဝက်ကို ကျောက်တန်းစီနောက်ညှပ်
ကလစ်သေးလေးဖြင့် သိမ်းစည်းထားသည်။

လှပသောမျက်နှာ ... ၊ ဖြူနုစင်းစိုနေသော အသား
အရည်လေးနှင့် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းလေးနှင့် အချိုးကျ
လိုက်ဖက်စွာ ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျလျတို့ကြောင့် မိန်းမချောတစ်

ယောက်ဟု သတ်မှတ်ရသော စာရင်းတွင် ထိုအမျိုးသမီးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် လူပျိုကြီးနှင့် ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်းရှိကာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဆိုသည့် အချက်ကြောင့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားပြောဆိုသည့်နေရာတွင် ရင်းနှီးကာ နွေးထွေးလွန်းသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို လူပျိုကြီးက တကူးတက ကားနှင့် သွားကြိုရပြီး ကားဖြင့် ပြန်မောင်းပို့ပေးရမည်ဟု ဒေါ်မူဆီက သတင်းသို့သို့ရထားသည်။ ဒါဟာ တဆိတ်တော့ လွန်နေမှန်းသိသော်လည်း လူပျိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး တစ်ယောက်ဆိုသည့် အချက်ကြောင့် ဘာမှဆက်ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ သူလုပ်နိုင်ရင်လုပ်ပေါ့ဟု စိတ်ထဲကနေ ဖူးသစ်စ တွေးမိသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သိပ်ပြီးမနှစ်မြို့ချင်ပါ။

ထို့အပြင် ...

သူမတို့ တစ်အိမ်လုံးနှင့် ဆက်ဆံလျှင် အမြဲတမ်း စာညှိတင်းနေသော လူပျိုကြီးရဲ့ မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာထားကြီးက ထိုအမျိုးသမီးရှေ့မှာတော့ သကာရည်အိုး မှောက်ကျထားသည့် အလား သွားကြီးတွေပေါ်အောင်ဖြူကာ တဟဲဟဲနှင့် သဘောတွေ ကျနေ၏။

အမြင်ကတ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်။

သူမနှင့် အချိန်ညှိဖို့ စာသင်ဖို့လာတာလား။ သူတို့ရဲ့ အတိတ်က ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပြောပြီး ငယ်မူပြန်ဖို့

လာတာလားတော့မသိ။ နံဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေတဲ့ ဖူးသစ်စကို မေ့နေကြသည်။

“လူပျိုကြီး ...”

သူမရဲ့ ခေါ်သံစူးစူးကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပြောလက်စ စကားတွေရပ်ကာ သူမဆီ လှည့်စောင်းကြည့်လာ၏။

“ဖူးသစ်စ ... အခန်းထဲပြန်နားရမလား ...”

“ဟေ ...”

မကြည်မလင်မျက်နှာလေးနဲ့ မေးလာတဲ့ ဖူးသစ်စ

“လူပျိုကြီးတို့စကားပြောတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ...”

“ဟာ ...”

“အို ...”

သူမပြောလိုက်တဲ့ ... စကားအသွားအလာ ဘယ်လောက်တောင် ထိသွားသလဲတော့ မသိပါ။ လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသလို ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲတက်သွား၏။

“ဆောရီး ... မင်းကို မေ့သွားတယ် ဖူးသစ်စ ...”

ဟင် ...

သူမကို မေ့သွားတယ်တဲ့ ...။

ရင်ထဲဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ ဝမ်းနည်းရိပ်လေး ရုတ်ချည်းဖြတ်ပြေးသွားရသည်။ သိပ်ပြီးတည့်လှတာမဟုတ်ပေမဲ့ လူတစ်ယောက်လုံး နံဘေးမှာ ထိုင်နေတာ မေ့လောက်တဲ့အထိ လူပျို

ကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျောပါမူက တရားလွန်လွန်းသည်။

“အဟင်း ... ငါတို့ စကားကောင်းနေတာနဲ့ လာရင်းကိစ္စကိုတောင် မေ့သွားတယ် ... ဟုတ်သားပဲ ... အရိပ်ရယ်သူ အရမ်းကိုပျင်းနေပြီပေါ့ ... ”

ဟင် ... ။

အရိပ်ဆိုပါလား။

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ ခေါ်သံက တအားကို နုအိပြီး ချိုမြလွန်းနေ၏။ မျက်စောင်းလေးကို မှုနဲ့ နှဲ့ လေးထိုးကာ လူပျိုကြီးကို ပြောတော့ သဘောတွေကျကာ ရှက်ရယ်ကလေး ရယ်နေပြန်၏။

ဟွန်း ... ။

အမြင်ကတ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မျက်နှာကြီး။

အသည်းယားလိုက်တာနော် ... ။

ဖူးသစ်စတစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲကနေပြီး လူပျို

ကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတဲ့ ပုံစံကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွေ ကြိတ်တိုနေမိသည်။

“ဝါ ... ”

“ရှင် ... ”

“သူက ဖူးသစ်စတဲ့ ... ကိုယ့်ညီမဝမ်းကွဲလေးပေါ့။ မန္တလေးကလာတာလေ ... ဒီနှစ်နဲ့ဆို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို လေးကြိမ်မြောက်ဝင်ဖြေတာ ... ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... ဟင်း ... ဟင်း ... ”

ကြည့်စမ်း ...

တစ်ဘက်သားရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ချတဲ့နေရာမှာတော့ ထိပ်တန်းပဲ ... အထင်မသေးသေးအောင်ကိုပြောတဲ့ လူပျိုကြီးပဲ။

“ခေတ်ရှေ့သာ တစ်လန်လောက်ပြေးတာ ဝါရေ ... ပညာရေးမှာတော့ နောက်ကောက်ကျသလားမမေးနဲ့ ... အမြဲတမ်း ဘိတ်ချေးပဲ ဝါရေ ... ဓင်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ရှည်ရမယ် ... ”

“ဦးလူပျိုကြီးနော် ... ”

သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ထအော်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ စိမ်းညိုညိုမျက်ဝန်းကြီးတွေက အထင်သေးစွာ ဖူးသစ်စဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာပြီး ...

“ဘာလဲ ... ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

“ဟင် ... ”

“အဲ ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီမောင်နှမ သိပ်ရယ်ရတာပဲ။

တစ်အိမ်တည်းနေပြီးအဲဒီလောက်တောင်သင့်မြတ်ရသလား

ကွဲ့ ... ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတာများ တကယ့်ရန်သူကြီးတွေ

ကျနေတာပဲ ... ကဲပါ ... တော်ကြပါတော့ ... အရိပ် ...

ရှင်လည်း သူမခံချင်အောင် လိုက်စ၊မနေပါနဲ့တော့ကွယ်။

ဝါ စကားကောင်းပြောပါရစေဦး ... အချိန်သိပ်အားတာ

မဟုတ်ဘူး ... ဝါ သူနဲ့ အချိန်သတ်မှတ်ရဦးမယ် ... ”

“အိုကေ ... ဝါ ... ကိုယ်သွားပေးပါမယ် ... ”

“အဟွန်း ... ”

ပြောပြောဆိုဆို နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထသွားသော လူပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားရသည်။ လေပြေအေးကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ ဆရာမရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အလိုက်သိစွာ ထသွားပေးတာလေ။ အခုတော့လည်း လူပျိုကြီးရဲ့ ပုံစံက ကေသရာဇာခြင်္သေ့ရှေ့ ရောက်နေသော သိုးဖြူလေးတစ်ကောင်လိုပင် ဖြစ်နေ၏။

“ဖူးသစ်စ ...”

“ရှင် ...”

“အစ်မနာမည်က ဝင်းဝင်းဝါတဲ့ မှတ်ထားနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

နှုတ်ကသာ ဟုတ်ကဲ့က စိတ်ထဲမှာတော့ ဘဲဥသုံးလုံးထောင်နေသော ဆရာမ၏နာမည်ကြီးကို ရယ်ချင်နေမိသည်။ တော်လိုက်တဲ့ လူပျိုကြီး ... ခေါ်လာတဲ့ ဆရာမကိုက ဘဲဥတောက မထွက်နိုင်တာ သင်ရမဲ့တပည့်အားရှိစရာပါပဲ ... ဟီ ... ဟီ။

“ဟယ် ... ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ ... တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး ပြုံးနေတယ်တော့ ... ဘာလဲ ... ဝင်းဝင်းဝါဆိုတဲ့နာမည်ကြောင့်လား ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ရှင် ...”

လျှင်လိုက်တာ ... ။

မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲဖတ်တဲ့နေရာမှာတော့ လက်ဖျားပင် ခါချင်သွားရ၏။ အကြောင်းပြချက်ကိုပါတစ်ခါတည်း ရွတ်ပြလိုက်တာမို့ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်သွားရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... လူပျိုကြီးအကြောင်း တွေးမိသွားလို့ပါ”
မဆီမဆိုင် လူပျိုကြီးဘက် ပို့လိုက်၏။

“ဪ ... ကဲ ... ထားပါတော့ ... မနက်ဖြန်ကစပြီး နေ့တိုင်းပုံမှန်အချိန်နဲ့နာရီလောက် မဝါ ဖူးကိုဝင်ပေးမယ် ... စာကျက်တာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကျက်ထားပေါ့ ... မသိတာ နားမလည်တာ အဓိပ္ပာယ်မဖတ်တတ်တာတွေရှိရင်လည်း အားမနာနဲ့နော် ... ဖုန်းဆက်ပြီးမေးလည်းရတယ် သိလား ...”

“ဟုတ် ...”

“ဖူးက အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူများလို နေ့လို့ မရဘူးကွဲ့ ... မြန်မြန်သွက်သွက်လေးသွားနိုင်မှ လိုက်လို့မိမှာ ... ဒါကြောင့် ဖူးက စာတော့ နည်းနည်းလေး ပိုကျက်မှတ်လေ့လာရမယ် ... ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ...”

“ဟုတ် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ထူးမရရင်တောင် အောင်မှတ်လေးရစေချင်တယ်လေ ... အဲဒီအတွက် မဝါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သင်ပြပေးမယ် ... ဖူးကလည်း မဝါနဲ့လိုက်ပြီး ကြိုးစားသင်ယူပါ ... ဒါမှ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ဖူး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုပ်ကိုင်နိုင်မှာကွဲ့ ... နော် ...”

“ဟုတ် ...”

“ကဲ ... ဒါဆို မဝါတို့ စာသင်ရမဲ့ အခန်းကို သွားရအောင်၊ ဖူးက လမ်းပြနော် ...”

“ဟုတ် ...”
“ကဲ ... သွားရအောင် ...”
“ဟုတ် ...”

မြတ်စွာဘုရား ...

အခုမှ သူမအဖြစ်ကို သူမ သတိထားမိသွားရသည်။

ဖူးသစ်စတစ်ယောက် စကားချိုချို လေပြေအေးအေးရဲ့ ညှို့ငင်မှု အောက်မှာ ပုတ်သင်ညှိလေးတစ်ကောင်လို ခေါင်းလေးတညိတ် ညိတ်။ နှုတ်ကလည်း တဟုတ်တည်းဟုတ်နေမိတာပါလား။

အမိနဲ့ပေးတာလည်းမဟုတ်။ သြဇာပြတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူမလိုချင်တာလေးကို ပညာသားပါပါနှင့် သိမ်းသွင်း ယူငင်တတ်တဲ့ ဝင်းဝင်းဝါဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ထူးခြားချက်ကတော့ တကယ့်ကို ချီးမွမ်းလောက်ပါပေသည်။

ဒါကြောင့် ...

လူပျိုကြီး ရုန်းမထွက်နိုင်တာ ထင်ပါရဲ့။

အတွေးလေးနှင့်အတူ ဖူးသစ်စတစ်ယောက် သူမ နေသော အခန်းကလေးကို လိုက်ပြမိသည်။ သူမရဲ့ အခန်းလေးကို ဝှေ့ဝဲပြီး ...

“အားကစားတော်တော်လေးဝါသနာပါပါ လိုက်စားပုံပဲနော်

ဖူးသစ်စ ...”

“ရှင် ...”

ဖူးသစ်စ မျက်လုံးလေးပြူးသွားရသည်။

ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုလဲ။ အကြားအမြင်များ ရနေ

သလားမသိပါဘူး။ သူမ ဘာဝါသနာပါတာကိုပင် အတပ်ပြောနိုင် သည်။

“အံ့ဩသွားလား ...”

“ဟုတ် ...”

“အားကစားဝတ်စုံလေးကို ဂရုတစိုက်သေသေသပ်သပ်နဲ့ အခုလို တွဲဖက်ထားတာကို သတိပြုမိလို့ပါကွယ် ... လူတိုင်း လူတိုင်းက ကိုယ့်စိတ်ထဲကမပါရင် ဘာကိုမှ အရေးတယူ မရှိတတ်ဘူးလေ ...”

ဪ ...။

အခုလို သုံးသပ်ပြတော့လည်း ဟုတ်ပေသားပဲ။

“ဖူးနဲ့ ... လူပျိုကြီးအရိပ်တော့ သိပ်ပြီး အစေးကပ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ... သူက သိပ်ပြီး စည်းကမ်းကြီးတာကွဲ့၊ ယောက်ျားလေးတန်ဖဲ့ ဘယ်သောအခါမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မနေတတ်ဘူး ...”

ဒါပေမဲ့ ...

အဲ့ဒါတွေကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဖူးသစ်စကို ဖွန်းကွပ် စေမှာပဲလို့တော့ မမထင်တယ် ...”

“ရှင် ...”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့စေတနာ မေတ္တာကိုတော့ မင်း အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေပါနဲ့ ဖူးသစ်စ ... အဲ့ဒါဆိုရင် ... မင်း တစ်နေ့ နောင်တကောင်းကောင်းရသွားလိမ့်မယ် ... အဟင်း ... ဟင်း ...”

“ဟွန်း ... ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး ... ဒီလူပျိုသိုးကြီး အရိပ်အောက်မှာ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေချင်ဘူး၊ မလွဲသာလွန်းလို့သာနေရတာ ...”

“အို ... ဖူးသစ်စ ...”

“မဝါက လူပျိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပြန်ပြောနိုင်ပါ တယ် ... ဖူးကတော့ ရင်ထဲမှာရှိရင် မျိုသိပ်ကြိတ်မိတ်ပြီး ဟန်ဆောင်မနေတတ်ဘူး ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက် ရမှ ကျေနပ်တာ ...”

ဖူးသစ်စရယ် ...

ကလေးဆန်လိုက်တာနော် ... ။

ဒါကြောင့်လည်း ... ။

အရိပ်က မင်းကို စိတ်မချနိုင်တာကို ... ။

နှုတ်ခမ်းလေးစုစု မျက်စောင်းလေး တထိုးထိုးနဲ့ မကျေမနပ်ပြောလိုက်တဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ပြီး ဝင်းဝင်းဝါတစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကလေးကိုသာ ကြိတ်ချ လိုက်မိသည်။ စကားစလေးကိုဖြတ်ပြီး ... စာသင်ခြင်းအလုပ်ကို စလိုက်၏။

ထိုနေ့က ...

ဆရာမဝင်းဝင်းဝါနှင့် ဖူးသစ်စ စာတွေ့သင်ဖြစ်ကြ သည်။ အချိန်တွေ ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ကြသည်။ လေပြေအေးကလေး နှင့် စာအသင်ပြကောင်းသော မဝါကို ဖူးသစ်စ နှစ်သက်မိ၏။ တကယ့်ကို စေတနာလည်းပါ စိတ်လည်းရှည်ကာ ဦးနှောက်ထဲ

မရောက်ရောက်အောင် ရိုက်သွင်းပေးနိုင်သော ထိုအမျိုးသမီးကို လေးစားသွားရသည်။

နေ့စဉ် ညနေလေးနာရီမှ ခြောက်နာရီအထိ စာသင် ချိန် ဝင်ပေးမည်ဟု ပြောသွား၏။ လူပျိုကြီးက ညနေခြောက်နာရီ အလုပ်ကနေ ပြန်လာတတ်တာလေ။ အကြံအပိုက်စွဲ ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ပြေနိုင်မလဲ ... ။ သူမ စဉ်းစားနေမိ၏။

သို့သော် ...

အကြံအပိုဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါမည်ဟု မဝင်းဝင်းဝါ ရှေ့တွင် ရဲရဲကြီး အာမခံနေသော လူပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မွဲကွေးသွားရသည်။ အင်းပေါ့လေ ... ။ ဒါမျိုးကျ တော့ မရရအောင် လုပ်ပေးပေမပေါ့ ... ။

ဆရာမဝင်းဝင်းဝါက သက်တူရွယ်တူလည်းဖြစ် ... ။ ပညာကလည်းတတ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းကလည်းဖြစ်ပြန်၊ လှတာက လည်း လှဆိုတော့ လူပျိုကြီးက ပိုးပန်းပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြိုပို့ ပေးမှာပေါ့လေ။

ခြေလှမ်းတွေပျက်ချင်နေတဲ့ လူပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲ ဒေါသတွေ အလိုလိုထွက်နေရ၏။ စာသင်ချိန်ပြီးတာနှင့် ဆရာမဝင်းဝင်းဝါကို ပြန်ပို့ဖို့ တက်ကြွနေတဲ့ လူပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ အမြင်တွေကတ်နေမိသည်။

ဒါကို ...

လူပျိုကြီးကတော့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အာရုံထဲ မှာ ဆရာမဝင်းဝင်းဝါပဲရှိနေတာလေ။ အပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့ အရမ်းကို

တက်ကြွနေ၏။

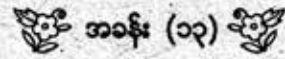
ဖူးသစ်စ ...

မကောင်းတတ်၍သာ ဆရာမကို အပြူးလေးတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်တာ ... ရင်ထဲမှာတော့ အမည်မသိသော ခံစားမှု တစ်မျိုးနှင့် မွန်းကြပ်နေရ၏။ ခြံထဲကနေ ကားလေးဝေါခနဲ မောင်း ထွက်သွားတာကို ငေးမောကြည့်နေမိရင်း အားငယ်နှမ်းလှသော စိတ်ကလေး တိုးဝင်လာသည်။

ထိုစိတ်ကလေးကို ဖြေဖျောက်ပြီး တိုက်ကြီးထဲသို့

ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

နိဂုံး

“ဆရာမဝင်းဝင်းဝါက သိပ်လှတာပဲနော် ...”

“...”

“စကားပြောလည်းချိုသာ ... ဝတ်စားပုံက ဣန္ဒြေရှိရှိလေး နဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ အမေရာ ... သမီးကိုလည်း ဘယ် နှစ်တန်းထိ ပညာသင်ဖူးလဲတဲ့ ... သမီးက ငါးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ထားတာလို့ပြောတော့ စိတ်မကောင်းလိုက် တာတဲ့လေ ... မာနကလည်း လုံးဝမရှိဘူးသိလား ...”

“အမေ့ကိုလည်း ဒီနေ့ကဟင်းချက်လဲ ... ဟင်းနဲ့လေးကို မွှေးနေတာပဲ ... တော်လိုက်တာ ဒေါ်မူရယ်ဆိုပြီး လက်ရာ လေးမြည်းပြီး ချီးကျူးသွားတယ် မွှေးမွှေးရဲ့ ... အဟင်း ... ဟင်း ... မောင်ပုံရိပ်ထင်ကိုတော့ ဒီလိုအဆင်းရော အချင်း ရော ပြည့်စုံနေတဲ့ ဆရာမဝင်းဝင်းဝါနဲ့ ယူဖြစ်အောင်ကို

တို့တံ့တွန်းလိုက်ဦးမှပဲ ...

“မပူနဲ့ အမေရေ ... အခုတောင် ဦးထင်က တဝါတည်းဝါနေတာ ... ‘မကြာမီလာမည် မျှော်’ ဖြစ်နေပြီ အမေရေ ... ဟီ ... ဟီ ...”

“ဟဲ့ ... ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“ဟုတ်မှဟုတ်ပဲ ... ပြီးတော့ ဆရာမဝင်းဝင်းဝါနဲ့ ဦးထင်က ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုလား၊ ငယ်ချစ်ဆိုလား မသိပါဘူး ... ရင်းနှီးတာကတော့ တအားကို ရင်းနှီးတာပဲ အမေရဲ့ ... ပြီးတော့ ဦးထင်ရဲ့ပုံကိုလည်း သတိထားမိရဲ့လား ... အရင်ကနဲ့ တခြားစိပ်လေ ... မျက်နှာကြီးက ပြုံးရွှင်လို့ ...”

ဟင် ...။

လှမ်းလျှောက်နေတဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေ တုံ့ခနဲ ရုပ်သွားရသူက ဖူးသစ်စရယ်ပါ။

မီးဖိုခန်းလေးထဲတွင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပြောနေကြသော စကားသံလေးများကို နားထောင်ပြီး ဖူးသစ်စရဲ့စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်မူနဲ့ မွေးမွေးတို့ ဦးပုံရိပ်ထင် အိမ်မှာမရှိတော့ဘူးဆိုတာနှင့်ပဲ မီးဖိုခန်းလေးထဲ အလုပ်တွေလုပ်ရင်း အတင်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အရင်ကဆို ထိုစကားဝိုင်းလေးထဲတွင် ဖူးသစ်စလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။

ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ စည်းကမ်းကြီးပုံ၊ တိကျပုံ၊ အပြော

ကြမ်းပုံ၊ စိတ်ပုတ်ပုံများကို မျက်နှာလေးမဲ့ကာရွဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခွာဝင်ပြောတတ်ပေမဲ့ ...။

အခုလို ...

မဝင်းဝင်းဝါနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းလေးတွေကိုတော့ ဝင်ပြောရမှာ စိတ်မပါလောက်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

မွေးမွေးပြောသလိုပါပဲ ...

ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ပုံစံက တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေသည်။

အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွား၏။ ဒါ နည်းနည်းလေးမှ မရိုးသားနိုင်။ မွေးမွေးပြောသလိုများ ငယ်ချစ်တွေလား။ အနေအထိုင် ရင်းနှီးလွန်းတာထက် မဝါနှင့် စကားပြောတိုင်း ပြုံးပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့မျက်နှာက လိုအပ်တာထက် ပိုလွန်းနေတာကတော့ အထင်အရှားပါပဲ။

ပိုပြီးဆိုးတာက ...

တစ်ခါတစ်ရံ ...

မဝါကိုလိုက်ပို့နေရင်းနှင့် ညစာပါ စားစားလာတတ်သည်။ ဖူးသစ်စနဲ့က ဟိုတစ်နေ့က ကြွဘာနိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက သိပ်ပြီး စကားလည်းမပြောဖြစ်တော့ချေ။ ဦးလူပျိုကြီးမရှိတဲ့ ညစာစားဝိုင်းကို အဖော်မဲ့စွာစားခဲ့ရသည်။ အဲ့ဒီလိုကျတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးခံစားနေရ၏။

“ဟယ် ... မမလေးဖူး လာလေ ... မနက်စာစားတော့မလို့လား ...”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်တယ် ...”

အပေါက်ဝတွင် ကြောင်ငေးကာ ရပ်နေတဲ့ သူမကို မြင်ပြီး မွှေးမွှေးက လှမ်းခေါ်နေ၏။ စားချင်စိတ်မရှိသော်လည်း ခေါင်းကညိတ်ပြီးပြီမို့ ထမင်းစားဝိုင်းလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်မူက နံနက်စာတွေ ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

“ဖူးသစ်စ ...”

“ရှင် ... ဒေါ်မူ ...”

“အခုလေးတင်ပဲ ဒေါ်မူတို့ စကားပြောနေကြတာကွဲ့ ... လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်နဲ့ ဝင်းဝင်းဝါတို့အကြောင်းလေ ...”

“ဪ ... ဟုတ်လား ...”

“ဘယ်လိုလဲဟင် ... ဝင်းဝင်းဝါနဲ့ စာသင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ...”

“မဆိုးပါဘူး ...”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ ... ဒီမိန်းကလေး လိမ္မာပါးနပ်မှုရှိတယ်လို့လေ ... ဒါကြောင့် မောင်ပုံရိပ်ထင် သဘောကျနေတာပဲနေမှာ ... ဖူးသစ်စက နည်းနည်းတွန်းအား ...”

“ဖူး အောင်သွယ်တာ ဝါသနာမပါဘူး ဒေါ်မူ ...”

“ဟင် ...”

“ဟယ် ...”

မာဆတ်ပြတ်သားသော စကားသံကြောင့် ဒေါ်မူနှင့် မွှေးမွှေးတို့ နားမလည်နိုင်သလို တအံ့တဩ ဖူးသစ်စကို ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

ဖူးသစ်စကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်ရ၏။ ဘယ်လိုကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လေသံမာမာကြီးနဲ့ ပြောမိတာပါလိမ့်။ ဒီလောက်လေးမေးတာ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ ...။ ဒါကို ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားမိတာ ဖူးသစ်စမှားနေပြီလေ။

ဘာဖြစ်တာလဲ ...။ ဖူးသစ်စ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ကွယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းနေသလိုကြီး ခံစားနေရတယ်။

“ဆောရီးပဲဒေါ်မူ ... ဖူး စကားပြောလောသွားတယ်”

“ရပါတယ် ဖူး ... ဒေါ်မူအမှားလည်းပါပါတယ် ... ဖူးမကြိုက်တာကို ဒေါ်မူ မစသင့်ဘူးလေ ...”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။ ဖူးသစ်စ စကားပြောချင်စိတ်လည်း သိပ်မရှိတာကြောင့် အစားအသောက်တွေထားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းလေးဆီ ပြန်တက်လာခဲ့မိသည်။

နံနက်စာကို ဆုံအောင်စားတတ်တဲ့ လူပျိုကြီးက ဖူးသစ်စ အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းမလာမချင်း စောင့်တတ်တာလေး အခုတော့ မနက်စာကို အစောကြီးစားပြီး အလုပ်သွားချေပြီ။ လူပျိုကြီး ဖူးသစ်စနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။

နေ့လယ်စာပြန်စားတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိသော်လည်း အခုနောက်ပိုင်း ပြန်လာမစားတာချည်းက သိသိသာသာကြီးဖြစ်လာ၏။ အဲ့ဒီလိုကြီးကျပြန်တော့လည်း ဖူးသစ်စစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေရ၏။

ဟင်းတွေက ...

ဖူးသစ်စကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ဖြစ်သော်လည်း စားလို့ မဝင်ချင်။ ရှင်တွေပြည့်ကာ နည်းနည်းလေးပဲစားပြီး ပြန်ထလာခဲ့ ရသည်ချည်းပင် ...။ လူပျိုကြီးနဲ့ မတည့်ပေမဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူ နေပြီး အခုလို မခေါ်မပြော ခပ်စိမ်းစိမ်းချည်းနေတော့လည်း စိတ် ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရသည်။

သူမ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စာတွေပဲ လှိုမ့်ကျက်နေလိုက် သည်။ ဦးလူပျိုကြီးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် ဩဘာနိုင်နှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်အောင် ရှောင်နေမိ၏။ ဩဘာနိုင်နဲ့ သူမ ချစ်သူတွေပါဟု မဟုတ်မဟတ် လူပျိုကြီးကို ပြောထားတာလေ။ တကယ်တော့ ဖူးသစ်စက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာကို နှစ်သက်တတ်တဲ့သူပါ။ ဩဘာနိုင်ကို ဖူးသစ်စ ခင်သည်။ ဒါကို လူပျိုကြီးက နားလည်မှု မပေးနိုင်ဘဲ သူ့အတွေးနဲ့သူ ထင်ချင်ရာတွေ စွတ်ထင်ပြီး တားဆီး ကန့်သတ်မှုတွေ လုပ်လာ၏။

အဲ့ဒါကို ဖူးသစ်စ အမုန်းဆုံးပဲ။ အဖော်မဲ့ပြီး ဒီတိုက် ကြီးထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး အောင်းနေရတော့မှာလား။ စကားပြော စရာ လူလေးဘာလေးအဖော်ရှာမိတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါကြောင့်အမြင် ကတ်ကတ်နှင့် တမင် ဘာလိုလို ညာလိုလိုပြောလိုက်တာလေ။

စဉ်းစားရင်း ...

စိတ်တွေက ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားပြန်၏။ စာ ကျက်ချင်စိတ်က ပျောက်ပျောက်သွားပြန်တာမို့ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

တူ ... တူ ...။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖူးသစ်စ တယ်လီဖုန်းစင်လေး အနားသို့ ရောက်သွား၏။

“ဟယ်လို ...”

“ဖူးလား ...”

ဟင် ... ဩဘာနိုင်ဆီက ဆက်တာဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဩဘာ ...”

“အခုတလော ငြိမ်လှချည်လားကွာ ... ခြံထဲတောင် ဆင်း တာမတွေ့ဘူး ... ကိုယ် တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာ တောင် ဖူးရဲ့အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး ... ဖူးရယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ...”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဖူးက အခု ဆရာမလာသင်နေပြီဆိုတော့ အရင်ကလို အားနေလို့ မရတော့ဘူး ဩဘာရဲ့ ... စာမေး ပွဲဖြေရဖို့ကလည်း နီးကပ်နေပြီဆိုတော့ သူများထက်ပိုပြီး ကြိုးစားနေရတယ် ဩဘာ ...”

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေချိန်မို့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင် ဍှါ ရှောင်တိမ်းလိုက်ချင်းရယ်ပါ။

“အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲလေ ... ဒါပေမဲ့ ဖူးကို တွေ့ ချင်မြင်ချင်တဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ ခက်နေ တယ် ...”

ဟင် ... ဩဘာနိုင်စကားကြောင့် ဖူးသစ်စ မျက် လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

“ဖူး ...”

“ပြောပါ သြဘာ ...”

“ကိုယ့်ကို ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ထွက်တွေ့ပါလားဟင်”

“ဟို ... ဆရာမလာတော့မယ် သြဘာရဲ့ ...”

“မဝင်းဝင်းဝါကို ပြောတာလား ...”

“ဟင် ...”

သြဘာနိုင်က သိနေတာပါလား။

သူ့ကို ဖူးသစ်စ ...

ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာနေလို့ မဖြစ်တော့

မှန်း နားလည်လိုက်တာမို့ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

“စာသင်ချိန်က ညနေမှပဲဟာကိုကွာ ... အခု အားလပ်နေတာပဲဟာ ... ထွက်ခဲ့နော် ...”

“ဟို ... ဟို ... အိမ်မှာ ဒေါ်မူတိုရှိနေတယ် သြဘာရဲ့”

“ဒါဆို ခြံပြင်ကိုထွက်ခဲ့ ဖူး ... ကိုယ်စောင့်နေမယ် ...”

“ဟယ် ...”

“သြဘာ ...”

“ဟယ်လို ... သြဘာ ...”

တစ်ဘက်ကနေ ဖုန်းချသွားချေပြီ။

ငြင်းဆန်လို့ မရတော့မှန်းသိတာကြောင့် ပေကပ်ပြီးတော့လည်း သူမ မနေရဲပါ။ သြဘာနိုင်က ဟိုနေ့ကတောင် ခြံထဲကိုကျော်ခွပြီး အတင်းဝင်လာတာဆိုတော့ အခုလည်း ဝင်မလာ

နိုင်ဘူးလို့ ပြောရမလား။

ဇွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ သြဘာကြောင့် ဦးလူပျိုကြီးနှင့် ပြဿနာတက်မှာ ဖူးသစ်စ မလိုလားပါ။ ဒါကြောင့် အပြင်ထွက်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ အိမ်နေရင်းအဝတ်အစားလေးကို ကပျာကယာလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့မိ၏။

ခြံရှေ့ကိုရောက်တော့ ... သြဘာနိုင်ကားလေးက အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။

“ဖူး ... လာလေ ...”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

“အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရအောင်လေကွာ ...”

“ဒီမှာပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား သြဘာ ...”

“အဟွန်း ...”

သူနဲ့လိုက်ရမှာ တွန့်ဆုတ်နေပုံရတဲ့ ဖူးသစ်စကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားရသည်။

“အအေးဆိုင်လေးတစ်ခုခုသွားပြီး ပြောတာပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ ... လာပါ ... မင်းကို လုံးဝကိုက်မစားဘူးလို့ အာမခံတယ် ...”

“ဟာ ... သြဘာကလည်း ...”

နုသစ်သော မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားရသည်။ သြဘာနိုင်ကို သူမ တကယ်ခင်တာလေ။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီး တွေဝေစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားလေးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်မိတော့၏။

ကားလေးက ရိပ်ခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

“ဖူး ...”

“ပြောလေ သြဘာ ...”

“ဦးပုံရိပ်ထင်နဲ့ နေရတာ အဆင်ရောပြေရဲ့လား ...”

ဟင် ... ။

သူမရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေ သြဘာနိုင်ဆီကို

ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ သြဘာ ...”

“ဖူးရဲ့မျက်နှာလေး သိပ်ပြီးလန်းဆန်းမနေလို့ပါ ...”

“အဟင်း ... သြဘာထင်လို့ပါ ... အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်

သြဘာ ...”

“လူပျိုကြီးဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဇီဇာကြောင်မှာပဲနော်”

“သြဘာ ...”

သူမ ...

သြဘာနိုင်ဆီက လူပျိုကြီးကို အခုလိုဝေဖန်နေတာ

မျိုး ကြားရပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမိသည်။

မနှစ်မြို့လှသည်မို့ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲဖို့စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မဝင်းဝင်းဝါကို သြဘာသိလားဟင် ...”

“သိသားပဲ ...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ

သြဘာ ... ဘာလဲ ဖူးတို့အိမ်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို

မေးထားတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဟိုနေ့က ဦးပုံရိပ်ထင်ကြိုလာကတည်း

က မဝင်းဝင်းဝါကို လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ပါ ... ကိုယ် ဆယ်

တန်းတုန်းကလည်း မဝါပဲ ဂိုက်လုပ်ပေးခဲ့တာလေ ...”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို ဟိုတစ်ခါက အသက်ကြီး

ကြီးထဲက ဂိုက်ခေါ်ပေးမယ်လို့ သြဘာပြောတာ မဝင်းဝင်း

ဝါပဲလား ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... မဝါက ဂိုက်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဝါ

သနာလည်းပါတယ် ... စိတ်လည်းရှည်တယ်လေ ...”

“အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ် သြဘာ ...”

“ဦးပုံရိပ်ထင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ဒီလိုနှစ်ဝက်ကြီးမှာ မင်း

အတွက်ရအောင်ခေါ်လာပေးနိုင်လို့လေ ... မဝင်းဝင်းဝါက

နာမည်ကြီးဗျ ...”

“အဲ့ဒါကတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... လူပျိုကြီးနဲ့ မဝင်းဝင်း

ဝါက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့လေ ... ဒါကြောင့်

ဖူးဆီကို လာဝင်ပေးတာပေါ့ သြဘာ ...”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကားလေးက အအေးဆိုင်လေး

တစ်ခုရှေ့ ထိုးရပ်သွားတာမို့ စကားစလေးကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ကားလေးပေါ်ကဆင်းကာ အအေး

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိကြတော့၏။

အခန်း (၁၄)

ဟာ ... ။

ဆိုင်လေးထဲသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလျှောက်ကာ ဝင်လာသော စုံတွဲလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွေတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသူကတော့ ပုံရိပ်ထင်ရယ်ပဲဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးရင်း ကော်ဖီလေးကို ငုံ့သောက်နေရာမှ ဝင်ပေါက်တံခါးဆီ အကြည့်လေး ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားစဉ် ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

ဩဘာနိုင်နဲ့ ဖူးသစ်စတို့ စုံတွဲလေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်လို့မရအောင် ပေါက်ကွဲသွားရသည်။

တောက် ...

ရင်ထဲကနေကြိတ်ပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တောက်

ခေါက်လိုက်မိသည်။

အတန်တန်တားဆီးထားပါလျက်နှင့် ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဩဘာနိုင်နှင့် လူကြားထဲ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကို တွဲနေခဲ့ပြီလေ။ ဒေါသတွေ ဆူဝေကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီလာရသည်။ တစ်ဘက်က စားပွဲဝိုင်းကို လျှောက်သွားကာ နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ပါ။

ထိုနေရာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ... မျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်လောင်လာသလိုပင် ထင်မှတ်ရ၏။ အပြုံးကိုယ်စီတွေနှင့် စကားလေးတပြောပြောရှိနေသော ဩဘာနိုင်နှင့် ဖူးသစ်စတို့ အတွဲလေးကိုကြည့်ရင်း ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းအင်အားတွေ ကင်းမဲ့ကာ ... ထိုနေရာလေးဆီသို့ သူ့ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများနှင့် လှမ်းလျှောက်သွားမိတော့သည်။ သူငယ်ချင်းကိုလည်း တောင်းပန်ပြီး ထားခဲ့လိုက်ရ၏။

“ဖူးသစ်စ ...”

“ဟာ ...”

“ဟင် ... လူပျိုကြီး ...”

“လာခဲ့စမ်း ...”

“အမေ့ ...”

လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲကာ ခေါ်လိုက်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ပုံရိပ်ထင် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခုလိုလုပ်ရပ်ဟာ သင့်တော်သလား။ မတော်သလား စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရ

လောက်အောင် သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာနေရသည်။

“တက်စမ်း ...”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ အတင်းစောင့်တွန်း တက်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲနေအောင် ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးနော် ထိုနေရာမှ ကားလေးကို ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက် ...

ဦးလူပျိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဖူးသစ်စ အရမ်းကို အံ့ဩသွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဩဘာနှင့် အပြင်ထွက်တဲ့အချိန်မှ ဦးလူပျိုကြီးနှင့် တည့်တည့်တိုးရတယ်လို့ ...။ ဖြေရှင်းဖို့တောင် အချိန်မရဘဲ သူမ လူပျိုကြီးဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို သူမ အရွတ်တိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

ကားလေးက တစ်ပိတ်ပိတ်ပြေးနေရာမှ ကျီခနဲ ရပ်သွားတာမို့ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပင်ပြန်ရောက်နေချေပြီ။

“ဆင်းစမ်း ...”

“အ ... အမေ့ ... လွတ် ... လွတ် ...”

ညာတာမှကင်းစွာ အတင်းဆွဲခေါ်မှုနောက်သို့ ငြင်းဆန်ရုန်းကန်ရင်း ဖူးသစ်စ ပါလာခဲ့ရတော့သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ သူမအခန်းတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ကာ တွန်းထည့်လိုက်တာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်နဲ့ကာ ခွေကျသွားရသည်။

ဦးလူပျိုကြီးဆီ ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေး ဆတ်ခနဲ ရွေ့သွားစဉ် ... ဒေါသရောင်တွေနှင့် စိမ်းလက်ကာ မှန်

ကုတ်တင်မားနေသော မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အို ...။ ဖူးသစ်စ အလန်ကြီးလန်သွားမိ၏။

“ပြောစမ်း ... မင်းတို့ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို ပြောစမ်း ဖူးသစ်စ ...”

ဟင် ...။

လေသံမာမာကြီးနဲ့ မေးနေတဲ့ ဦးလူပျိုကြီး။

“မေးနေတယ်လေ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေတာလား ... အခုလောက် လူမြင်ကွင်းထဲ တွဲတဲ့အထိ ဖြစ်နေရလောက်အောင် အသိတရားတွေ ကင်းမဲ့နေပြီလား ဖူးသစ်စ ...”

အို ...။

ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲချင်တိုင်း ပေါက်ကွဲနေသော လူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ဘူးသလို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မင်း အညှာလွယ်လှချည်လားဟင် ဖူးသစ်စ ...”

“ဘာရယ် ...”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လောက်မှ မတွေ့ရသေးဘဲ အဲဒီယောက်ျားရဲ့ နောက်ကြောင်းရှင်းမရှင်းဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မစုံစမ်းမလေ့လာသေးဘဲနဲ့ အယုံလွယ်တာ အံ့ဩစရာပဲ ...”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“အကြောင့် ... မင်းတို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေကို အလေးအနက်ထားတဲ့ ယောက်ျားတွေရှိတာ တကယ်မဆန်းဘူး”
 “ရှင် ... ရှင်ကြီး စကားပြောတာ တရားလွန်နေပြီနော်”
 “ဘာကွ ... ဘာလွန်လို့လဲ ... လိုတောင်လိုနေသေးတာ၊ ဘယ်နှယ် ... ဟိုက မစွက်ရသေးခင် ညွတ်ချင်နေပြီလေ”
 “ဦးလူပျိုကြီးနော် ... ဘာအကြောင်းမှ မသိသေးဘဲနဲ့ ... ဖူးကိုလာပြီး ဝေဖန်မနေနဲ့ ... ရှင်ထင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်”
 “ဒီလောက် လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာတောင် မင်းက ညာချင်နေသေးတယ် ...”
 “အို ... ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ... ငြင်းရမှာပဲ ...”

မျက်လုံးလေးစွတ်မှိတ်ကာ ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် ငြင်းဆန်နေသော ဖူးသစ်စကိုကြည့်ရင်း ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်သွားရသည်။

“ပြောစမ်း ... ဒီကောင်နဲ့ ငါမရှိခင် ဘယ်နှစ်ခါလောက် ခိုးထွက်ပြီးပြီလဲ ...”

ဟင် ...။

အထင်သေးသောအကြည့် ...။

ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချသော စကားသံတွေကြောင့် ဖူးသစ်စရဲ့ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားရသည်။ ဘယ်လောက်ပဲငြင်းငြင်း သူထင်ရာ စွတ်ပြောနေသော လူပျိုကြီးနှင့်လည်း စကားဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ကြည့်စမ်း ...

ဦးလူပျိုကြီးရဲ့လုပ်ရပ်က ဟုတ်ကိုမဟုတ်တာ အခုလည်းကြည့်လေ ... ဩဘာနိုင်ကို ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းလဲ ...။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အပြင်ထွက်ပြီး မုန့်စားတာ အပြစ်ရှိလား။ ဒါကို ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်တာ ဩဘာနိုင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမုန့် မသိတော့ပါဘူး။

“ဒီမှာ ဦးလူပျိုကြီး ...”

“ပြောစမ်းကွာ ...”

“ခိုးထွက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင် ... ပြောင်ထွက်တာ ...”

“ဘာ ...”

“သမီးရည်းစား အပြင်ကိုအတူတူထွက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်း ... မင်း ...”

“ရင်ထဲက နှလုံးသားက ချစ်တတ်လာလို့ ချစ်မိတာကို အညာလွယ်တယ်ပဲပြောပြော ... ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုမရှိဘူးလို့ပဲ ဝေဖန်ဝေဖန် ... ဖူးကတော့ ချစ်မှာပဲ ...”

“မင်း ... မင်း ...”

“ကိုယ်ကျတော့ တွဲချင်တဲ့သူနဲ့တွဲပြီး ... တစ်ဖက်သားကို လိုက်ကန့်ကွက်တားဆီးနေတာ ဘာသဘောလဲ ...”

“ဘာ ...”

“ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးတော့ ထားမှပေါ့ရှင် ...”

“မင်း ... မင်း ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဖူးသစ်စ ...”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဟုတ်လား ... အဟင်း ... ဟင်း ... အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်သူကို ခိုးရခက်တယ်တဲ့ ... မဝင်းဝင်းဝါ

နဲ့ လူပျိုကြီး တွဲသွားတဲ့လာလုပ်တာကျတော့ရော ... ”
 “ဟ ... ဘာဆိုလို့လဲ ... ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေ ... ”
 “သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုနဲ့တောင် ဒီလောက်နေ
 ရင်-ဖူးတို့က ပိုပြီးနီးနီးကပ်ကပ်ရှိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”
 “ဆန်းတယ်ကွ ... ဆန်းတယ် ... မင်းက သြဘာနိုင်ကို
 ဘာထင်နေလဲ ... သိပ်ပြီး လေးစားယုံကြည်နေတယ်ပေါ့
 လေ ... ဟုတ်လား ... ”
 “ဘာ ... ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ယုံတာ ဘာဖြစ်လဲ ဦးလူပျို
 ကြီးရဲ့ ... ”

ဟာ ... ။
 ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ထဲ ဟာခနဲ တက်သွားရသည်။
 ကိုယ့်ချစ်သူကို ယုံတယ်တဲ့လေ။

ဒီလောက်ပြောနေပါလျက် ခေါင်းမာချင်လွန်းတဲ့ ဖူး
 သစ်စကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ ... ။ သူမရဲ့
 ချစ်သူပါဟု တဖွဖွပြောနေသံကိုလည်း မကြားရဲလောက်အောင် ဖြစ်
 ရသည်။

“ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် သြဘာနိုင်ကိုချစ်တာ အပြစ်ရှိလား”
 “တိတ်စမ်း ... ”
 “မတိတ်နိုင်ဘူး ... ချစ်တယ် ... သြဘာနိုင်ကိုချစ်တယ်၊
 သိပ်ချစ်တယ် ... ဘာဖြစ် ... အ ... ”
 “မချစ်ဘူး ... ”
 “လုံးဝမချစ်ဘူး ... ”

“ငါ လက်မခံနိုင်ဘူးကွ ... ”

ပခုံးလေးနှစ်ဘက်ကို အတင်းလှုပ်ခါယမ်းပြီး ဒေါသ
 တကြီးပြောနေတဲ့ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့လက်ထဲ သူမကိုယ်လေး ယိမ်းနေ
 ရ၏။ နာကျင်စူးရှသော ဝေဒနာရော ... ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်
 ထားရသော ခံစားချက်များ ပေါင်းဆုံသွားသောအခါ လူပျိုကြီးကို
 ပို၍ပင် ဒေါသတွေ ထွက်သွားရသည်။

“ရှင်ကြီး ... လွှတ်နော် ... ”
 “မလွှတ်ဘူးကွာ ... ”
 “ဟင် ... ”

ပြောပြောဆိုဆို အနားတိုးကပ်၍ သူမကိုယ်လေး
 ကို လွှတ်ထွက်သွားမည့်အလား ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်လိုက်
 သော ဦးပုံရိပ်ထင်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှက်သွေးလေးဖုံး
 လွှမ်းကာ သွားရသည်။

“လွှတ် ... ”
 “လွှတ်နော် ... ”
 “ပြောနေတာ မရဘူးလား ... ”
 “ဦးလူပျိုကြီးနော် ... လွှတ် ... ”
 “လွှတ်စေချင်ရင် သြဘာနိုင်နဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ မဝတ်
 သက်ပါဘူးလို့ ကတိပေး ... ”
 “မပေးနိုင်ဘူး ... ”
 “ဘာကွ ... ”
 “သြဘာနိုင်ကို ချစ်နေဦးမှာပဲ ... ”

“ဟင် ... ဒီလောက်တောင်ချစ်ချင်တာ ... ကဲကွာ ... အဲဒါ ချစ်ဦး ... ”

“အို ... ”

“ဘာလုပ်တာလဲ ... ကျွန်မကို ... အို ... ”

ဖူးသစ်စရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တိခန့်ပိတ်ကျသွားရ၏။ မျက်နှာလေးဆီသို့ အတင်းတိုးဝှေ့ ပူးကပ်လာသော လူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာချောချောကြီးကို ရှောင်ဖို့ အချိန်မရတော့။ လှိုက်ဖြာသော ခံစားမှုများက ရင်ကို တုန်ယင်မောလျသွားစေ၏။

ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေမှုလေးတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်းမြည်လာသည်။ ကိုယ်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးကာ အိပ်မက်ဆန်သော ခံစားမှုများနှင့် ဖူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်လေး တိမ်လိပ်တိမ်ဆိုင်တွေအပေါ် လှင့်ခနဲ မြောက်တက်သွားရတော့သည်။

“ချစ်တယ် ဖူးရယ် ... ”

“ကိုယ် ... မင်းလေးကို သိပ်ချစ်တယ် ... ”

အို ... ။

တိုးညှင်းလွန်းသော ရင်ဖွင့်စကားသံလေးက ဖူးသစ်စ နားလေးထဲ ညင်သာစွာ တိုးဝင်လာသည်။ ဖူးသစ်စရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး ကျိုးကြေမတတ် လှုပ်မရအောင်ပင် နှစ်မြှုပ်သွားရသည်။ အချိန်လေးတွေ ဘယ်လောက်တောင် ကြာမြင့်သွားသည်မသိ ... ။ ဖူးသစ်စရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးဆီ အသိလေး ပြန်တိုးဝင်သွားချိန်တွင် တော့။

“အဟင် ... ဟင် ... ”

“ဟင် ... ဟင် ... မုန်းတယ် ... ရှင်ကြီးကို သိပ်မုန်းတယ် သိလား ... ”

ဟာ ... ။

ပုံရိပ်ထင် အတိတ်မေ့သူတစ်ယောက်လို နှစ်မျောနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်ခိုခိုနီကနေသော ဖူးသစ်စရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကပျာကယာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဖူးသစ်စ ... ”

“အဟင် ... ဟင် ... ”

“ကိုယ် ... ကိုယ်လေ ... ”

“မပြောနဲ့ ... ဘာမှမပြောနဲ့ ... မကြားချင်ဘူး ... လုံးဝ မကြားချင်ဘူး ... အဟင် ... ဟင် ... ”

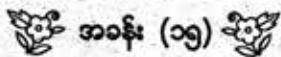
ဖူးသစ်စရယ် ... ။

နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးလေးနှင့်အုပ်ကာ ခေါင်းလေးခါယမ်းပြီး အော်ဟစ်ငြင်းဆန်နေတဲ့ သူမလေးကို ရိုဝေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာလေးကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

ဟင် ... ဟင် ... ။

ငိုရွိုက်သံသဲ့သဲ့လေးက ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ နောက်ကျောမှ ကပ်ပါလာခဲ့လေတော့သည်။

နိဂုံး

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ ဦးပုံရိပ်ထင်”
 “မေးစရာရှိလို့ ...”
 “ဗျာ ...”
 “မင်းကို မေးစရာရှိလို့ခေါ်တွေ့တာ သြဘာနိုင် ...”

သြဘာနိုင်ရဲ့ စိတ်ထဲ ဟိုနေ့က ဦးပုံရိပ်ထင်လုပ်သော အပြုအမူကို ပြန်သတိရမိတိုင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေမိသည်။ ဖူးသစ်စနှင့် ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ပြီး အအေးဆိုင်လာထိုင်တာကို ဇွတ်အတင်းပြန်ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ကို နည်းနည်းလေးမှမကြည်။

ဒါကြောင့် ...

သြဘာနိုင်ရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို အစွမ်းကုန် သုန်မှုန်ထားလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ အခြေအနေ ... ဘယ်လိုလဲ သြဘာနိုင်။”

ကိုယ် အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ် ...”

“ဘာကိုလဲ ဦးပုံရိပ်ထင် ...”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာကို မေးတာပါ”

“အဟွန်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား လူရွေးမှားနေပြီ ဦးပုံရိပ်ထင် ... ဒီမေးခွန်းက ဖူးသစ်စကို သွားမေးသင့်တာဗျ”

သြဘာနိုင် တမင်ညစ်ပြီး မဖြေမှန်း ပုံရိပ်ထင် သိလိုက်သည်။ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ပြုံးပစ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် စူးရဲသော မျက်ဝန်းအကြည့်များနှင့် သြဘာနိုင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ ... မင်းကို ပွင့်လင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဆိုပြီး ရင်ထဲက ခံစားမှုအတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ ... ဖူးသစ်စက ရိုးရိုးသားသားခင်တာလို့ ပြောတာပဲ ...”

ဟင် ...။

သြဘာနိုင်တစ်ယောက် ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စကားကြောင့် အံ့သြမှင်သက်သွားရသည်။ စူးရှတဲ့ အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်လုံးများကို တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ငုံ့လင့်နေသော အရိပ်အငွေ့များကို ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အထင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

သြဘာနိုင် နှုတ်ခမ်းထွေးထွေးကြီးတွေ ပြုံးသွား၏။

မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်ပိုလက်သွားရသည်။

ဒီလောက်ဆို သူ ခန့်မှန်းလို့ ရသွားပြီလေ။ လူပျိုကြီးကို သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖူးသစ်စ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ပြောထားပြီး ဆိုတာပါပဲ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဦးပုံရိပ်ထင် ... ”

“ဘာ ... ”

လုပ်လုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားတဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့စိတ် မတည် ငြိမ်မှုကိုကြည့်ပြီး ဩဘာနိုင် ရယ်ချင်သွားရ၏။ ဒီလူပျိုကြီး မရိုးသားတော့ဘူး။ ဖူးသစ်စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သံသယစိတ်တွေ၊ မနာလိုဝန်တို့မှုတွေကို အထင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

ဩဘာနိုင် အရွဲ့တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဟိုနေ့က ဆိုင်ထဲကနေ ဖူးသစ်စကို အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်သွားတဲ့ လုပ်ရပ်ကိုပဲကြည့်လေ ... ။ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်မှမဟုတ်တာ ... ။ ဒါကို ဦးပုံရိပ်ထင်က လုပ်သွားတာလေ။

“ဖူးသစ်စက ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ရိုးရိုးသားသားခင်တာပါလို့ တကယ်ပဲပြောခဲ့လို့လား ... ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေကွာ ... ”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ရင်း ပြန်ဟောကပ်ပစ်လိုက်မိသူက ပုံရိပ်ထင်ရယ်ပါ။ ပေစောင်းစောင်းမျက်နှာလေးနဲ့ ဒီကောင်မျက်နှာက အမြင်ကတ်စရာ။ ဟွန်း ... ဒင်းကပဲ မေးခွန်းပြန် ထုတ်နေသေးတယ်။

“ဦးပုံရိပ်ထင် ... ”

“ပြော ... ”

“ဖူးသစ်စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးပုံရိပ်ထင်ကို ပြောစရာရှိသေးတယ် ... ”

ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ခေါင်းကြီးထောင်မတ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် ... ဖူးသစ်စကို ချစ်နေမိပြီ ဦးပုံရိပ်ထင်”

“ဘာ ... ”

“သူ့ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာ ... ”

“ဟေ့ကောင် ... တော်စမ်း ... မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်”

“မပိတ်နိုင်ဘူး ဦးပုံရိပ်ထင် ... ဒါဟာ တကယ်အမှန်တရားပဲ ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ငါ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ဩဘာနိုင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖူးသစ်စဟာ ငါ့အရိပ်အောက်မှာ မှီခိုနေရတဲ့သူ ဖြစ်လို့ပဲ ... ”

“အဲဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့တော့ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုတွေက လွန်ကျူးမနေဘူးလား ... ”

“မင်း ဘယ်လိုထင်ထင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ... အေး ... မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားဖို့က ဖူးသစ်စနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ... ငါ ဒါပဲမှာချင်တယ် ... ”

“ဗျာ ... ”

“ဖူးသစ်စဟာ ... မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မပါဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ ... အလွယ်တကူ ရင်းနှီးမှု

အပေါ် အံ့လို အခွင့်အရေးယူဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ငါက တားဆီးရမှာပဲ ဩဘာနိုင် ... ”

“ဟင် ... ”

“ဖူးသစ်စရဲ့စိတ်က ... ကလေးစိတ်ပဲရှိသေးတာ ... တစ် ဘက်သားအပေါ်လည်း အရမ်းအားနာတတ်တယ်လေ ... အဲ့ဒီအားနည်းချက်တွေကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မင်း သိမ်းသွင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဩဘာနိုင် ... ”

“ဟား ... ဟား ... ”

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ဩဘာနိုင် ... ငါပြောတဲ့စကားတွေ ထဲမှာ ဘာရယ်စရာပါနေလို့လဲ ... ”

“ကျွန်တော် သိရသလောက် ဦးပုံရိပ်ထင်နဲ့ ဖူးသစ်စ ဘာ သွေးသားတော်စပ်မှုမှ မရှိဘူးတဲ့ ... အခုကိစ္စက ဦးပုံရိပ် ထင်နဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူး ထင်တယ် ... နှလုံးသားရေးကိစ္စတွေ အထိလိုက်ပြီး ထိန်းချုပ်တာ စည်းကမ်းဘောင်တစ်ခုထက် ကျော်လွန်နေပြီ ထင်တယ်ဗျာ ... ”

“ဘာကွ ... ”

“ဖူးသစ်စရဲ့ ဘဝကို တကယ်ပဲ အောင်အယှက်ကင်းကင်း နဲ့ ရှင်သန်စေချင်တာလား ... ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ငါပိုင် တယ်ဆိုပြီး သိမ်းပိုက်ချင်နေတာလားဆိုတာလည်း သေ သေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျ ... ”

“ဘာ ... မင်း ... မင်း ... ”

“ဒီမှာ ဦးပုံရိပ်ထင် ... ခင်ဗျားကြိုက်သလို ထိန်းချုပ်ထားပါ။

ကြိုက်တဲ့တားဆီးမှုတွေနဲ့ ဖူးသစ်စရဲ့ရှေ့က ကာကွယ်ထား ပါ ... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေးဘက်လေးတန် နံရံတွေနဲ့ ပိတ်ကာထားစမ်းပါ ... ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး ဦးပုံ ရိပ်ထင် ...

သံကွန်ချာတွေ အထပ်ထပ်အုပ်ပြီး ကြိုက်တဲ့သော့ခလောက် ကြီးတွေ ရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီး ခတ်ထားပါစေ ... ဖူးသစ်စကို ရအောင်ထုတ်မြဲမယ် ... တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ဖူးသစ်စရောက်စေရမယ် ဦးပုံရိပ်ထင် ... အဲ့ဒါ ... ကျွန်တော့် ကို အမြဲတမ်း အထင်သေးရှဲ့ချတတ်တဲ့ ခင်ဗျားကိုပေးမဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပဲ ... ကဲ ... ကျွန်တော် သွားပြီ ... ”

ဟာ ...

ပြောပြီးတာနှင့် ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထထွက် သွားသော ဩဘာနိုင်ကိုကြည့်ပြီး ငေါင်စင်းစင်းလေး ကျန်နေရစ်ခဲ့ သူက ပုံရိပ်ထင်ရယ်ပါ။ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့စိတ်တွေ တအားရှုပ်ထွေးနောက် ကျိနေရသည်။

အထင်သေးရှဲ့ချတတ်တဲ့ သူ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်တုံး ဟင်အင်း ... ။

မဖြစ်စေရဘူး။

ဖူးသစ်စ ဩဘာနိုင်ရဲ့ရင်ထဲ လုံးဝမကျရောက်စေရ

ဘူး။

တားဆီးမယ် ... ။

ရအောင်တားဆီးပစ်မယ် ... ။

ပုံရိပ်ထင် ဒိတ်တွေကို တင်းထားပစ်လိုက်သည်။ အံ့ကို တင်းနေအောင် ကြိတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းတွေက ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်သွား၏။ ကားလေးပေါ်တက်ကာ နေရာကနေ ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဖူးသစ်စတစ်ယောက် ...

အခန်းလေးထဲမှာပဲ အောင်းနေမိ၏။ မှန်ရှေ့မှာထိုင်မိပေမဲ့ သူမမျက်နှာလေးကို မှန်ထဲမှာကြည့်ရမှာ မရဲတရဲလေး ဖြစ်နေရသည်။ အာရုံထဲမှာတော့ အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေနှင့် သူ့စိတ်ကြိုက် နမ်းရှိုက်သွားသော ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ပုံရိပ်တွေကြောင့် တွေးမိတိုင်း ရင်ဖိုတုန်လှုပ်သွားရ၏။

စဉ်းစားမိတိုင်း ဖူးသစ်စရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ငှာပူရိုန်းမြဲကာ မျက်နှာလှလှလေး ရှက်သွေးဖြန်းပြီး နီရဲတွတ်သွားရသည်။ မှန်ထဲမှာမြင်နေရသည့် ဖူးသစ်စရဲ့ ပါးပြင်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးအိအိလေးများကို လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးမျှဖြင့်စမ်းကာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေရသည်။

စာတွေလည်းကျက်လို့မရ ... ။ ရှက်ရွံ့နာကျင်စိတ်များဖြင့် အထင်သေးသော အပြုအမူများကဲ့လည်း ဒေါသဖြစ်မိ၏။ မနေ့က မဝင်းဝင်းဝါ စာသင်တော့လည်း စိတ်တွေက ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီကာ ကြောင်အ၊အလေးဖြစ်နေရသည်။ မဝင်းဝင်းဝါက သတိထားမိပြီး အစောကြီးစာသင်ရပ်လိုက်၏။ ဦးပုံရိပ်ထင်ကတော့ သူမကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း မဝင်းဝင်းဝါကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်။

အရင်ကဆို ...

ဆရာမဝင်းဝင်းဝါကို အိမ်တံခါးဝကနေ ကားလေးထွက်သွားတဲ့အထိ လိုက်ပို့ကာ နှုတ်ဆက်နေကျလေ။ အဲဒီနေ့ကတော့ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခန်းထဲမှာ နေရစ်ခဲ့သည်။

မနက်ကလည်း ဦးလူပျိုကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာမို့ နံနက်စာအောက်ကို ဆင်းမစားဖြစ် ... ။ ဦးလူပျိုကြီးကားလေးထွက်သွားသံကြားမှ နံနက်စာကို ဆင်းစားခဲ့သည်။

နားထဲမှာ ... ။

လှိုင်းထသောအသံနှင့် ပြောသွားခဲ့သော လူပျိုကြီးရဲ့ စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်မိတိုင်း သူမရဲ့စိတ်တွေ သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရမြဲ ... ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“မမလေး ... ဖုန်းလာနေပါတယ် ...”

“ဪ ... အေး ... အေး ...”

အိမ်အလုပ်သမားကောင်မလေးမွှေးမွှေး လာခေါ်သံကြောင့် မှန်တင်ခုံလေးရှေ့ကနေထကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ဖုန်းခွက်လေးကိုကောက်ပြီး နားထောင်လိုက်၏။

“ဟယ်လို ...”

“သမီးလား ... မာမိပါ ဖူး ...”

“ဟင် ... မာ ... မာမိရယ် ... အဟင် ... ဟင် ...”

တစ်ဘက်က ဖုန်းဆက်သူများမှာ မာမိဖြစ်နေ၍ ဖူးသစ်စ ဝမ်းသာသွားရသည်။ အခုလို တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းအားငယ်နေချိန်တွင် မာမိရဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကို ဖူးသစ်စ တကယ်ပဲ လိုအပ်နေသည်လေ။

ဖုန်းထဲမှာ သတိရကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ပြန်လာချင်ကြောင်းပြောတော့ မာမိက လက်မခံ ... ။ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ပြန်လာခဲ့တဲ့ ... ။ ဦးလူပျိုကြီးနဲ့ သင့်မြတ်အောင်နေဖို့ လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ စာကိုကြိုးစားဖို့ သေသေချာချာမှာနေသည်။

ဖူး ငိုယိုပြီး ပြန်လာချင်ကြောင်း ပြောပေမဲ့ မာမိက လက်မခံချေ။ နောက်ဆုံး မာမိက ဖုန်းချသွားသည်။ သူမ မန္တလေးကို စာမေးပွဲဖြေပြီးချိန်မှ ပြန်လာခဲ့ရမည်ဆိုတဲ့ မှာကြားချက်ကလေးပဲ ရခဲ့သည်။

ဖုန်းခွက်လေးကို ပြန်မချမိသေးဘဲ ယောင်ယမ်းကာ ကိုင်ထားမိသည်။ ပါးပြင်လေးထက် စီးကျလာသော မျက်ရည်လေးတွေက တလိမ့်လိမ့်ကျလို့ ... ။ ဖယ်ရှားသုတ်ပစ်ဖို့ အင်အားတွေ ကင်းမဲ့နေမိသည်။

ဟင် ... ။

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း တယ်လီဖုန်းလေးကိုင်လျက် ရှိနေသော ဖူးသစ်စကို တွေ့မြင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် သူမလေးဆီသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားရသည်။

ပေါက်ကွဲဖို့ တာဆူနေသော ဒေါသတွေက အနှိုင်း

အဆမဲ့ ပေါက်ကွဲသွားရ၏။ ဩဘာနိုင်နဲ့ မဆက်သွယ်ပါနဲ့ဟု ဒီလောက် တားဆီးထားပါလျက် အခုလို ဖုန်းခိုးဆက်ဖို့ ကြံစည်တာ ဘာသဘောလဲ ... ။

“ဖူးသစ် ... မင်း မင်း ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင် ...”

ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ တင်းမာခက်ထန်နေသော မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ကာ ဖုန်းခွက်ကလေးကို ချလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ ... ဒါ ဘယ်လဲ ...”

သူမ ရှက်ရွံ့စွာ သူရှေ့က ပြေးမည့်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ် တားဆီးသံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရပြီး ခြေလှမ်းလေးတွေ နေရာလေးမှာတင် ရပ်တန့်သွားရ၏။

“ဖူးသစ်စ ... မင်း ဩဘာနိုင်ဆီကို ဖုန်းခိုးဆက်တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား ...”

အို ...

ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်က အထင်လွဲမှားကာ ဩဘာနိုင်ဆီ ... ဖူးသစ်စ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်သွယ်တာဟု ထင်နေသည်။ တံကယ်တော့ ဖူးနဲ့ ဖုန်းပြောခဲ့တာ မာမိပါ။ မန္တလေးကနေ လှမ်းဆက်ပြီး ဖူးသစ်စ နေကောင်းလားဟုမေးတာ။ ဒါကို ဘာမှမသိဘဲ စိတ်ထဲထင်ရာ တွေးပြီး တစ်ဖက်သားကို သံသယစိတ်တွေနဲ့ စွပ်စွဲဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူကို ကြာတော့ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့။

အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်တွေက ရင်တစ်ခုလုံး ပြင်းထန်နေ

ခဲ့သည်။ သူ့စည်းကမ်းချက်တွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ လိုက်နာချင် စိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ မာနတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ဖူးသစ်စ ရဲ့မျက်နှာလေး တင်းမာသွားရသည်။ ခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ မတ်ထောင်လိုက်၏။ လူပျိုကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်လိုက် သည်။

“ဒီမှာ ဦးလူပျိုကြီး ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“ဖူး ... ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်သူ့ဆီပဲ ဖုန်းဆက်ဆက် ရှင့်အပူ မပါပါဘူး ... ”

“ဘာကွ ... ”

“ဒါကို ရှင် မကျေနပ်ဘူးဆိုလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ ... မင်း ... မင်း ... ”

“ရှင်နော် ... ရှေ့ကို တိုးမလာနဲ့၊ ရှင့်မျက်နှာလည်း မကြည့် ချင်ဘူး ... ရှင့်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး ... မုန်းတယ်၊ ရှင့်ကို ဖူး သိပ်မုန်းတယ် ... တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင် သေးစော်ကားတတ်တဲ့ ရှင့်ကို မုန်းတယ် ... ပြစ်တင်ဝေဖန် မှုတွေ၊ သံသယစိတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်စိတ် မလုံခြုံတိုင်း တစ်ဖက် သားကို လိုက်ပြီး ထိုးနှက်ချင်တဲ့ ရှင့်ကို မုန်းတယ် သိလား”

“တော်စမ်း ... ”

ပုံရိပ်ထင် ...

ဖူးသစ်စရဲ့ နာနာကြည်းကြည်း စွပ်စွပ်သံလေးကို ခံ

နိုင်ရည်စွမ်း မရှိစွာ တားဆီးပစ်လိုက်မိသည်။

“မတော်နိုင်ဘူး ... မုန်းတယ် ... ရှင်ကြီးကို အရမ်းမုန်း တယ် သိလား ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ... အဟင့် ဟင့်”

ဖူးသစ်စရယ် ...

ပြောပြီးတာနှင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ကာ မျက်နှာလေး ကို လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား သော ... ဖူးသစ်စရဲ့ နောက်ကျောပြင်လေးကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင် ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ချကာ ကျန်နေခဲ့ရတော့သည်။

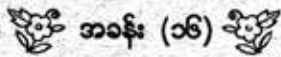
ဖူးရယ် ... မင်းလေးပြောတာတွေအားလုံး အမှန် တွေချည်းပါပဲဗျာ။

ကိုယ်ဟာ ... အတ္တကြီးတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးပါကွာ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက မရိုးသား မှုတွေကို တားဆီးထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတွေ မရှိလို့ ... အခုလောက်ထိ ပေါက်ကွဲနေရတာပေါ့ ချစ်ရယ်။

ကိုယ် မင်းလေးကို သိပ်ချစ်နေမိပြီလေ။ အဲဒီအချစ် တွေကို အတ္တကြီးကြီး ဆုပ်ကိုင်ချင်တာနဲ့ပဲ အားလုံးကို သံသယမျက် လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ မင်းရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို တားဆီး ပိတ်ပင်ခဲ့တယ်။

အဲဒါတွေအားလုံး ကိုယ့်အမှားတွေချည်းပါပဲ ချစ် ရယ်။

ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့ ကလေးရယ်။

မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားသံလေးတွေက ပုံရိပ်ထင်ရဲ့
နားထဲ စွဲထင်နေရသည်။ သူ မကြားချင်ဆုံး၊ မလိုချင်ဆုံးအရာတွေ
အားလုံးကို ဖူးသစ်စက ရက်ရက်စက်စက် ပေးသွားခဲ့ပြီလေ။ ခံစား
ချက်အပြည့်နဲ့ နာနာကျင်ကျင်လေး ပြောသွားသော စူးမလေးပုံစံ
က တကယ်ကို စိမ်းသက်လွန်းတာပါ ... ။

ဖူးသစ်စရယ် ...
ကိုယ် သိပ်ကို မှားသွားပြီ ကလေးရယ်။
တကယ်ဆိုရင် ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းလေးကို အခု

လို စိတ်ထိခိုက်ကြောင့်တွေ့ မခံစားစေချင်တာ အမှန်ပါပဲကွာ။
မင်းဘဝလေး သာယာလှပပြီး အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ပြုံးပျော်နေတာ
ကို တကယ်ပဲ မြင်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုတွေက
နည်းလမ်းမကျခွဲဘူးလေ။ မင်းရင်ထဲက နှလုံးသားနုကို ဒဏ်ရာ

တွေ ပေးသလိုပဲ အမြဲဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။
အဲဒီအတွက် ...
ကိုယ် ... တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖူးသစ်စ
လေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အလျှော့ပေးဖို့တော့ ဆန္ဒမရှိပါ။ သူမ ရင်ထဲက
ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဖူးသစ်စရယ် ...
ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။

မင်းရဲ့ ဘဝလေး လှပသာယာဖို့အတွက်ပါ။ ဩဘာ
နိုင်ကို မင်း အထင်ကြီးတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...
ဩဘာနိုင်ဟာ မင်း အထင်ကြီးစရာကောင်းလောက်အောင် မင်း
ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရှေ့ကနေ ရှိနေပေးမဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်
ဘူး ဖူးသစ်စလေးရယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ် တားဆီးနေရတာပါ ကလေးရယ်။
အတွေးလေးနှင့်အတူ အခုချိန်ထိ နံနက်စာ စားဖို့ ဆင်းမလာသေး
သော ဖူးသစ်စကို တိတ်တဆိတ် စောင့်နေမိသည်။

ဖူးသစ်စကတော့ ဒီကနေ့ကစပြီး ဦးပုံရိပ်ထင်ကို
အရွဲတိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေ့ ဦးလူဖျို
ကြီး အလုပ်အားရက် အိမ်မှာရှိနေမှာ သိသိကြီးနှင့် ဩဘာနိုင်ဆီ
ဖုန်းဆက်ကာ အပြင်ထွက်ပြီး ဈေးဝယ်မလို့ ချိန်းလိုက်သည်။ ဩ
ဘာနိုင်က ဝမ်းသာအားရပင် လက်ခံလေ၏။

သူမ ...
အလှပဆုံး၊ အကျော့ရှင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေ

လိုက်၏။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင်တိုင်ရင်း စာစောင်လေးဖတ်နေသော ဦးလူပျိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖူးသစ်စ မသိဟန်၊ မမြင်ဟန် ဆောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းလေးဘက် ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟယ် ... ဖူးလေး ... အလှအပတွေပြင်ဆင်လို့ပါလား ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ”

အလှအပတွေပြင်ဆင်ထားသော သူမကို မြင်တာနှင့် ဒေါ်မူက တအံ့တဩလေး လှမ်းမေး၏။

“ဈေးဝယ်ထွက်မလို့လေ ... ဒေါ်မူ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... အိမ်ထဲမှာချည်းပဲနေတော့လည်း ဖူးလေးပျင်းနေမှာပေါ့ ... အခုလို မောင်ပုံရိပ်ထင် အားလပ်ရက်လေးရတုန်း ... မရောက်ဘူးတဲ့နေရာလေးတွေ လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့ကွယ် ... ”

“ဖူးက သူနဲ့သွားမှာမှမဟုတ်တာ ... ”

“ဟေ ... ”

“ဖူးက ဩဘာနိုင်နဲ့သွားမှာ ... ”

ဟင် ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့ စကားလေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင် ရင်ထဲ လှိုင်းလေးထသွားရသည်။ မကြည့်ဘဲ စာစောင်လေးကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေမိသော်လည်း သူမလေးဆင်လာမှန်း စိတ်ကသိနေပြီးသားလေ။ မနက်စာစားဖို့ အနောက်ဘက်အခန်းလေးကို ဝင်သွားတာ

တွေ့လိုက်ရဟာမို့ မသိမသာလေး ထကာလိုက်ခဲ့၏။

အခန်းဝလေးပင်မရောက်ရသေး ဖူးသစ်စပြောနေတဲ့ စကားသံလေးကို ကြားပြီး ရင်တွေ ထိတ်ခနဲဆောင့်ခုန်သွားရသည်။ ဩဘာနိုင်နဲ့ဈေးဝယ်သွားမလို့တဲ့လေ။ ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ တားဆီးပစ်ရမယ်။

နေရာကနေ ဆတ်ခနဲထကာ ထမင်းစားခန်းလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် သူဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဖူးသစ်စ ... ”
“ ... ”

ပြန်မထူးသော်လည်း မျက်ဝန်းရွဲလေးက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ”

“ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေ ... ”

“အပြင် ... ”

“ကောင်းပြီ ... ပြီးရင် ငါလိုက်ပို့မယ် ... ”

ဟင် ...

ငါ လိုက်ပို့မယ်တဲ့။

ဘာဆိုလို့လဲ။

သူနဲ့အတူသွားပါမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောနေလို့လဲ။ ဟွန်း ... ဝေးသေးတယ်။ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ရှင်ကြီးနဲ့သာအတူဆို နတ်ပြည်တက်ရမယ်ဆိုရင်တောင် ခုန့်ချပစ်လိုက်မှာ။

“ဟိတ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ... လာလေ မနက်စာစား”

“မစားဘူး ...”

“ရှင်နဲ့အတူ ဘယ်ကိုမှလည်းမသွားနိုင်ဘူး ... ဖူး ... ဩဘာ နိုင်ကို ချိန်းပြီးသွားပြီ ... တော်ကြာ သူ့ကားနဲ့လာခေါ်တော့ မှာ ...”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက အိမ်မှာကားတစ်စီးလုံးရှိတာကို ဘာကြောင့် သူ့ကားကို အကူအညီတောင်းရတာလဲ”

“သူ့များကားမှမဟုတ်ဘဲဟာ ... ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ကားနဲ့ သွားတာလေ ...”

“ဟာ ... မင်း ... မင်း ... တောက်”

ပုံရိပ်ထင် ...

ဖူးသစ်စ ပြောလိုက်တဲ့ မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ရွဲ့တဲ့တဲ့ စကားလေးကြောင့် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားရသည်။ ဒီ လောက်ထိ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ခံစားချက်တွေ ဖော်ပြထားတာတောင် တစ်စက်ကလေးမှ အလေးအနက် မထားချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်း ငါ့ကားနဲ့ပဲသွားရမယ် ... ဖူးသစ်စ”

သူမကို တစ်စက်ကလေးမှမကြည့်ဘဲ နေရာကနေ ဝုန်းခနဲထကာ ထွက်ခဲ့၏။

“ဒီမှာ ...”

“ဒီမှာရှင် ... ဦးလူပျိုကြီး”

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ...

အနောက်ကနေ အသည်းအသန်လိုက်ကာ ... ခပ်

ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံလေးကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အပေါ်ထပ် သို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ...”

“ဦးလူပျိုကြီး ... ရှင်ကြီး ... မကြားချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့ နော် ... ရှင်ကြီးနဲ့ ဘယ်နေရာမှ အတူတူမသွားနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား ...”

ဖူးသစ်စ ...

အသံကျယ်ကြီးနှင့် လှမ်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ သော် ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်က ဖူးသစ်စရဲ့ စကားသံလေးများကို အလေးအနက်မရှိစွာပင် သူ့အခန်းထဲ တန်းခနဲဝင်သွား၏။ အဲ့ဒါကိုပဲ သူမ မကျေနပ်တာပါ။

အမြဲတမ်း ...

သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ် သူလုပ်ချင်တာကိုချည်းပဲ ရှေ့ တန်းတင်တတ်သော လူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်ကို သူမ ဒေါက်နီချင်လာ သည်။ ။ ခုလည်း ကြားပါလျက်နဲ့ တမင် ဟန်ဆောင်ကာနေတာ ဘယ်လောက် အသည်းယားဖို့ကောင်းသလဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ လုံးဝအလျှော့မပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

လူပျိုကြီး အခန်းတံခါးချပ်ကြီးကို ဒေါသတကြီးထု

ပစ်လိုက်၏။

“ခွန်း ...”

“ခွန်း ... ခွန်း”

“လူပျိုကြီး ...”

“ဒုန်း ... ”
“ဗျို ... လူပျိုကြီး”

ပုံရိပ်ထင် အခန်းတံခါးလေးဆီက ထုရိုက်သံနှင့် အတူ ဒေါသတကြီးခေါ်သံကြီးကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးမြဲ သွားရ၏။ အသံမပေးဘဲ အဝတ်အစားတွေလဲနေလိုက်သည်။ ဖူး သစ်စ ရေရေလည်လည် သောင်းကျန်းနေ၏။ သို့သော် မကြားဟန် ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။

“တံခါးဖွင့်လို့ပြောနေတယ်နော် ... အခုချက်ချင်း ရှင်ကြီး ထွက်လာခဲ့ ... ”

“ဒုန်း ... ”
“ဝုန်း ... ”

ဖူးသစ်စ စိတ်တွေချုပ်ထိန်းလို့မရတော့။

အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေမိသည်။ လူပျိုကြီးရဲ့ အခန်းတံခါးကြီးကိုလည်း လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့်ထုကာ အတင်း ဖွင့်ခိုင်းနေမိသည်။ သို့သော် ဘာအသံမှမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ သော လူပျိုကြီးအား စိတ်မရှည်လှသည့်အဆုံး တံခါးပုသီးကလေး ကို လှည့်ကာ ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့”
“အမလေး ... ”
“ဒုန်း ... ”
“ဝုန်း ... ”

အခန်းလေးထဲတွင် အဝတ်အစားလဲလှယ်နေသော

လူပျိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာနှင့် လန့်ဖျန်ပြီး အခန်းတံခါးချပ်ကြီး ကို ပြန်ဆွဲပိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဘုရားရေ ...
ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ဒီလူကြီးနယ် အခန်းတံခါး လော့ခ်ကလေးပင်ချ မထားဘဲ အဝတ်အစားတွေလဲရတယ်လို့ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။ ရှက်လို့သေတော့မှာပဲ။ ဖူးသစ်စမျက်လုံးထဲ သူမဆီ မျက်လုံးပြူးကြီး နှင့် လှမ်းကြည့်ကာ အော်ဟစ်တားဆီးဟန်ပြုနေသော လူပျိုကြီး မျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်မိဆဲ။

ကျွဲ ... ။

“မင်း ... မင်း ... ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲကွ ... သူများ အခန်းတံခါးကို အဲ့ဒီလိုချည်း စွတ်ဖွင့်ရလားကွ ... ”

ပုံရိပ်ထင် ...
ဒေါသတကြီး ဟောက်ပစ်လိုက်၏။

“အို ... ဖွင့်မှာပေါ့ ... ဒီလောက်ခေါ်နေတာ ပြန်မှ မထူး တာ ... ”

“ဟ ... အဝတ်အစားလဲနေတာကိုးကွ ... ပုဆိုးစကို ပါးစပ် နဲ့ ကိုက်ထားရတာ ... မင်းကို ဘယ်လိုပြန်ပြီးထူးရမလဲ”

ဟယ် ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့မျက်နှာလေး ရှက်သွေးကြောင့် ပို၍ပင် ရဲပလောင်းခတ်သွားရသည်။ ခေါင်းလေးလည်း မဖော်ရဲလောက် အောင် ဖြစ်နေရ၏။ ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်ဆီလည်း မော့မကြည့်ရဲ

တော့ချေ။

“ကဲ ... သွားရအောင်”

“မသွားဘူး ...”

“ဘာကွ ... စောစောကပဲ ဈေးဝယ်သွားမလို့ဆို ... အခု ဘာဖြစ်ရတာလဲ ...”

“ဦးလူမျိုးကြီးနော် ... လူကို အူတူတူလာလုပ်မနေနဲ့ ... ရှင်ကြီးနဲ့အတူသွားမယ်လို့ ဘယ်သူပြောလို့လဲ ...”

“ဘယ်သူပဲပို့ပို့ ... အရေးကြီးတာ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာ ရောက်ဖို့ပဲမဟုတ်လား ဖူးသစ်စ ...”

“အို ... ကျွန်မက သြဘာနိုင်ကို ချိန်းထားတာရှင် ... သူက လိုက်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပြီးသွားပြီ ...”

“အဲ့ဒါ ဘာခက်လို့လဲ ... ရှင်နဲ့မသွားဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြန် ပြောလိုက်ပေါ့ ...”

“မပြောနိုင်ပါဘူး ...”

“ဘာ ...”

“သူနဲ့မသွားချင်တာမှ မဟုတ်တာ ... ဦးလူမျိုးကြီးနဲ့မသွား ချင်တာပဲဟာ ...”

“ကိုယ်ကတော့ လက်မခံဘူး ... မင်းဘယ်ပဲသွားချင်သွား ချင် ငါလိုက်ပို့မှပဲ သွားရမယ် ... ငါမဟုတ်တဲ့ ဘယ်လို တခြားလူနဲ့မှ မသွားရဘူး ... ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဖူးသစ်စ”

“မတရားဘူး ... ဒါ တမင်သတ်သတ် ညစ်ပတ်တာ ...”

“မင်းထင်ချင်သလိုထင် ... အဓိကက အဲဒီ သြဘာနိုင်ဆိုတဲ့

ကောင်နဲ့ တွဲသွားတာကိုပဲ ... ဒီကောင်ရဲ့ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ဆောင်ကြားကြားရုပ်ကို လုံးဝကြည့်မရဘူး ... ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး ပွေ့ချင်ရှုပ်ချင်တဲ့ကောင် ...”

“အို ... ရှင် တစ်ဖက်သားကို မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက် မပြောပါနဲ့ ...”

“ပြောမှာပဲ ... ငါက အမှန်တရားတွေပြောနေတာကွ”

“လက်မခံဘူး ...”

“ဘာ ...”

“တစ်ဖက်သားကို နှိမ်ချပြောဆိုဖို့ပဲ တစ်ချိန်လုံးစဉ်းစား နေတတ်တဲ့ ရှင်ကြီးအကြောင်းကို ဖူးသိတယ် ...”

“မင်း ... မင်း”

“သြဘာနိုင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... ဖူးအပေါ်မှာတော့ သူက အကူအညီပေးတယ် ... ဖူးရဲ့အခက်အခဲမှန်သမျှ ဖူးဝေခံစားဖို့ ကြိုးစားတယ် ... အမြဲ တမ်း ပေးပေးမမနဲ့ ချိုချိုသာသာဆက်ဆံတယ် ... အဲဒီလို လူမျိုးကို အားကိုးမိတာ ဘာဖြစ်လဲ ... ခင်မင်ရင်းနှီးမိတာ ဘာဖြစ်လဲ ...”

ဟင် ...။

ဖူးသစ်စရဲ့ နာကျင်မှုများရောစွက်နေသော အသံ အက်အက်လေးများနှင့် ဖြေရှင်းပြုလာသောအကြောင်းအရာလေး ကို နားထောင်ပြီး ပုံရိပ်ထင် အံ့သြသွားရသည်။ သူမလေးရဲ့ နီတိ တွေ သြဘာနိုင်အပေါ် ဒီလောက်ထိ ယိမ်းယိုင်နေလိမ့်မယ်ဟု

ထင်ကိုထင်မထားမိတာလေ။ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရိုဝေ သွားရသည်။ ရင်ထဲ မွန်းကြပ်ကာ နာကျင်ခံခက်သွားရ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်း ငါနဲ့ပဲသွားရမယ် ဖူးသစ်စ ...”

“မသွားနိုင်ဘူး ...”

“ကောင်းပြီ ... ငါနဲ့အတူမသွားချင်ရင်တော့ ... ဒီတစ်နေ့ လုံး မင်း အပြင်ထွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့တော့ ... ငါ့စကားကိုမှ နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ... မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ... အကြောင်းကြားရလိမ့်မယ် ... မင်းကို ငါ့အိမ်မှာဆက်ပြီး လက်ခံမထားနိုင်တော့ဘူးလို့လေ ...”

ဟင် ... ။

ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက် သွားရသည်။

တည်တင်းနေသော မျက်နှာထားနှင့် စူးရှမှုမျက်ဝန်း တစ်စုံကြောင့် ယခုပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ စနောက်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဖူးသစ်စ သိလိုက်ရပါပြီ။ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်များ လှိုက်ခနဲတက်လာပြီး မျက်ရည်လေးတွေပင် ဝဲတက်သွားရ၏။ သို့သော် အံလေးကို တင်းနေအောင်ကြိတ်ပြီး မျက်တောင်လေးတွေ ကို ခပ်မြန်မြန်ပုတ်ခတ်ကာ မျက်ရည်များ ကျမလာအောင် ထိန်း လိုက်သည်။

လူပျိုကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင့်လက်က မလွတ်သေးသရွေ့တော့ ရှင့်ရဲ့ စကားတွေအားလုံး လိုက်နာရဦးမှာပေါ့ ... သွားရ

အောင် လူပျိုကြီး ...”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ဖူးသစ်စရဲ့ နောက် ပိုင်းလေးကို ငေးကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ နှလုံးသားလေးတွေ ဖျစ်ညစ် ဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရသလို နာကျင်သည်းမျက်သွားရပါသည်။

ဖူးသစ်စရယ် ...

တကယ်တော့ ... ကိုယ် ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို

တကယ် မပြောချင်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းလေးရွေးချယ်မှုတွေထဲ မှာ အမှားအယွင်းတွေ မပါစေဖို့ ကိုယ် အခုလိုစိမ်းစိမ်းကားကား စကားတွေ ပြောလိုက်ရတာပါ။

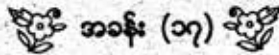
ကိုယ့်ကို နားလည်ပါ ဖူးသစ်စရယ်။

ကိုယ့်ကို ...

ခွင့်လွှတ်ပါကလေးရယ်။

ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။

၂၆ ♡ ၃၆

တောက် ... ။

သူ့ကားလေး ခြံထဲကနေအထွက် ကားရှေ့ကနေ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ သွားရသူက သြဘာနိုင်ရယ်ပါ။ ကားလေးက ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ကား လေးဖြစ်နေပြီး ရှေ့ခန်းလေးတွင် အငြိမ့်သားလေးပါသွားသူက ဖူး သစ်စပင် ဖြစ်သည်။

ဒါ ...

ဘာသဘောလဲ ဖူးသစ်စ။

မင်းက ငါ့ကို အရူးလုပ်တာလား။

ငါနဲ့အပြင်သွားမယ်၊ ဈေးဝယ်မယ်ဆိုပြီး မင်းဘက် က စပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ ပုံရိပ် ထင်နှင့် နှစ်ယောက်တွဲပြီး ထွက်ပြတာ ဘာအချိုးလဲ။ ပုံရိပ်ထင်ရှေ့

မှာ ငါ့မျက်နှာမပြရဲအောင် မင်းကပါ ဝိုင်းပြီးသိက္ခာချလိုက်တာပေါ့ လေ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သြဘာနိုင်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို ငပေါကြီး ဖြစ်အောင် ချောက်ချာတာပေါ့လေ ဟုတ်လား ဖူးသစ်။

သြဘာနိုင်မျက်နှာလေး ဒေါသကြောင့် တည်တင်း နေရသည်။ တွေးမိတိုင်း ခံပြင်းစိတ်တွေက ပြင်းထန်နေရ၏။ သူ ဦးပုံရိပ်ထင်ကို ပေါ်တင်စိန်ခေါ်ထားမိတာ၊ အခုတော့ အလကားလို ဖြစ်သွားရပြီ။

ဟာကွာ ...

တောက် ... ။

တွေးလိုက်တိုင်း ခံပြင်းစိတ်တွေနှင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေရသည်။ ဖူးသစ်စ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ သြဘာ နိုင် အရမ်းပျော်သွားရသည်။ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ကား ခြံထဲမှာရပ်ထား တာတွေ့ရပေမဲ့ သြဘာနိုင်လိုက်ပို့ပေးပါဆိုတဲ့ တောင်းဆိုမှုကလေး ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ...

ဦးပုံရိပ်ထင်ရှေ့မှာ ဖူးသစ်စကို ကားပေါ်တင်ပြီး အနိုင်ပိုင်းပြမည်ဟု သြဘာနိုင် ကျုံးဝါးထားလိုက်ပြီး စိတ်ကူးတွေနှင့် မြူးနေမိသည်။ အခုတော့ သူ့ကားလေး ခြံထဲကအထွက် ဦးပုံရိပ် ထင်က ဖူးသစ်စကိုခေါ်ကာ သူ့ကားလေးနှင့် တင်ခေါ်သွားချေပြီ။

ပိုပြီးဆိုးဝါးတာက ဖူးသစ်စက တစ်ချိန်လုံး သူ့အိမ် ထဲမှာမို့ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့မရ။ ခြံထဲဆင်းအလာကို စောင့် ကြည့်ပေမဲ့လည်း အချည်းနှီးပင်။ ဖုန်းဆက်ပြန်တော့လည်း တခြား

သူတွေချည်းပဲ လာကိုင်နေတာမို့ အခက်ကြီးခက်နေရပြီး ပြန်ပြန်ချပစ်ရ၏။

အဆက်အသွယ်ရတာမှ ခဏလေးရှိသေး။ ဖူးသစ်စနှင့်ပင် မတွေ့ရဘဲ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ သူ့ အကြံအစည်တွေ အားလုံးပျက်ကာ အရှုံးကြီးရှုံးနိမ့်သွားရသည်။

အဲ့ဒါတွေအားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံက ဖူးသစ်စပဲ။

ဦးပုံရိပ်ထင်ကို မကျော်ရဘဲ၊ သူ့ကို အခက်တွေ့အောင် လုပ်သွားတာ ဖူးသစ်စ လွန်လွန်းအားကြီးသည်။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အခုကိစ္စဟာ တကယ့်သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဦးပုံရိပ်ထင် အကြံအစည်နဲ့ ဖူးသစ်စကို လုပ်ခိုင်းခဲ့တာများလား။ အတွေးအမျိုးမျိုးနှင့် သူ စိတ်တွေ ဂွမ်ထွေးနောက်ကျနေရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ဖြေရာလေးဖြစ်သော မီးငယ်ဆီသို့ ဖုန်းလေးလှမ်းလိုက်၏။

“မီးငယ် ... ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းဂွမ်ထွေးနေတယ်ကွာ... မင်း ဒီနေ့ကိုယ့်ကို အဖော်ပြုပြီး ရှင်းပေးစမ်းပါ”

တစ်ဘက်က ... မီးငယ်က ကျေကျေနပ်နပ်လေး လက်ခံလိုက်တာမို့ ဩဘာနိုင် နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲလေးတွေ ပြီးသွားကာ အနည်းငယ်စိတ်ဖြေသိမ့်နိုင်သွားရသည်။ ကားလေးက မီးငယ်ရှိနေမည့်နေရာလေးဆီသို့ လေအလျင်ကို ထိုးခွဲကာ အပြေးလေး မောင်းနှင်သွားတော့သည်။

ပုံရိပ်ထင် တစ်ယောက်မှာတော့ ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ အသက်ငယ်ငယ် ခေတ်ဆန်ဆန်ကောင်မလေးနှင့်တွဲပြီးသွားလာရ

တာ စိတ်တွေအညစ်ကြီးညစ်နေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည့်မျက်ဝန်းအကြည့်တွေလည်း မနည်းတော့။

မကြည့်ဘဲနေမလား။

အသားဖြူဖြူအရပ်ဖြင့်ဖြင့် တည်တင်းချောမောသော မျက်နှာကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်လှစွာ မျက်မှောင်ကြီးတွေကုတ်ထားတဲ့ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ပုံစံနှင့်-ငယ်နုချောမောလှပ ဖူးစင်းနေသော ဖူးသစ်စရဲ့မျက်နှာလေးက ပုပ်သိုးသိုး၊ နှုတ်ခမ်းကလည်း တလန့်လောက် စူထော်ထားသေးသည်။

နှစ်ယောက်သားယှဉ်ပြီးသာလျှောက်နေတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောချင်းမရှိသလို အကြည့်ချင်းမဆုံအောင်ပင် ဖာသိဖာသာသွားနေကြတာလေ။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားဒီဇိုင်း၊ ရှုပ်လက်ရှည်၊ ရခိုင်ပုဆိုးကို ရှားညိုရောင် ကတ္တီပါခြေညှပ်လေးစီးထားသောပုံရိပ်ထင်အသွင်ကလူကြီးဆန်သလောက်။

ကိုယ်ကျပ်လက်ပြတ်ခါးတင်လေးကို ခြေသလုံးတစ်ဝက်သာသာရှိသော ဘောင်းဘီအကပ်လေးနှင့် ချပ်ချပ်ရုပ်ရုပ်လေး တွဲဝတ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ပိုက်ဆံအိတ်လေးဆွဲလျက် ခွာမြင့်ဒေါက်လှလှလေးကိုစီးထားသော ဖူးသစ်စရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်က လိုက်ကိုမလိုက်ဖက်တာပါ။

မသိသူများက ...

ငယ်ရွယ်နုငယ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့တွဲလာတာကို တစ်မျိုး တွေးထင်ကြပုံပင်။ ကောင်လေးတွေနှုတ်က နှမြောတသ

တဲ့စကားသံလေးတချို့ကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားရသေး၏။ စူပါ
မားကတ်ထဲတွင် လျှောက်နေချိန်တစ်ချိန်လုံး မောင်နှမလိုလည်း
မရင်းနှီး၊ သမီးရည်းစားတွေလိုလည်း မလိုက်လှသော သူတို့နှစ်
ယောက်ကိုကြည့်ကာ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ကြာ
တော့ ပုံရိပ်ထင်စိတ်ထဲ အရှက်ကြီး ရှက်လာရ၏။

တစ်နေရာအရောက် ...

ဘားကောင်တာတစ်ခုရှေ့ ဖူးသစ်စ ခြေလှမ်းလေး
တွေ ရပ်သွားတာတွေ့လိုက်တာနှင့် ပုံရိပ်ထင် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို
ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟာ ...

ကောင်တာတွင် ချိတ်ဆွဲကာ နမူနာပြထားသော
ပစ္စည်းများကိုကြည့်ပြီး ပုံရိပ်ထင်မျက်လုံးထဲ မိုက်ခနဲပင် ဖြစ်သွား
ရ၏။ ကောင်မလေး လှန်လှော့ကြည့်နေတဲ့ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေ၏။
ဒီခိုင်းမျိုးစုံ ချိတ်ဆွဲကာ အလှပြထားသော ထိုကောင်တာရှေ့တည့်
တည့်ကြီး ရပ်တန့်လိုက်မိသည့် ပုံရိပ်ထင်မှာတော့ အရှက်ကြီးရှက်
ကာ မျက်နှာကြီးနီရဲတောက်သွားရသည်။

ကျွတ်။

ဒီကောင်မလေး တမင်ညစ်စုတ်တာ။

သူ ...

ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေရဲတော့တာမို့ အရှေ့ဘက်ခြမ်း
သို့ မျက်နှာကို လှည့်လိုက်တော့ ပို၍ပင်ဆိုးသွားရသည်။ ရေကူး
အင်္ကျီအရောင်းကာတာမှ ချိတ်ဆွဲပြသထားသော ရေကူးဝတ်စုံ

အမျိုးမျိုးဝတ်ထားသည့် အရုပ်တွေ။ မျက်လုံးအကြည့်တွေကို ချက်
ချင်း ပြန်လွှဲလိုက်ရသည်။

ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ရဲလောက်အောင်ဖြစ်ပြီး ခေါင်း

ကြီးကိုစွတ်ငုံထားလိုက်ရသည်။

ဖူးသစ်စ ရှေ့မှာတော့ ...

လူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အကျေနပ်

ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

မှတ်ထား ... ။

အဲ့ဒါ သူများနောက်ကို လိုက်ပို့ချင်ဦးလေ ... ။ ဦးလူ

ပျိုကြီးရဲ့။

ဟင်း ... ဟင်း။

အခုတော့ ခေါင်းကြီးငုံပြီး အရှက်ကြီးရှက်နေရပြီ

မဟုတ်လား။ အဲ့ဒါ သူများကို စိတ်တွေရွပ်ထွေးအောင်လုပ်တဲ့ ရှင်

အတွက် တန်ပြန်ပြစ်ဒဏ်ပါပဲ။ ရှင်အေးအေးဆေးဆေးစောင့်စမ်း။

အကြာကြီးကို ရွေးပစ်လိုက်ဦးမယ်။ အတွေးလေးကြောင့် ဖူးသစ်စ

ရဲ့နှုတ်ခမ်းလှလှလေးပေါ်တွင် အပြုံးလက်လက်လေး ခိုတွယ်နေခဲ့

ရ၏။

သူမ ...

တမင် ဘော်လီအရောင်းဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တာလေး။

ချိတ်ဆွဲထားသောပုံစံတွေကို တစ်ထည်ချင်း သေသေချာချာရွေး

ချယ်နေလိုက်သည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွား

သလဲပင်မသိ။ ခြေသလုံးလေးတွေပင်တောင့်ချင်နေပြီ။ သူမ လူပျို

ကြီးရပ်နေသော နေရာလေးကို လှည့်အကြည့် ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်ဝန်း
လေးတွေ ပြူးပိုင်းသွားရသည်။

ဟင် ... ။

သူ ... သူ။

ဘယ်ကိုရောက်သွားပါလိမ့်။

နေရာလေးမှာ မတွေ့ရတော့သဖြင့် ဖူးသစ်စရဲ့
မျက်နှာလေး အံ့ဩသင့်သွားရသည်။ မျက်လုံးလေး ဝေဝဲကာရှာ
တော့လည်း ဦးလူပျိုကြီးပုံရိပ်ထင်ရဲ့အရိပ်အယောင် မမြင်တော့။
သူမ နောက်ကျောပေးပြီး လှည့်ရွေးနေတုန်း သူ လစ်ထွက်သွား
တာပဲနေမယ်။

“အ ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ခြေထောက်ကလေးများ ညောင်းလွန်းတာကြောင့်
အသံလေးထွက်ကာပင် ညည်းညူလိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း တော်
တော်လည်တဲ့လူပျိုကြီး သူမ မသိအောင်အသာကလေးလစ်ထွက်
သွား၏။

“အဟဲ ... ”

ကောင်တာစောင့်ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ရယ်
ပြလိုက်ပြီး နေရာကနေ ချာခနဲနေအောင် လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။
ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေတလိပ်လိပ်တက်နေရ၏။ လူပျိုကြီးရဲ့ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင်ချောက်ချာထားခဲ့မှုကို ခံရတာမို့လည်း ခံပြင်းမိသည်။

လူတွေကြားထဲ လူပျိုကြီးကိုလိုက်ရှာနေမိသည်။
အထပ်တွေ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်ဆင်းကာ ရှာမိ၏။ အောက်ဆုံး

အထပ်သို့ရောက်သောအခါ သူမ ခြေထောက်တွေ မသယ်ချင်
လောက်အောင် ညောင်းညာနေရပြီ။

ဒါ ...

လူပျိုကြီး သက်သက်မဲ့ ပညာပေးတာပဲ။

သိပ်ရက်စက်တဲ့လူကြီး။

သူများကို ချစ်တယ်တဲ့။

ဟွန်း ...

တော်တော်ယုံကြည်ချင်စရာ ... ။ ချစ်တဲ့သူက အံ့ဩ

လောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ရက်ပါမလား။ သူ တမင်လိမ်
ညာနေတာ။ ဩဘာနိုင်နဲ့ဖူးသစ်စချစ်သူတွေဖြစ်မှာဆိုလို့ တမင်
ဝင်ဖျက်တဲ့အနေနဲ့လုပ်တာ။

မုန်းတယ် ...

သိပ်မုန်းတယ် ...

ခံစားချက်တွေနှင့် ရင်မှာ ပေါက်ကွဲနေရသည်။

နာကျင်စူးရှသော ဝေဒနာဆိုးကို ခံနိုင်ရည်အင်အားတွေ ကင်းမဲ့သွား
စေ၏။ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေပင် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ဝေဝဲတက်
လာချေပြီ။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်များကိုထိန်းချုပ်ရင်း စူပါမား

ကတ်ကြီးထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ ခြေအလှမ်း ...

ဝင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ... ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာသော

မျက်နှာလေးတွေကိုယ်စီနှင့်ဝင်လာသော စုံတွဲလေးတစ်တွဲကြောင့်
ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရသည်။ နှုတ်

ခမ်းလေး ဝိုင်းဟသွားပြီး ထိုနေရာလေးဆီသို့ မျက်တောင်မခတ်
စိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

ဩဘာနိုင် ...

စိတ်ထဲက တိတ်တဆိတ် ရေရွတ်မိသောနာမည်
လေးတစ်ခု။

ဟုတ်ပါသည်။

ဩဘာနိုင်မှ ဩဘာနိုင်အစစ်ပါ။

မျက်နှာလေးတွင် ရောင်စုံခြယ်သထူးသော မိတ်
ကပ်အလှအပများနှင့် ကော်ပတ်ရုပ်လေးလိုလှနေတဲ့ကောင်မလေး
တစ်ယောက်နှင့် ပခုံးလေးဖက်ပြီး တွဲဝင်လာတဲ့ သူ့ကို ပူးသစ်စ
လှမ်းတွေ့နေရသော်လည်း သိပ်ကို လိုက်ဖက်ကာ လှပလွန်းသော
စုံတွဲလေးကတော့ သူမကို နည်းနည်းလေးမှပင် သတိထားမိမည်
မဟုတ်ချေ။

ဩဘာနိုင်ရဲ့ ကောင်မလေးထင်ပါရဲ့။ အရမ်းလှတာ
မဟုတ်ပေမဲ့ ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုဒီဇိုင်းက ခေတ်မီဆန်းသစ်လွန်းတာ
ကြောင့် ထင်းထင်းကလေးလှနေ၏။ သူတို့စုံတွဲလေးကိုကြည့်ရတာ
လိုက်ဖက်မှုရှိတာတော့ အမှန်ပါ။

ပူး ...

ဩဘာကို အားနာသွားရသည်။

ဦးလူဖျိုကြီးကို ... သူမနဲ့ဩဘာ ချစ်သူတွေပါလို့
တကယ်မဟုတ်ဘဲ လိမ်ညာခဲ့မိတာလေ။ ဒါ ဩဘာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို သူမ ချစ်တာပဲ။ တကယ်မဟုတ်ဘဲ ကြားကနေ ဩဘာက

လူကြမ်းကြီးဖြစ်နေရသည်။

တောင်းပန်ရမည်။

ဩဘာကို ကျေနပ်အောင် သူမ တောင်းပန်ရမည်။

ဩဘာမှာ သူ့ သိပ်ချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးရှိနေတာလေး။ ဒါဟာ
ပူးသစ်စပြစ်မှားမိတာပါပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးသာ ဒီအကြောင်း
သိသွားရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်
သည်လေ။

အို ...

ဒါတွေ ထားပါဦး။ အခုအရေးကြီးနေတာက လူဖျို
ကြီးကို အရင်တွေ့ဖို့ပဲ။ ပူးသစ်စကို တမင်ပဲချန်ထားခဲ့လား မသိပါ
ဘူး။ ဒီလူကြီးက ပြောလိုရတာမဟုတ်ဘူး။ သူမကို အမြင်ကတ်ပြီး
ထားခဲ့ချင်ထားခဲ့မှာ အားငယ်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်း
သွားရသည်။

ပူးသစ်စတစ်ယောက်တည်း စူပါမားကတ်ကြီးထဲ
ကနေ ဝယ်ထားသောအထုပ်အပိုးတွေ့ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။
ကားကွင်းလေးထဲတွင် ရပ်ထားခဲ့သော နေရာလေးဆီသို့ ပူးသစ်စ
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဟယ် ...

လူဖျိုကြီးရဲ့ ကားလေးရပ်ထားတာတွေ့လိုက်ရတာ

ဖို့ ရင်ထဲ လိုက်စနဲ့ ဝမ်းသာသွားရ၏။ ခြေလှမ်းလေးတွေက ကား
လေးဆီသို့ သွက်နေအောင် လှမ်းသွားလိုက်၏။ ရင်မှာ နာကြည်းမှု
များနှင့်အတူ ဒေါသများ ပေါက်ကွဲနေရသည်။

ကားမှန်မှတစ်ဆင့် အထဲကိုကြည့်မိတော့ ...
အံ့မယ် ...

ကိုယ်တော်က ကားအဲယားကွန်းလေးဖွင့်ပြီး အထဲမှာ အငြိမ့်လို့။ မှန်တံခါးချပ်ကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်တော့မှ မှေးမှိတ်ထူးသော မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်၏။ သူမကိုမြင်တော့ တံခါးလော့ခံကလေးကို ဖွင့်ပေးသည်။

ကားထဲဝယ်ထားသော အထုပ်အပိုးတွေကို ပစ်ထည့်ပြီး ကားနောက်ခန်းလေးထဲတွင် ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ရှေ့ခန်းကိုလာလေ ... ငါ မင်းရဲ့ဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူး ...”

သူနဲ့ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ကားတောင် စီးချင်စိတ်မရှိ။ မတက်သာလို့သာစီးရတာများ သူက မာန်တက်ချင်နေသေးသည်။ ဖူးသစ်စ မကြားဟန်ဆောင်ကာ ဦးလူပျိုကြီးထံ မျက်စောင်းကြီး ထိုးပစ်လိုက်၏။

ဖူးသစ်စရဲ့ လုပ်ရပ်လေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်လိုက်ရသူက ပုံရိပ်ထင်ရယ်ပါ။ သူမကလေး ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသလဲဆိုတာ စုတင်းတင်းပုပ်သိုးသိုးလေးဖြစ်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကိုမြင်ကတည်းက ရိပ်မိပါသည်။

သို့သော် ...

တမင်ညစ်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ တောပေပြီး သူမလေးပစ္စည်းတွေ ရွေးချယ်တော့မည်ဆိုသည့်အချက်ကို သုံးသပ်လိုက်မိ

သည်ဆိုလျှင်ပဲ ထိုနေရာတွင် သူ ဘယ်လိုမှဆက်ပြီးနေဖို့ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

မိန်းကလေးတချို့ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်နေသော သူ့ဆီ မသိမသာလေးရောက်လာတာမို့ ထူပူကာ ထွက်ခဲ့မိသည်။ နောက်ဆုံး သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာက ကားထဲသွားထိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူ အလျှင်ဦးဆုံးပင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ပြောနေတယ်လေ ... ရှေ့ခန်းလာထိုင်လို့”
“မထိုင်ဘူး ...”
“ဘာကွ ...”

မာဆတ်ဆတ်ပြတ်တောက်တောက်လေး ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး အသည်းတွေယားလာမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကားနောက်ခန်းလေးထဲမှာ ထိုင်နေသော သူမလေးကို တစ်ချက် ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို တိုယ်လည်း ကားကိုဆက်ပြီး မမောင်းတော့ဘူး ... ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေတော့မယ်”
“ရှင်နော် ...”
“...”
“ဦးလူပျိုကြီးနော် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ခပ်အေးအေးပင် ခေါင်းလေးမှီချကာ မျက်လုံးလေးပါ မှိတ်ချလိုက်သော လူပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိလောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း သူက

လူကြီးဖြစ်ပါလျက် ငယ်ရွယ်သူနှင့်လိုက်ကာ အပြိုင်ကတ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်ရ၏။

သို့သော် ...

သူမှ မောင်းမပို့ရင် ဒီတစ်နေ့တာ အိမ်မပြန်ရတော့ ပြီမို့ သူမ စိတ်တွေကို လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ ကားနောက်ခန်း လေးထဲက ပြန်ထွက်လိုက်ပြီး ... ကားရှေ့ခန်းလေးထဲ ပြောင်း ထိုင်လိုက်မိ၏။

ဒါကို ...

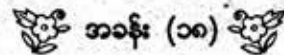
မျက်လုံးလေးမှေးစင်းကာစိုက်ကြည့်နေသော ပုံရိပ် ထင် ကျေနပ်စွာ လက်ခဲနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး ဖူးသစ်စကို ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ကွ ... ”

“ဟွန်း ... ”

နဂါးမလေးရဲ့ မျက်စောင်းလှလှလေးကံ သူ့နှလုံး သားတည့်တည့် လာရောက်ထိမှန်၏။ အပြုံးမပျက်ခံယူကာ ... ကားလေးကို နေရာကနေ ဝေါခဲနဲအောင် မောင်းထွက်ခဲ့တော့ သည်။

နီနီ ♥ နီနီ

“ဖူးသစ်စ ... ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်” ဆိုတဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ဘယ်လိုမှ မငြင်းပယ်ရက်လောက်အောင်ပင် သူမ အားနာသွားမိသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဩဘာနိုင်ကို တွေ့ချင် နေတာပဲလေ ...။

ဟိုတစ်နေ့က ...

ဩဘာကို ချိန်းပြီး လူပျိုကြီးကြောင့် ဖျက်သွားခဲ့ရ သည့်အတွက်လည်း နားလည်အောင်ရှင်းပြချင်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဩဘာ ကျေနပ်သည့်အထိ တောင်းပန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဩဘာနိုင်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျေကျေနပ်နပ်ပြီး လက်ခံလိုက်မိသည်။

လူပျိုကြီး အတန်တန် တားဆီးထားပါလျက်နှင့် ဩဘာနိုင်ကို လာတွေ့ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်မိ၏။ ဖူးသစ်စ

တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေမိတာက အပြင်ကို ထွက်နိုင်ဖို့ပဲ။ ခုချိန်ဆို အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်တွင် ဒေါ်မူ ရှိသလို၊ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မွှေးမွှေးက သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်။ ခြံထဲမှာ မာလီကြီး ဦးဖိုးလုံး သစ်ပင်တွေ ပျိုးနေချိန်မို့ အပြင်ကို ထွက်ရဖို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ နိုင်ချေ ... ။

ပိုပြီး ဆိုးဝါးတာက ...
ဦးပုံရိပ်ထင် အလုပ်အစောကြီး ပြန်ဆင်းလာတာပဲ။
ဘာကြောင့်များ ...

ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အစောကြီး ပြန်လာရ သလဲ မသိပါဘူး။ အခန်းလေးထဲ စိတ်မတည်ငြိမ်စွာ ဟိုဘက် လျှောက်လိုက် သည်ဘက်ပြန်လျှောက်လိုက်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လျှောက်နေမိတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ရှိသွားပြီမှန်းပင် မသိတော့ ချေ ... ။

ပေါ်တင်ပဲ ထွက်ပြီး တွေ့လိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထဲအလည်ခေါ်ပြီး စည့်ခန်းထဲမှာ စည့်ခံလိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့သော် ဒေါသမီးများ တရှိန်း ရှိန်းတောက်လောင်ကာ သောင်းကျန်းမည့် လူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကြီး ကို မြင်ယောင်မိပြီး ထိုစိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။

သူမ ...
အခန်းတံခါးအနားလေးကပ်ပြီး အပြင်က အသံများ

ကို နားစိုက်ထောင်လိုက်မိသည်။ အပြင်က လှုပ်ရှားသံ ဘာတစ်ခု မှ မကြားရ။ ပူးသစ်စ ရင်ထဲက နှလုံးသားလေး တထိတ်ထိတ်

ခုန်နေရ၏။ အဲယားကွန်းခန်းထဲနေပြီး ဇောချွေးတွေ ပြန်နေရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အသာထိန်းရင်း တုန်ယင်သော လက်ကလေးများနှင့် အခန်းတံခါး ဘုသီးကလေးကို လှည့်လိုက်မိ ၏။ ပြီးနောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် အရှေ့ ခန်းတံခါးလေး ချပ်ခနဲဖွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက် ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ ... ”
“အမလေး ... ”
“ဝုန်း ... ”
“ဒုန်း ... ”

နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြပြီး လန့်ဖျပ် ကာ တံခါးချပ်ကြီးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်ပြီး အသံလေးထွက်ကာပင် ယောင်ယမ်းအော်မိသွားရသည်။ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသော ရင် ကို လက်ဝါးကလေးနှင့်ဖိပြီး တံခါးလေးကို ကျောမိုလိုက်မိသည်။

မြတ်စွာဘုရား ...

ဘာအသံမှ မကြားလို့ ဟုတ်ပြီဆိုပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အလုပ် အရှေ့ခန်းမှ လူပျိုကြီးထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပူးသစ်စ အလန့်ကြီး လန့်ဖျပ်သွားရ၏။ အခန်းလေးထဲ ပြန်ဝင်ကာ ပုန်းလိုက်သော်လည်း လူပျိုကြီး သံသယစိတ်ဝင်ပြီး စစ်လား ဆေး လားလုပ်မှာကိုတော့ အသေလန့်နေမိသည်။

ပုံရိပ်ထင်မှာလည်း ရုတ်တရက် အရှေ့ခန်းလေးမှ လှုပ်သောမျက်နှာလေး တံခါးချပ်နောက်က ထွက်လာပြီး သူ့မျက်

နာကိုလည်းအမြင် ဒုန်းခနဲနေအောင် တံခါးကြီး ပြန်ဆောင်ပိတ်
လိုက်တာကိုကြည့်ပြီး ကြောင်အသွားရသည်။

အဟွန်း ...

ဖူးသစ်စ စူပါဟားကတ်ထဲ သူမကို တစ်ယောက်
တည်း ထားခဲ့သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခုချိန်ထိ စိတ်ကောက် မပြေ
သေးဘူးထင်ပေ။ လူကို တွေ့ရမှာပင် ကဲကဲဆတ် မတွေ့မမြင်ချင်
ဘဲ ပုန်းရှောင်နေတာလေးက အသည်းယားစရာ။

အခုလည်း ကြည့်လေ ...

လူကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။
သိပ်ပြီး ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေး ... ။ ပုံရိပ်ထင် အတွေး
လေးနှင့်အတူ ... ဖူးသစ်စရဲ့ လှပတဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်
တမ်းတစွာပင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သနားစရာပါပဲ ... ။

အပြင်ထွက်စရာရှိတာတောင် သူ ရှိလို့ မထွက်ဘဲ
နေ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမလေးရဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုလေးကို သက်
သာရာ ရရှိစေရန် သူ့ဘက်ကပဲ အလျှော့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
အခန်းထဲက မထွက်တော့ဘဲ သူ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

နာရီလက်တံလေးကို ကြည့်ပြီး သြဘာနိုင် သိပ်ပြီး
စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

သူမဆီ ဖုန်းဆက်ထားတာ အချိန် ဒီလောက်ကြာ
နေပြီ။

ခုချိန်ထိ ...

ဖူးသစ်စ ထွက်မလာသေးချေ။

စောစောကလေးတင် ဦးပုံရိပ်ထင် ပြန်လာတာ
တွေ့၏။ သေချာတာကတော့ ဖူးသစ်စ အပြင်ထွက်ဖို့ အခက်အခဲ
ရှိဟန်တူ၏။ သူ ... ဆက်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ဒါမှ သူ ဦးပုံရိပ်ထင်ကို ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်ဒုက္ခ
ပေးနိုင်မှာလေ ... ။

ဟား ဟား ... ။

မင်း ထွက်လာခဲ့ပါ ဖူးသစ်စ။

သြဘာနိုင်ရဲ့ ရုံးကြေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ မင်း ငါ့ဆီ
ထွက်ကိုထွက်လာရမယ် သိလား။ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ
ကို သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားအောင် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ပြဖို့
မင်းကို ငါ အလိုရှိနေတယ် ဖူးသစ်စ။

ဒေါသတွေနှင့် နုချောသော မျက်နှာလေးက တင်း
မာလျက်ရှိသည်။ အဲကိုတင်းနေအောင် ကြိုတ်လိုက်ပြီး စူးရဲသော
မျက်ဝန်းအကြည့်များနှင့် ဖူးသစ်စ ထွက်လာမည့် ခြံတံခါးပေါက်
လေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ဟော ...

ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသော တံခါးလေးကြောင့် သြဘာ
နိုင်စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရသည်။ သို့သော် ... ကုတ်
ချောင်းချောင်းပုံစံလေးနဲ့ ခိုးထွက်လာတဲ့ ဖူးသစ်စကိုမြင်တော့ စိတ်
ကောက်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်သွားရ၏။

ကားလေးကို ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက်လိုက်

ပြီး ဖူးသစ်စအနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဟင် ... သြဘာ ...”

“တက်လေ ဖူး ...”

“ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကြောင်အအလေးဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက်သော ဖူးကို တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ပြီး ကားလေးကို နေရာကနေ ဝေါခနဲ နေအောင် မောင်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

ဖူးသစ်စ ကိုယ်လေး သြဘာနှင့်ကားလေးထဲ အငြိမ့် သားကလေး ပါသွားရသည်။ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်မှုရလာ၏။ သူမ ဘယ်သူမှမသိအောင် မနည်းကြီး စွန့်စားကာ ထွက်ခဲ့ရတာလေ။ တော်ပါသေးရဲ့ ... အပြင်ရောက်အောင် ချောချောမောမောထွက်လာနိုင်လို့။

သြဘာနိုင်နှင့် မပတ်သက်ရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ကာ အခုလို ထွက်တွေ့တဲ့အတွက် လူပျိုကြီးတော့ စိတ်ဆိုးမှာပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ သြဘာနိုင်ကို သူမ ထွက်မတွေ့လို့မှ မဖြစ်တော့တာဘဲဟာ။ သူ့ကို ဖူးသစ်စ တောင်းပန်စရာတွေလည်း ရှိနေတာလေ ... ။ နောက်ပြီး ... အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လာတွေ့ပါဆိုတဲ့ သြဘာနိုင်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုလေးကို ဘယ်လိုမှ မငြင်းပယ်ရက်တော့တာမို့ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

“အရမ်းစောင့်ရတာပဲနော် ဖူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... သြဘာ ... ဦးလူပျိုကြီးအလစ်ကို ချောင်း

နေရတာနဲ့တင် ကြာသွားတာ ...”

“ဟာ ... ဒါဆို အခုလိုထွက်လာတာ ဦးပုံရိပ်ထင် မသိဘူးပေါ့ ...”

“ဒါပေါ့ ... သြဘာရဲ့ ... သူက ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တာကို မကြိုက်ဘူးလေ ...”

“သဝန်ကြောင်တယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား ဖူး ...”

“အို ...”

“ဦးပုံရိပ်ထင်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲဟင် ...”

“ဘာကိုလဲ သြဘာ ...”

“သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုပေါ့ ...”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာတော့ ဖူး မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်မှာနေပြီး သူ့စည်းကမ်းတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်လွန်းတာတော့ မကျေနပ်ဘူး”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... အဲ့ဒါ မရိုးသားတာပေါ့ ဖူး ...”

“ရှင် ...”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်က ပုံမှန်ထက်ကျော်လွန်နေပြီဆိုရင်တော့ အဲ့ဒါ မရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ရောက်နေပြီလေ ...”

“ဟာ ...”

“ဘာလဲ ... ဖူးက မယုံလို့လား ...”

“သြဘာကလည်း ...”

စကားစလေးကိုဖြတ်ကာ မျက်ဝန်းအကြည့်လေး

ကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲသွားသော ဖူးသစ်ကိုကြည့်ပြီး ဩဘာနိုင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဦးပုံရိပ်ထင် ... ။

ကျွန်တော့်ကားပေါ်မှာ ဖူးသစ်စ ပါလာပြီဗျ။

ဖူးသစ်စကို ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့သူဟာ ခင်ဗျား သိပ် အထင်သေးတဲ့ ဩဘာနိုင်လေ ... ။ ခင်ဗျားယုံကြည်မှု တစ်စက် မှမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကားပေါ် ခင်ဗျားရဲ့ အသည်းနှလုံးလေး ယုံ ကြည့်နေတဲ့ ဝါလာခုံပြီ ဦးပုံရိပ်ထင်။

ဒါကို ... ။

ခင်ဗျားသိရင် ... အရမ်းကို သွေးပျက်သွားမှာပဲ နော်။

ခင်ဗျား အရမ်းတုန်လှုပ်သွားမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်

ဦးပုံရိပ်ထင် ... ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကွဲမှာ

ဟား ... ဟား ... ။

ဩဘာ ...

ပြော ...

“အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဟင် ... အချိန်သိပ်ကြာလို့

မဖြစ်ဘူးနော် ဩဘာ ... မဝင်းဝင်းဝါ. စာလာသင်မဲ့အချိန်

နီးနေပြီ ...

“ ...

ဩဘာနိုင် မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကားလေးကို ရုတ်တဖန်မောင်းနေလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်

သော ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုထဲ ကားလေးကို မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး ခြံကျယ် ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးပြီးတာနှင့် သူက ကားလေးကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

“ဟယ် ... ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်ကိုမောင်းလာတာလဲ ဩဘာ”

“ကိုယ့်အိမ်လေ ဖူး ...”

“ဟင် ... ဩဘာရဲ့အိမ်က ဖူးတို့ခြံဘေးက မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါလည်း ကိုယ်တို့အပိုင်ပဲလေ ... မာမီဝယ်ပေးထားတာ ကိုယ်မိန်းမရရင်နေဖို့တဲ့ ...”

အို ... ။

သူ မိန်းမရရင်နေဖို့ ဝယ်ပေးထားတဲ့တိုက်ကို ဘာ ကြောင့် ဖူးသစ်စကို ခေါ်လာတာပါလိမ့်။ သူမရင်ထဲ အနည်းငယ် စိုးထိတ်မှုကလေးက ခိုဝင်လာရ၏။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး လေဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဖြေသိမ့်ကာ ကားလေးပေါ်ကနေ ဆင်းခဲ့လိုက် သည်။

“လာလေ ဖူး ...”

“ဟုတ် ...”

အိမ်တံခါးချပ်ကြီး ဖွင့်ပြီးဝင်လိုက်တာနှင့် ခေတ်မီ လှပသော ဧည့်ခန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ နံရံမျက်နှာ ကျက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဖန်မီးဆိုင်လှလှလေးကြောင့်လည်း ဧည့်ခန်းလေးရဲ့အလှက ပို၍ပင် အသက်ဝင်သည်ဟု ပြောရပေမည်။

“ထိုင်လေ ဖူး ... ခဏလေးနော် ... ကိုယ် တစ်ခုခုသွား

စိစဉ်လိုက်ဦးမယ် ... ”

“ဟုတ် ... ”

ဖူးသစ်စကို မျက်ခုံးလေးတစ်ချက်တွန်ပြကာ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ... ဟမ်းဖုန်းလေးကို ဖွင့်ကာ ရှည်သွယ်သွယ်လက်ချောင်းဖြူသန့်သန့်လေးများနှင့် နံပါတ်လေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တော့၏။

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက်မှာလည်း အိမ်မှာ ဖူးသစ်စ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းလေးကြောင့် နှလုံးသွေးတွေ ရပ်တန့်သွားမတတ်ပင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ စိတ်ပူပန်မှုတွေနှင့်အတူ တစ်အိမ်လုံးအနံ့ လိုက်ရှာနေမိ၏။

ခြံထဲမှာလည်း သူမလေးကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ ဘယ်လိုပဲရှာရှာ ... ဖူးသစ်စကို လုံးဝမတွေ့ရချေ။ ပို၍ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးလာရသည်။

ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...

သူမလေး ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ။

ဘာအကြောင်းနဲ့မို့ ဘယ်သူမှမသိအောင် အခုလို ခိုးပြီးထွက်သွားရတာလဲဆိုသည့် မေးခွန်းပေါင်းစုံနှင့် ဦးနှောက်တွေ ချာလည်လည်ကာ ထူပူနေရသည်။

တူ ... ။

တူ ... ။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းမြည်လာတာမို့ သူ ကဖျားကယာ ကောက်ပြီး နားထောင်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်လို ... ”

“ဦးပုံရိပ်ထင်လား ... ”

ဟင် ... ။

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

“ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိရဲ့လား ဦးပုံရိပ်ထင် ... ”

“မင်း ... မင်း ... ”

“ကျွန်တော် သြဘာနိုင်ပါ ... ”

ဟာ ... ။

ရင်ထဲ ဟာခနဲ တက်သွားရသည်။

မျက်ဝန်းတွေကို ထိတ်လန့်တကြား စုံမှိတ်ပစ်လိုက်

ပြီး တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ပုံရိပ်ထင် အသည်းအသန် ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

အဲဒါ ... သြဘာနိုင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဖူးသစ်စ ရှိမနေပါစေနဲ့လို့လေ။

“ဦးပုံရိပ်ထင် ... ဖုန်းကို နားထောင်နေပါတယ်နော်”

“မင်း မင်း ... ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်တာလဲ သြဘာနိုင်”

“ဟား ... ဟား ... ”

ဟင် ...

တစ်ဘက်ကနေ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တာ

ကြောင့် ပုံရိပ်ထင် စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်လို့မရအောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဖူး ... ဖူးသစ်စ ... မင်းနဲ့အတူရှိနေလား ဩဘာနိုင်”

“ဟား ဟား ...”

သွားပြီ ... ။

တစ်ဘက်က ရယ်မောလှောင်ပြောင်သံကြီးက နားစည်ထဲ သံရည်ပူနှင့် လောင်းချလိုက်သလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်စွာပင် စီးဆင်းလာရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အင်အားတွေ ကင်းမဲ့ကာ ခြေထောက်လေးတွေပင် ခွေယိုင်သွားရ၏။ သို့သော် ... ဖူးသစ်စအတွက်။ ချစ်သောမိန်းကလေး၏ ဘဝအနာဂတ် မပျက်စီးရေးအတွက် ဩဘာနိုင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အားတွေပြန်တင်းလိုက်၏။

“ဖူးသစ်စ ... ဘယ်မှာလဲ ဩဘာနိုင် ...”

“ဟား ဟား ...”

“ဟေ့ကောင် တိတ်စမ်း ... မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ဩဘာ ... ငါ မေးနေတာပဲ ဖြေစမ်းပါ ... ဖူးသစ်စ ဘယ်မှာလဲ ... ဖူးသစ်စ ဘယ်မှာလဲ ဩဘာနိုင် ...”

“ဒေါသတွေ ကြီးလှချည်လား ဦးပုံရိပ်ထင်ရယ် ... ဟား ဟား ... စိတ်ကလေးတော့ နည်းနည်းရှည်မှပေါ့ဗျ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာမှ အရစ်ရှည်မနေနဲ့ ... ဖူးသစ်စ ဘယ်မှာလဲ ...”

“သေသေချာချာ နားထောင် ဦးပုံရိပ်ထင် ... ဖူးသစ်စ ရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် ပြောပြမယ် ...”

“ပြောစမ်း ဩဘာနိုင် ...”

“ဖူးသစ်စက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ...”

“ဘာ ...”

“ဟား ဟား ...”

“မင်း ... မင်း ...”

“ဟား ... ဟား ...”

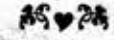
ပုံရိပ်ထင် သွေးပျက်ရပြီ။

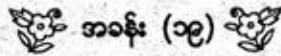
အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဖုန်းခွက်ကြီး ဆုပ်ကိုင်ပြီး အသိစိတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကင်းလွတ်သွားရပြီလေ။ တစ်ဘက်ကနေ ဖုန်းချသွားတာပင် သတိမထားမိလောက်အောင် နေရာမှာတင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လျက် ငေးကြောင်နေမိ၏။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေနှင့်အတူ ရင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေရတော့သည်။

ဩဘာနိုင် ပြောသွားပြီလေ။

အသေချာဆုံးနေရာတစ်ခုကို ပြောပြသွားသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာတဲ့ ... ။

“ဩဘာ ...”
 “ဟင် ...”
 “ဖူး ... ဖူး အိမ်ပြန်မှဖြစ်မယ် ...”
 ဟင် ...
 အိမ်ပြန်မှဖြစ်မယ်တဲ့။

ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲနေတဲ့ ရွှေသမင်မလေးရဲ့ တောင်းဆိုမှုက သိပ်ကို ထူးဆန်းလွန်းတာကြောင့် ဩဘာနိုင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးမြဲသွားရသည်။ သူ ... အခုမှ ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် သေချာငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ဖြူနုဝင်းမွတ်နေတဲ့ အသားအရည်လေးနှင့်အတူ ... မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလှလှလေးကြောင့် ဩဘာနိုင် စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး

လှုပ်ရှားနေရသည်။

လှပဖူးစင်းသော မျက်နှာလေးပေါ်က မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းပြာလဲ့လဲ့လေးတွေက ရင်ခုန်သံတွေကို မြန်ဆန်သွားစေသည်။ ချွန်သွယ်သွယ် နှုတ်ခမ်းလေးအောက်က နှုတ်ခမ်းအိအိလုံးလုံးလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်းမှ စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်လို့မရအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အို ...

ဖူးသစ်စ စိတ်တွေ တုန်လှုပ်သွားရ၏။

အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းအကြည့်များအောက်တွင် အနေကျ ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ရှက်သွေးရဲနေရ၏။

“ဖူး ...”

“ဟို ... ဟိုလေ၊ ဖူး ... ဖူး ... ဩဘာကို ပြောစရာရှိတယ်”

လှိုင်းထသောအသံနှင့် သူမအနီးကို တိုးကပ်ထိုင်လိုက်တဲ့ ဩဘာနိုင်ကိုကြည့်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရွှေထိုင်ကာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်မိသည်။ တစ်အိမ်လုံးကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိပြီး အခုလို နှုတ်တရွတ် အရွဲ့တိုက်ကာ လိုက်လာခဲ့မိသည့်အတွက် နောင်တတွေ ရချင်သွားရ၏။

ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် အာရုံမှာ မြင်ယောင်ပြီး သူမအနီးကို ရောက်လာစေချင်စိတ်ကလေး ဖြစ်မိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... ဖူးသစ်စရဲ့ စိတ်တွေ မလုံခြုံတာ

တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ဖူး ...
“ဟို ... ဟိုလေ၊ ဟိုနေက ဖူး ... ဖူး၊ သြဘာကိုချိန်းပြီး ...
ပျက်ကွက်ခဲ့မိတယ် ...”

“သိတယ် ... အဲဒါ ငါ သိတယ်၊ မင်းနဲ့ ပုံရိပ်ထင် ပေါင်းပြီး
ငါ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး အရှက်ခွဲသွားတဲ့နေ့ကို ငါ လုံးဝ
မမေ့ဘူး ဖူးသစ်စ ... အဲဒီနေ့ရဲ့ အရုံးကို မမေ့နိုင်လို့ ...
မင်းကို ဒီနေ့ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာလေ ...”

“ဟင် ... သြဘာ ...”

“မင်း ... သိပ်ပိရိတာပဲ ဖူးသစ်စ ... မင်းရဲ့လုပ်ရပ် အရမ်း
ကို အောင်မြင်တာပဲ ... အဲဒီနေ့က ငါ ရုံးသွားတယ် ... ရုံး
တာမှ ... အလဲလဲအတွဲကွဲ ရုံးသွားတာကွဲ ... ပုံရိပ်ထင်ရဲ့
လောင်းရိပ်ထဲကနေ ငါ့ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင်ဆွဲခေါ်ထုတ်
ပြမယ်ဆိုတဲ့စကားတွေ အရာမထင် ပျက်စီးသွားအောင်
မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကို ချောက်တွန်းလိုက်တာလေ ...”

အို ...

မြတ်စွာဘုရားရေ ... ။

သြဘာနိုင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

ဖူးသစ်စ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ပါ။ လူပျိုကြီးနှင့်

လည်း ဘာတစ်ခုမျှ ပေါင်းပြီး ချောက်ချထားခြင်းမရှိပါဘဲ အခုလို
စကားမျိုးတွေကို ဘာကြောင့် ပြောရတာလဲ။

“ဟား ဟား ... အခု ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဖူးသစ်စ ...”

မင်းက ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေကွ ... ရေ ... ကဲ ... ဘယ်လို
ချောက်တွန်းမှုမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ပညာပေးဦးမလဲ၊ ပေးစမ်း ...
ပေးလေ ... မင်း ပေးလေ ဖူးသစ်စ ...”

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း ... မသိဘူး ... ဖူး ဘာမှမသိဘူး ...
ရှင်ပြောတာတွေ ဘာမှ နားမလည်နိုင်ဘူး သြဘာ ... ရှင်
အထင်မှားနေပြီ ... ရှင် ထင်တာတွေ လုံးဝမဟုတ်ဘူး
သြဘာ ...”

ဖူး ရှင်းပြပါရစေ ... ဖူး ရှင်းပြတာကို တစ်ဆိတ်လောက်
နားထောင်ပေးပါ သြဘာ ... ရှင်နဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင် ကြားမှာ
ဘာအငြိုးအတေးတွေ ရှိမှန်း မသိပေမယ့် အဲဒီနေ့က ရှင်
ထင်သလို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ရှင်ကို သိက္ခာ
ချခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ...”

“မယ့်ဘူးကွာ ... မယ့်ဘူး ...”

“မင်း ဘာပြောပြော ငါ မယ့်ဘူး ဖူးသစ်စ ... သေချာတာ
ကတော့ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အရိပ်အောက်
မနိလုံရဲတော့ဘူးဆိုတာပဲ ... သူ အထပ်ထပ် သော့ခတ်ပြီး
ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ကြားက ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်အောင်
ခေါ်ထုတ်ပြမယ်လို့ ပြောထားတာလေ ... မင်း ငါ့ရင်ခွင်
ထဲမှာပဲ နေရမယ် ...”

“သြဘာနိုင် ...”

ဖူးသစ်စရဲ့ အော်ဟစ်တားဆီးသံလေးက တိုက်ကြီး
ထဲတွင် ဟိန်းခနဲ စူးတက်သွားသည်။

“မင်း ငါ့ကို မအော်နဲ့ ပူး ... မင်းက ငါ့ကို ဘာကောင်လို့ ထင်နေလဲ ... ငါ့ကို အခုလို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ လေသံ မာမာနဲ့ မဆက်ဆံဖူးဘူး ... မင်း ဆက်ဆံတာကိုလည်း လက်မခံနိုင်ဘူးကွ ...”

“ရှင် ရူးနေပြီ ဩဘာ ... ရှင် အတွေးတွေ လွဲမှားနေပြီရှင်၊ ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင် ... နူးညံ့တဲ့ ရှင်ရဲ့အသွင် တွေ ဘယ်ကိုပျောက်ကုန်ပြီလဲဟင် ...”

အဲဒီနေ့က ရှင်ဆီကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ ထွက်လာတာပါ ဩဘာ ... ရှင် ရှိနေတဲ့နေရာကို ကျွန်မ တကယ်လာမလို့ ပါ ... ဒါပေမဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်က ဇွတ်အတင်းလိုက်ဖို့တာ ဩဘာ သူပို့ပေးတာကို လက်မခံလို့ မရဘူးလေ ... ဖူးက သူ့အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့သူကို ...

ရှင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောဖို့ ... ရှင်နဲ့မသွားဖြစ်တော့ဘူးလို့ တောင်းပန်မလို့ ကျွန်မ ကြီးစားတယ် ဩဘာ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ အခွင့်အရေးမရခဲ့ဘူးလေ ...”

“ဘာလဲ ... အဲဒါတွေအားလုံးလည်း ဦးပုံရိပ်ထင်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား ...”

“... .. ပြောလေ ဖူး ...”

“ရှင် ... ဖူးကို ဘာကြောင့် စာနာ နားလည်မှုမပေးချင်ရ တာလဲ ဩဘာ ...”

“မင်းကို ပေးချင်ပေမယ့် ဦးပုံရိပ်ထင်ကို အလျှော့မပေးချင်

ဘူး ဖူးသစ်စ ...”

အို ...

“ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ နှလုံးသားကို တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ယူနိုင်ဖို့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်း ရှိနေမှဖြစ်မယ် ဖူးသစ်စ ...”

“မတရားတာပဲ ဩဘာ ... ရှင် အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ...”

ဖူးသစ်စ ...

လက်မခံနိုင်စွာပင် ခေါင်းလေးကို သွက်သွက်လေး ခါယမ်းကာ ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်မိသည်။ ပါးပြင်လေးပေါ်သို့ မျက်ရည် လေးများ ပေါက်ခဲနဲ့ စီးကျလာရ၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ... ဟုတ်လား ဖူးသစ်စ ... ဦးပုံရိပ်ထင် က မင်းကို ချစ်နေတာလေ ... မင်းကို သူ ဘယ်လောက် ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ ရိပ်မိတာ ပေါ့ ...”

ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ကဲကဲဆတ်နေတာ ပေါ့ ဖူးသစ်စရယ် ... မင်းကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုတာ တွေ၊ စိတ်မချနိုင်တာတွေ၊ သံသယစိတ်တွေနဲ့ ဆောက် တည်ရာမရအောင် ဖြစ်နေတာပေါ့ ...”

အို ...

ဖူးသစ်စရင်ထဲ အမည်မသိသော ခံစားချက်လေးနှင့် အတူ စူးရှနာကျင်မှုများ တိုးဝင်လာကြသည်။

“ဒါကြောင့် ... မင်းကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အမြဲထားဝရ သိမ်း

ပိုက်နိုင်ဖို့ အခုလို ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့ ... ဒီညလွန်ရင် အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီလေ ... မင်းဟာ ကိုယ့်ဇနီး”

“ဖြန်း ... ”
“အ ... ”

ပြင်းထန်သော ... ထိခတ်မှုနှင့်အတူ ပြောလက်စစကားလေးရပ်ကာ မျက်နှာလေးပင် လည်ထွက်သွားရသည်။ မထင်မှတ်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို အလစ်အငိုက်တွင် ဩဘာနိုင် ခံလိုက်ရတာကြောင့် အံ့ဩသွားရ၏။

“မှတ်တမ်း ... အဲဒါ ... လူယုတ်မာတစ်ယောက်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံး ဆုလဒ်ပဲ ဩဘာနိုင် ... ကိုယ့်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုအတွက် အခုလို တစ်ဘက်သား နစ်နာထိခိုက်အောင် ကြံစည်ရက်တဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ် ... ရွံလည်း ရွံတယ်”

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို ရိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ရိုက်တယ် ... ရိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ”

“အေး ... အဲဒါ ဖြစ်တယ်ကွာ ... ”

“အို ... ”

“လွတ် ... ”

“လွတ်နော် ... ”

“ရှင် ... မယုတ်မာနဲ့နော် ဩဘာ ... ”

ဒေါသကြီးနေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ရွှေ့ထိုင်ကာ ... ဖူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းရှိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ ဩဘာနိုင်ရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ရှောင်ရှားရင်း ရုန်းကန်တွန်း

ထိုးကာ ထွက်ဖို့ကြိုးစားနေမိသည်။

“ချစ်လို့ပါ ဖူးရယ် ... ”

“အို ... ”

“ရှင် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လွတ် ... လွတ်နော်”

“မင်းကိုတော့ အတည်ယူမှာပါ ဖူးသစ်စ ... ဒါမှ ဦးပိုင်ထင်ကို တစ်သက်လုံး ငါ အနိုင်ပိုင်းနိုင်မှာ ... ”

“ဟင် ... ရှင် ရှင် ... ”

“ဟား ... ဟား ... ”

အို ...

တင်းကျပ်လွန်းသော အပွေ့အဖက်များအောက် ဖူးသစ်စကိုယ်လေး လှုပ်မရအောင် နစ်မြုပ်နေရသည်။ တစ်ဘက်သားအပေါ် အယုံလွယ်လွန်းတဲ့ သူမ ... ၊ အပေါင်းအသင်း အပျော်အပါး မက်လွန်းတဲ့ သူမ ... ၊ အခုတော့ ဒုက္ခကောင်းကောင်းကြီး ရောက်နေပြီလေ။

ဩဘာနိုင်လက်ထဲ ဖူးသစ်စ ရေတိမ်နစ်ရတော့မည်။

ရင်ထဲနလုံးသားထဲက ချစ်တာမဟုတ်ဘဲ ... အနိုင်ရလိုမှုတစ်ခုအတွက် အပိုင်သိမ်းခံရမည့် အရပ်တစ်ရပ်ရဲ့ဘဝကို ဖူးသစ်စ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်သန်ရပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ... ဖူးသစ်စရဲ့ မာမိ။ မာမိသာသိရင် ရင်ကျိုးမှာပဲ ... ။

“အို ... ”

“လွတ် ... ”

“လွတ်နော် ...”

ဖူးသစ်စ ဇွတ်အတင်း ရုန်းကန်နေမိ၏။ စိတ်တွေကို အရုံးမပေးဖို့ အားပေးနေမိ၏။ အယုတ်မာကြီး ယုတ်မာတော့မည့် သြဘာနိုင် လက်ထဲ ကျဆုံးမသွားရအောင် ကြီးစားရုန်းကန်နေမိ၏။ အသက်ရှည်တွေ မြန်ဆန်လာရသည်။ မောဟိုက်မှုတွေက ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်နေ၏။

“ဟား ... ဟား ...”

သြဘာနိုင် ရယ်မောသံကြီးက နားခါးစရာကောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟင် ... ဦးပုံရိပ်ထင် ...”

“ဟာ ...”

“ကဲဟာ ...”

“ပုန်း ...”

“ခွန်း ...”

“အ ...”

ဖူးသစ်စ ဖျတ်ခနဲ သတိရပြီး ဦးပုံရိပ်ထင် မလာပါဘဲ လာသည့်ဟန်ဖြင့် နာမည်ကို ခေါ်လိုက်စဉ် ... ရုတ်တရက် မေ့ကာ လှည့်ကာကြည့်လိုက်သော သြဘာနိုင်လက်ထဲက ဆောင့်ရုန်းကာ အားစိုက်တွန်းချလိုက်သဖြင့် ဆိုဖာခုံတွေထဲ လဲကျသွားစဉ် နေရာကနေ လှစ်ခနဲနေအောင် ခြံပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဖူးသစ်စ ...”

အိမ်လေးထဲကနေ ... ပြေးထွက်ကာ အော်ခေါ်နေသော သြဘာနိုင်ခေါ်သံကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စွတ်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးနေခဲ့၏။

“တီ ... တီ ...”

ဟင် ... ။

ကားဟွန်းသံ။

ဒါ ... ဒါ ...

သြဘာနိုင် လိုက်လာတာပဲဖြစ်မယ်။ မဖြစ်ဘူး ... အခုလို လွတ်မြောက်လာပြီးတော့မှ အမိခံလို့မဖြစ်ဘူး ... ။ သူ့အားလေးတင်းကာ ဆက်ပြေးမိ၏။

“အ ...”

တစ်နေရာအရောက် ခြေလေးခေါက်ကာ ခွေခနဲ လဲကျသွားရသည်။

“ဖူး ...”

“အို ... လွတ် ... လွတ် ...”

“လူယုတ်မာ ...”

“ဖူး ... ကိုယ်ပါ ... ကိုယ် ပုံရိပ်ထင်ပါ ဖူး ...”

“ဟင် ...”

မျက်လုံးလေးတွေ စွတ်မှိတ်ပြီး ရင်ခွင်လေးထဲက နေ ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်နေသော ဖူးသစ်စတစ်ယောက် ဦးလူ့ကြီးရဲ့အသံကြောင့် မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဦး ... လူ ... ပျို ... ကြီး ... ”

“ဖူးရယ် ... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ... ကိုယ် မင်းကို ရှာတွေ့လို့ပေါ့ ... ”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ”

“ကလေးရယ် ... ”

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ကြော့ဆိုနှင့်ကာ ငိုနှိုက်နေသော ချစ်သူလေး ဖူးသစ်စကို ရင်ခွင်လေးထဲသို့ ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲယူပွေ့ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်မိပါတော့သည်။

“အဟင့် ... ဟင့် ... ”

ဖူးသစ်စ ...

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

တစ်ချိန်လုံး ရင်ထဲကနေ တမ်းတနေမိသော ဦးပုံရိပ်ထင်ကို မထင်မှတ်ထားသည့်အချိန်တွင် တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဝမ်းအသာကြီး သာသွားရသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားမိ၏။

သားရဲတွင်းထဲကလွတ်မြောက်လာသူတစ်ယောက်လို သွေးပျက်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော သူမအဖြစ်ကို ပြန်တွေ့မိကာ ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်လို့မဆုံးတော့ချေ။

“ဖူး ... ”

“ကိုယ်တို့ အိမ်ပြန်ရအောင်နော် ... ”

သူမမျက်ရည်တွေကြားမှ ခေါင်းလေးညိတ်ပြပါ၏။ ပုံရိပ်ထင် အားပေးကာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး မျက်ရည်စီးကြောင်းကလေး

ကို သုတ်ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“နောက်ဆို မင်း အမြဲပျော်ရွှင်နေစေရမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် ဖူးရယ် ... မင်းရဲ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေအောင် ကိုယ် မလုပ်တော့ပါဘူးကွာ ... မင်း နေချင်သလိုသာ လွတ် လွတ်လပ်လပ်နေပါ ကလေးရယ် ... ”

ဦးလူပျိုကြီးရယ် ...

သူမ ရင်ထဲကနေ တိတ်တိတ်ကလေးသာ ညည်း

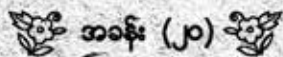
တွားလိုက်မိပါတော့သည်။

ပြီးနောက်မှာတော့ ...

ဦးလူပျိုကြီး ပွေ့ချီရာ ခေါ်ဆောင်ရာ ကားလေး

ပေါ်သို့ သူမ ရောက်သွားသည်။ သူမကို ကားလေးပေါ်တင်ပြီးတာ နှင့် ကားမောင်းသူဘက် ဝင်ထိုင်ကာ ဝေါခနဲနေအောင် နေရာလေးမှ မောင်းထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

နိဂုံး ♥ နိဂုံး

မနက်ခင်း နေခြည်နုနုကလေးသည် သူမရဲ့ ခန်းဆီး လိုက်ကာလေးမှတစ်ဆင့် ဖူးသစ်စဆီသို့ တိုးဝင်ရောက်လာပါသည်။ ထို့တူစွာပင် အေးမြသော လေပြေကလေးကလည်း သင်းပျံ့မွှေး ထုံလွန်းသော ပန်းရနံ့လေးများကို သယ်ဆောင်ကာ တိုးဝေ့တိုက် ခတ်နေပါသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ... တကယ်တော့ သူ့အလှ တရားတွေနဲ့ သူ ပြီးပြည့်စုံနေတာပါလားနော်။ ဒါကို အတ္တတွေ၊ မာနတွေ၊ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ အရောင်အမျိုးမျိုး ခြယ်နေလွန်းလို့သာ ထိုအလှတရားလေးတွေက ပျောက်ကွယ်နေခြင်းပဲလေ။

- ဒါကို ...
- အခုတော့ ဖူးသစ်စ နားလည်လိုက်ပါပြီ။
- နောင်တ၊ တရားနှင့်အတူ ဖူးသစ်စရဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး

အေးချမ်းသာယာကာ လန်းဆန်းနေရသည်။ အရင်ကလို ဒီတိုက် ကြီးထဲမှာနေရသည့်အတွက် စိတ်လေးလံမွန်းကျပ်မှုတွေလည်း မရှိ ကော့။ ပျော်ရွှင်လာမိသည်။

နေသားကျသူတစ်ယောက်လို အပြင်ထွက်လည် ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ ဦးလူပျိုကြီးနှင့်လည်း ပြေလည်ကာ တကယ့်မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းလေးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေရပြီ။

သူမတို့ အထင်လွဲမှားသလို ဦးပုံရိပ်ထင်နှင့် မဝင်း ဝင်းဝါသည် ချစ်သူရည်းစားတွေလို မရိုးသားခြင်းတွေ မရှိပါ။ တကယ်တော့ ... မဝင်းဝင်းဝါသည် လက်ရှိအိမ်ထောင်ရှိသူတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုလူက ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် မဝင်းဝင်းဝါကို ပြန်လိုက်ပို့တိုင်း ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းဆိုကာ ညစာစားတတ်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ဖူးသစ်စတို့က မဝင်းဝင်းဝါကို ပိုးပန်းလို့ဟု ထင်ကာ အမြင်တွေလွဲပြီး ဒေါတွေကန်နေခဲ့မိသည်။ သေချာပြန် ဆန်းစစ်လိုက်သောအခါ ထိုသို့ မနာလိုဝန်မှု ဖြစ်ရခြင်းသည် ဦးပုံရိပ် ထင်အပေါ် တိတ်တဆိတ် တွယ်ငြိနေသော ခံစားချက်နုနုလေးဖြစ် မှန်း သတိထားမိချိန်တွင်တော့ ရင်ခုန်နွေးမြဲကာသွားရသည်။

- နေ့စဉ် ...
- စာကို မှန်မှန်ကျက်နိုင်ခဲ့၏။
- မဝင်းဝင်းဝါက စေတနာပါပါ စာသင်ပြသလို ...
- လိုချင်စိတ်အပြည့်နှင့် ကြိုးစားခဲ့သော ဖူးသစ်စကြောင့်လည်း လူပျို

ကြီး စိတ်ချလက်ချရှိလောက်အောင်ပင် ရှိခဲ့သည်။ ညရောက်တိုင်း ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်နဲ့အတူ စာကျက်ပြီးသား ပြန်ဆိုပြသည်။ ဦးလူပျိုကြီးကလည်း စာတွေပြန်ဆိုတာကို သေချာကြည့်ပေး၏။

စိတ်ဆင်းရဲစရာလေးတွေ ကင်းဝေးကာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသောနေ့ရက်များကို ဖြတ်ကျော်ရင်း စာမေးပွဲကြီးဖြေရက်ကလေးတွေပင် နီးကပ်လို့လာလေပြီ။

“ဖူး ... ”

“ရှင် ... ”

“စာမေးပွဲဖြေခါနီးလို့ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေလားဟင်”

“ဟုတ် ... ”

“ကိုယ်က စာရပြီးသားပဲဟာကို ... ဘာကြောင့် ကြောက်ရွံ့နေရတာလဲ ... ”

“စာရလို့ကြောက်တာပေါ့ လူပျိုကြီးရဲ့ ... ”

“ဟင် ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း၊ အရင်ကဆို ဘာစာမှလည်း မရဘူး ... စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ရင်လည်း ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိက ရှိနေတာလေ ... အဲဒီတော့ အောင်စာရင်းထွက်ရင်လည်း ... စိတ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ အိပ်နေရုံပဲလေ ... စာမေးပွဲကျမှာ သေချာနေတာကို ... ”

“အဲဗျာ ... အဟွန်း ... ဟွန်း ... ”

ဖူးသစ်စရဲ့ ... ဖြေရှင်းပြမှုလေးကို နားထောင်ပြီး သဘောအကျကြီး ကျသွားရသူက ပုံရိပ်ထင်ပဲ ဖြစ်သည်။

“အခု ... ဖူးက စာတွေကျက်ထားတာလေ၊ ဟော ... အခုဆို ဖူး ကျက်ထားတဲ့စာတွေ စာမေးပွဲမှာ ပါပါ့မလား ... ဖူး အဲဒီအချိန်ကျရင် တကယ်ပဲ ဖြေနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေက ဝင်လာရပြီလေ ... ”

ဟော ... စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ခါနီးရင်လည်း ကိုယ့်နာမည်စာရင်းလေးမှ ပါပါ့မလားလို့ လန့်ရဦးမယ် ... ”

“ဟောဗျာ ... ဒါဆို ဖူးရဲ့စိတ်ထဲမှာ စာကြိုးစားတာ ကောင်းသလား ... မကြိုးစားဘဲနေတာ ကောင်းသလား ... ”

“အို အဲဒါကတော့ ကိုယ့်ရဲ့လောဘအပေါ် မူတည်တာပေါ့”

“ဘယ်လို ... ”

“အောင်မြင်မှုတွေ ... ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုတွေကို ခံယူခွင့်တယ်ဆိုရင်တော့ စာကြိုးစားရမှာပေါ့ ... အရိပ်ကို လိုချင်နေပူက စောင့်ရတယ်တဲ့ ... အဲဒီ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေကို ကြုံကြုံခံနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်တွေဆီ အရောက်လှမ်းနိုင်မှာပဲလေ ... ”

“ဟား ဟား ... တကယ်ကို စကားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးပါပဲကွာ ... မင်းကိုတော့ လိုက်လို့ကိုမမိတော့ဘူး ... အဲဒါမေးပါဇနစဦး ... မင်းမှာကော လောဘရှိရဲ့လား ဖူး”

“အရင်ကတော့ မရှိဘူး ... ”

“ဟင် ... ”

“အခုတော့ ရှိတယ် ... ”

“ဟာ ဟုတ်လား ... ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပဲကွာ ... ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ...”

“ဆိုစမ်းပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့များလဲ ပူးရဲ့ ... မဝင်ပြောသမျှ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းပဲ ...”

ပူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလေးကို စူးရှတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းလေးများ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အကြည့်စူးစူးလေးများကို ယှဉ်ပြိုင်မကြည့်ရဲစွာ အကြည့်လေး တစ်ဘက်သို့ လွှဲလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ဖြေလိုက်မိသည်။

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ...”

“ဘယ်လို ...”

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စိမ်းညိုသော မျက်ခုံးထူတန်းတန်းကြီး ကျုံ့တက်သွားရ၏။ ပူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလေးဆီ မယှဉ်ကြည့်နိုင်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“တယ်သူ့ကိုလဲဟင် ပူး ...”

“မာမိုကို ...”

“ဪ ... ပူးရယ် ...”

“မာမိက ပူးကို ဆယ်တန်းအရမ်းအောင်စေချင်တာလေ”

“ဒါပေါ့ ကလေးရဲ့ ... မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သမီးကို အမြင့်ဆုံး ရောက်စေချင်တဲ့စေတနာ အမြဲရှိတာလေ ... ပူးက အဲဒီ စေတနာကို အမြဲလေးစားရမယ် ... ပြန်တုံ့ပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ် ပူး ...”

“ပူး နားလည်ပါပြီ လူမျိုးကြီးရယ် ...”

“ပူးလေးရယ် ...”

“အဲဒါကြောင့် မာမိုရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မဆုံးရှုံးအောင် ပူး စာတွေကြိုးစားနေတာပါ ...”

“ပူးရယ် ...”

အရင်ကနဲ့မတူ အလိမ္မာကြီး လိမ္မာကာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အတွေးအခေါ်လေးများ ရှိလာခဲ့သည်။ ဒီမိန်းကလေးကို ရောက်စက ထောင့်မကျိုး ကျွတ်ဆတ်ဆတ်လေးမို့ သူ့လက်ထဲ အဆင်မပြေဘဲ မန္တလေးပြန်ပို့ရမှာပဲဟုတွေးကာ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်နေမိသည်။

သို့သော် ...

မထင်မှတ်ဘဲ ပူးသစ်စကို ချစ်မြတ်နိုးသွားမိ၏။ ပူးသစ်စနဲ့ ဝေးရမှာ ကြောက်ပြီး တင်းကျပ်တဲ့စည်းကမ်းချက်တွေ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ထိန်းချုပ်မှုတွေနှင့် တားဆီးထားခဲ့မိသည်အထိပင်။ ဩဘာနိုင်နဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်သွားမှာ ကြောက်စိတ်တွေနှင့် တားနေရင်း မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကာ အမှားအယွင်းတွေ ရှိလာခဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူ ... နောင်တတွေ ကြီးစွာရခဲ့သည်။

အမှားတွေအားလုံး အခုလို ရရှိခဲ့တာ သူ့ရဲ့အတ္တကြီး မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ငယ်ရွယ်သူရဲ့စိတ်ကို နားလည်မှုမပေးခဲ့မိသော နောင်တအမှားကြောင့် အခုချိန်တွင် ပြန်လည်ပေးဆပ်သော သဘောဖြင့် ပူးသစ်စရဲ့ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက်သာ ရှေ့ရှုခဲ့သည်။

စာမေးပွဲဖြေဆိုဖို့ နေ့ရက်တွေ နီးကပ်လာပြီမို့လည်း

ပို၍ပင် အစစအရာရာ သတိထားနေရ၏။ ကျန်းမာရေးကအစ ဂရုစိုက်နေရသည်။

“ဖူး ... ”

“ရှင် ... ”

“နေကောင်းရဲ့လားဟင် ... အခုတလော မျက်နှာလေး တအားကို ချောင်ကျသွားတယ်နော် ... ညဉ့်နက်တဲ့အထိ လည်း စာတွေမကျက်နဲ့ဦး ... ကျန်းမာရေးကလည်း အရေးကြီးတာပဲကွ ... ”

“ဟုတ် ... ”

“ကဲ ... ကိုယ် အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ် ... ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဖူးလည်း မနက်စာ ဒေါ်မူနဲ့အတူ သွားပိုင်းပြင်ပေးလိုက်ဦးမယ် ... ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ... အဲဒါ ဒေါ်မူအလုပ်ပဲဟာ ... ”

“ဦးလူပျိုကြီးအတွက် ဖူး လုပ်ပေးချင်လို့ပါ ... ”

ဟာ ...

ပုံရိပ်ထင် ရင်ထဲ လိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး ... ရင်ခုန်သံလေးတွေ မြန်ဆန်သွားရသည်။ မျက်လုံးကလေး ဝင့်ကာ ပြောလိုက်တဲ့ ဖူးသစ်စကို ကြည့်ပြီး ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ထားရသော စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားရသည်။

“ဖူးရယ် ... ”

“အို ... ”

သန်မာမြဲမြံလွန်းသော ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ လက်တွေ့က သေးကျဉ်းသော ဖူးသစ်စရဲ့ ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးဆီ ရစ်ပတ်နှောင် တွယ်လာပြီး တင်းခနဲ ဆွဲယူသွားသည်။ မထင်မှတ်သော အခြေအနေမို့ လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်နေတဲ့ သူမကိုယ်လေး လှိုင်နုကာ လူပျိုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်နွေးနွေးကြီးထဲ အိမ်စင်ကျသွားရ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေး ဆွဲပွေ့ထားတာကြောင့်လည်း ခါးလေးတော့တာ ရင်လေးမော့ပြီး မျက်နှာချင်း နီးကပ်စွာရှိနေရသည်။

“အို ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... ဒေါ်မူတို့ မြင်သွားဦးမယ် ... ”

“မမြင်ပါဘူးကွာ ... အခုအချိန်ဆိုရင် မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူတို့ အလုပ်နဲ့သူတို့ ရှုပ်နေလောက်ရောပေါ့ ... ”

“အို ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“ခဏလေးပါကွာ ... ”

“အို ... ”

“ဦးလူပျိုကြီးနော် ... ”

တားဆီးသံကလေးတွေက မူနဲ့နဲ့ ... ။

နူးညံ့ညင်သာသော အနမ်းပွင့်လေးတွေတစ်ပွင့်ချင်း ခြွေချနေသော သူမရင်ထဲက တိတ်တဆိတ် တမ်းတနေမိသူကို မငြင်းပယ်ရက်စွာပင် မက်မက်မောမောကလေး ခံယူလိုက်မိသည်။

“ချစ်တယ် ဖူးရယ် ... ”

“ကိုယ့်ကိုရော ... ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင် ... ”

မျက်နှာပြင်လေးအနဲ့ နှုတ်ခမ်းအိထွေးထွေးကြီးများ

နှင့် ခပ်ဖွဖွ မွေးကြူရင်း ရိုဝေလိုက်မောကာ မေးလာသောအသံ
လေးကို နားထောင်ရင်း ရင်တွေအခုန်မြန်ဆန်သွားရသည်။

“ဖြေလေ ပူး ...”

“ဟို ... ဟိုလေ ...”

“ဘာလဲဟင် ... ကိုယ့်ကို မချစ်လို့လား ...”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့”

“ဟာ ... ဟာကွာ ...”

“ချစ်ရယ် ...”

“အဟွန်း ... လူကို စိတ်ထင်အောင် တကယ်လုပ်တဲ့ကောင်
မလေး ... ဆိုးဦးကွာ ...”

“အို ...”

“ဟေ့ ... ဦးလူပျိုကြီးနော် ... အို ...”

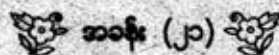
တားဆီးသံလေး တိမ်မြုပ်သွားရသည်။ ပြင်းရှသော
အနမ်းလေးကအိထွေးသောနှုတ်ခမ်းလေးဆီသို့ပူးနွေးစွာကျရောက်
လာ၏။ အတွေ့အထိလေးတွေကြားထဲ နစ်မျောသွားရသည်။

“ချစ်တယ် ပူးရယ် ...”

“ပူးလည်း သိပ်ချစ်တာပါပဲ ရှင်ရယ် ...”

“ချစ်ရယ် ...”

“အို ...”

စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသော စာမေးပွဲဖြေရက်ကလေး
တွေဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ စာမေးပွဲဖြေချိန်တစ်လျှောက်လုံး ကြိုပို့
လုပ်ကာ အားပေးဖော်အဖြစ် နီးကပ်ရှိနေပေးခဲ့သော ဦးလူပျိုကြီး
ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုလေးများကို ခံယူပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ပျော်
ရွှင်နေခဲ့ရပါသည်။

စာကျက်ချိန် ကော်ဖီဖျော်ပြီးလာပို့ပေးတာမျိုး၊ အိပ်
ငိုက်မှာစိုး၍ အချဉ်ထုပ်ကလေးတွေ ဝယ်ပေးတာမျိုး၊ ဘေးကနေ
ထိုင်ပြီး စောင့်ပေးတာမျိုးလေးတွေကြောင့်ပင် ထိုတယုတယ ဖိစွ
လေးတွေကို နှစ်သက်စွာ ပို၍ပင် ချစ်မြတ်နိုးရပါသည်။

ဂရုတစိုက်ရှိစွာ အရိပ်ကလေးကို တကြည့်ကြည့်နဲ့
လွန်းတာကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စောင်းကလေးပင် ထိုးမိခန်း
ကြီးလျှင်ချီ ငယ်လျှင်မှီဆိုတဲ့အတိုင်း ဖူးက သူ့ကိုတကယ်မို့ခဲ့ရသည်။

“ဖူး ...”

“ရှင် ...”

“ဒီနေ့ ... နောက်ဆုံးရက် ရောက်ပြီနော် ...”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒီနေ့ ဖြေပြီးရင် ဖူးရဲ့စိတ်
တွေ လွတ်လပ်သွားပြီ ... အေးအေးဆေးဆေး စိမ်နဲ့ နှက်
နေလို့ရသွားပြီလေ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ... အဟင်း ဟင်း”

စာမေးပွဲခန်းထဲသို့ မဝင်သေးချိန် စာအုပ်လေးပွင့်
ကာ ကျက်မှတ်နေသော သူမလေးကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းလေးရှိက်
ရသူက ပုံရိပ်ထင်ရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဖူးရဲ့စိတ်တွေ ပေါသွားအောင်
စာမေးပွဲဖြေရက်ကလေးတွေ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးချင်ပေမဲ့ ... စာမေးပွဲ
ပြီးတာနှင့် သူ့ကိုခွဲကာ ... ဖူးသစ်စတစ်ယောက် မန္တလေးကို ပြန်
တော့မည့်အဖြစ်ကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း တွေးကာ ကြိတ်ပြီး
ဆွေးနေရသည်။

“ဟော ... ကျောင်းတံခါးဖွင့်ပြီ လူပျိုကြီး ... ဖူး ဝင်တော့
မယ်နော် ...”

ကားလေးပေါ်မှ ယူစရာရှိတာတွေ အိတ်လေးထဲ
အတင်းထိုးထည့်ရင်း ဆင်းဟန်ပြင်နေသော ဖူးကို အားပေးနှစ်သိမ့်
သော အပြုံးလေးတွေနှင့် အားယူပြုံးပြီး ...

“ဖူး ...”

တိုးညှင်းစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင် ...”

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြေ

နော် ...”

“ဟုတ် ...”

“ဖူး ဖြေနိုင်ပါစေ ...”

အို ...

နဖူးပြင်လေးထက်သို့ အနမ်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်နှင့်
အတူ ဆုတောင်းလေးတစ်ခုကြောင့် ရင်လေး ဖျတ်ခနဲ ခုန်ကာ
မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ဖြာသွားရသည်။

“ကျေးဇူး ...”

ဟာ ...

မေးဖျားလေးဆီသို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်နမ်းလေးခြွေကာ
ပြေးထွက်သွားသော ချစ်သူလေးရဲ့ နောက်ပိုင်းလေးကိုငေးကာ
ပုံရိပ်ထင် ရင်တွေ့ခုန်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကားလေးပေါ်တွင် အကြာကြီးထိုင်နေမိသည်။ စာ
မေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ကုန်သည်နှင့် ...
ကျောင်းဝင်းသံတံခါးချပ်ကြီးတွေ ပြန်ပိတ်သွား၏။ ပုံရိပ်ထင် ကား
လေးပေါ်ကဆင်းကာ ဖူးသစ်စလေး စာမေးပွဲဖြေမည့် အဆောင်
လေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ကော်ရစ်တာလေးဆီမှ ဝှေ့ယမ်းပြနေသော လက်
ကလေးကြောင့် ဖူးသစ်စဆိုတာ သူ ခန့်မှန်းမိပါ၏။ သူ လက်ဖြန်
ဝှေ့ယမ်းမပြမိပါ။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ရေခဲ
ကာ အမြင်အာရုံတွေ မှန်ဝေသွားရသည်။

ဖူးရယ် ...

ကိုယ် မင်းကို လက်ပြုဝေယမ်းပြီး ဘယ်သောအခါမှ မနှုတ်ဆက်ပါရစေနဲ့ ကလေးရယ်။ ကိုယ့်အနားကနေ မကြာခင် ခွဲခွာသွားတော့မှ အခြေအနေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး ခံစားနေရတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲကို မင်းလေးမြင်မယ်ဆိုရင် ... ကိုယ့်ကို လက်ဝေယမ်းနှုတ်ဆက်ဖို့ မင်းလေး မကြိုးစားချင်ပါနဲ့ နော်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာမှုဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ မရှိကြကြေးနော် ... ။ အဲဒီကတိလေးကို မင်းပေးပါချစ်ရယ်။

သူ ...

ရင်ထဲကနေ ဟိတ်တိတ်လေးကြိတ်ကာ ပြောနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကော်ရစ်တာမှာရှိသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများအားလုံး စာမေးပွဲအခန်းထဲဝင်ကာ ရှင်းလင်းသွားချိန်မှာတော့ ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ကားလေးပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့မိပါတော့သည်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် နွမ်းလျှော့ ထိုင်မိသည်။

အိမ်လေးထဲတွင် ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေပါ၏။ သို့သော် ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်မှုမျိုးကို နားအေးပါးအေး ရှိလှသည်ဟု မှတ်ယူကာပင် အရင်က သူ ကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။ အခုတော့ ... သူစိတ်ထဲမှာ အခုလို ပြန်ပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့မှာကို တွေးမိတိုင်း သွေးပျက်တုန်လှုပ်

နေရတော့သည်။

ဖူးသစ်စရဲ့ အသံလေးတွေ ... ။

လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ ဟန်ကလေးတွေ ပြန်မြင်ယောင်ပြီး သူမလေးနဲ့ ခွဲရမှာကို မလိုလားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... အန်တီမေကတော့ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ထဲကခံစားချက်ကို တစ်စွန်းတစ်စလေးတော့ ရိပ်မိနေချေပြီ။

ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ... ဖူးသစ်စ မိခင်ကို နားဖောက်ခိုင်းရင်ပဲ ကောင်းမလား။ တပည့်ကျော် ညီညီ ပြောခဲ့သလို အစကတည်းက ပုံရိပ်ထင်နဲ့ ဖူးသစ်စကို ရည်ရွယ်ထားလို့များ တမင်ပို့ခဲ့တာလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေသည်။ ဖူးသစ်စကို ချစ်နေမိပါပြီလို့ ဝန်ခံပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်ရုံပဲလေ။

ဟူး ...

ရင်မောလိုက်တာကွာ။

ဖူးသစ်စရေ ... ကိုယ်တော့ မင်းအကြောင်းတွေးမိတိုင်း ရင်တွေ တစ်ချိန်လုံး မောပန်းနေရတော့တာပဲကွာ။ အတွေးလေးတွေနှင့် ဝေါင်စင်းစင်းလေး ထိုင်နေမိသည်။ နာရီလက်တံလေးတွေကိုပဲ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ဖူးသစ်စကို ပြန်သွားကြိုရမည်လေ။

“မောင်ပုံရိပ်ထင် ...”

“ဗျာ ...”

“စောစောက ဖူးသစ်စရဲ့အမေ ဖုန်းဆက်သွားတယ်”

“ဗျာ ...”

“ဖူးသစ်စ ပြန်လာရင် သူ့ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ခိုင်းပေးပါတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ ... မောင်ပုံရိပ်ထင်ကိုလည်း အခုလို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့လေ”

“ဪ ... ”

စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

တဲ့လားဗျာ။

အဲဒီလို စောင့်ရှောက်လို့ ကျွန်တော် အသည်းနှလုံးတွေ ပါသွားတာအတွက်ရော အန်တီ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်စကားလေး ပြောဦးမလဲဟင်။

“သွားကြိုတော့မလို့လား ... ”

“ဟုတ် ... ”

“မျက်နှာလည်းမကောင်းသလိုပဲ ... နေမကောင်းဘူးလား မောင်ပုံရိပ်ထင် ... ”

“ဗျာ ... ”

“နေကောင်းရဲ့လားလို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ် ဒေါ်မူ ... ”

“စိတ်ကျတော့ရော ... ”

“ဗျာ ... ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ဒေါ်မူ သိပါတယ်ကွယ် ... မင်း မပြောနဲ့ ဒေါ်မူတို့တောင် ဖူးလေး သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားမှာကိုတွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေတာလေ ... ”

ဧည့်သည်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲကွယ် ... ရောက်လာတုန်းက တော့ နေလိုက်စားလိုက်သွားလိုက်နဲ့ မသိသာပေမဲ့ သူ့ပြန်သွားတဲ့အခါကျတော့ အရမ်းကို သိသာတယ်လေ ... အဲဒီအသိစိတ်က ဧည့်သည်ဆိုမှာ မရှိပေမယ့် လက်ခံလိုက်ရတဲ့ အိမ်ရှင်ဆိုမှာတော့ တကယ့်ကို အမှတ်တရတွေ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာပဲကွယ် ...

ပိုဆိုးတာက အိမ်ရှင်ရဲ့နှလုံးသားထဲ အထင်အရှားကျန်နေရစ်စေမယ့် ဧည့်သည်မျိုးပေါ့ ... ပိုပြီး နှမြောတသနေရတာပေါ့ကွယ် ... ”

“ဒေါ်မူ ... ”

“ဟေ ... ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... ”

“အားလုံးကို ရင်ဖွင့်ဝန်ခံလိုက်ပါ မောင်ပုံရိပ်ထင် ... ”

“ဗျာ ... ”

“ဖူးလေးနဲ့အတူ အန်တီမေ့ကို သွားတွေ့ဖို့ လိုက်သွားလိုက်ပါ မောင်ပုံရိပ်ထင် ... ”

ဟာ ...

ဒေါ်မူစကားကြောင့် ပုံရိပ်ထင် အားတက်သွားရသည်။ ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေးနှင့် ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်စဉ် ပြီးနောက် ... နှုတ်ဆက်ကာ ပျော်ရွှင်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းကလေးများနှင့် ဖူးသစ်စကို သွားကြိုဖို့ ကားလေးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့မိတော့သည်။

ကျောင်းရှေ့မှာ ကားလေးကို ကြိုတင်ပြီး ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ကျောင်းဆင်းချိန် မဟုတ်သေးတာကြောင့် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော ကားအချို့မှလွဲ၍ လူသူကင်းရှင်းနေသေးသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန် နီးလောက်ရောက်ချိန်တွင်တော့ စာမေးပွဲခန်းမှ ထွက်မည့် သားသမီးများအတွက် လာကြိုသော မိဘများ ကားများနှင့် စည်လာ၏။

ဘဲလ်လေး တီးပါပြီ။

ဒါ ...

စာမေးပွဲဖြေဆိုခြင်း ပြီးဆုံးသည့် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံကလေးပါပဲ။ ရင်လေးတလှုပ်လှုပ်နှင့် စာမေးပွဲခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာမည်ဖြစ်သော ဖူးသစ်စကလေးကို သူ စောင့်နေမိသည်။

“ဦးလူဖျိုကြီး ...”

“ဟာ ... ဖူး၊ ဘယ်လိုလဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား။”

“မဆိုးပါဘူး ... ဖူး ဖြေနိုင်ပါတယ် ... သေချာတယ်၊ ဖူး ဒီနှစ် အောင်ကိုအောင်စေရမယ်”

“အေးပါကွာ ... အဲဒီအသံလေးပဲ ကြားချင်တာပါ ... ကဲ ပြော ... စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုတော့ ဘယ်ကိုသွားချင်လဲ ... ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ် ...”

“အခုတော့ မသွားချင်သေးဘူး ... အိပ်ရေးပျက်တာကြာ လို့လားမသိဘူး ... ဝဝလင်လင်ကြီး အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဒါဆို ... အိမ်ပြန်မယ်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... ညကျရင်တော့ လိုက်ပို့ပေးရမယ်နော် ...”

“ဘယ်ကိုလဲ ...”

“ရွှေတိဂုံဘုရား ...”

“အိုကေ ...”

သူ ...

ကားလေးကို အိမ်သို့ ပြန်မောင်းခဲ့လိုက်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ဖူးသစ်စကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်သောစိတ်ကြောင့် ဖူးသစ်စရဲ့အမေ ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်းကို မပြောပြတော့ဘဲ နေလိုက်၏။

အိမ်ရောက်တာနှင့် အသီးအနှံနဲ့ အချိုရည်ဘူးတွေ ဖောက်ကာ တဝတပြစားပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ပုံရိပ်ထင် သူမလေးအနောက်သို့လိုက်သွားမိသည်။ အခန်းတံခါးလေးကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဝင်ခဲ့လေ ...”

ပုံရိပ်ထင် အခန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်ပြီး အခန်းလေးထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ... သီချင်းနားထောင်ဖို့ အခွေလေးရွေးနေတာ တွေ့ရ၏။ သူ့ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ တစ်ချက် လှမ်းပြေးပြေး မျက်နှာလေး ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဖူး ...”

အခွေလေးကိုင်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ သူမလေး

ကို စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်ပြီး ခပ်တင်းတင်း
လေး ပြောဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“အဟင်း ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“ဖူးရယ် ...”

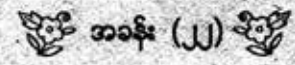
“အို ...”

ဒေါက် ...

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စီဒီချပ်ပြားလေးပါ
သည့် သီချင်းခွေလေး ကြမ်းပြင်လေးပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား၏။
အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့်အတူ အချစ်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ သူမရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်လေးအနှံ့ တရစပ် ကျရောက်လာ၏။

ဖူးသစ်စ ခန္ဓာကိုယ်လေး ချစ်ရသူရဲ့ ရင်ခွင်ကြီးထဲ
နှစ်သထက် နှစ်မြုပ်နေရသည်။ အခန်းလေးထဲတွင် အချစ်များနှင့်
ဖြည့်လျှံနေရကာ ချစ်သူနှစ်ဦးသည်လည်း ... ။

နဂါးမုခ်

မန္တလေးကို အမြန်ပြန်လာခဲ့တဲ့ ... ။
ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ညရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့
တဲ့လေ။ မာမိ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အရေးတကြီးဟု ပြောရ
လောက်အောင် မာမိလေသံက အလျင်အမြန်ကြီး မရှိသော်လည်း
အနည်းငယ် အေးစက်စက် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင် ... ။ မြန်
လာမည်ဟု ကတိပြုလိုက်ရ၏။

ဦးပုံရိပ်ထင်ကိုပြောတော့ သူက အလွယ်တကူပင်
လက်ခံ၏။

ဖူးသစ်စ ...

နှုတ်ခမ်းလေး စုချင်သွားရသည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်မြန်မြန်ကြီး အခွဲခွဲ
ရတာ သူက လက်ခံနေတယ်လေ။ ကြည့်စမ်း ... ဖူးမှာတော့ သူတို့

ချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ပြီး ... မန္တလေးပြန်ဖို့ပင် စိတ်ကူး
မထား။ သူကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဖူးသစ်စ မြန်မြန်မြန်
လေ မျက်စိရှုပ်သက်သာလေ ... နားငြီးသက်သာလေဟုများ မှတ်
ယူထားသလား မသိပါဘူး။

အတွေးလေးနှင့်အတူ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ
တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာရသည်။ စကားဆက်ပြောချင်စိတ်လည်း
ကုန်ခန်းသွားတာမို့ သူမ အခန်းလေးထဲဝင်ကာ တစ်ယောက်တည်း
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရ၏။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အိမ်
အရောက်ပြန်ခဲ့သည့်စကားကို ဟုတ်ကဲ့ဟုကတိပေးလိုက်ရသော်
လည်း ပြန်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းတွေပင် သိမ်းဆည်းရမှာ ဝန်လေးနေခဲ့
မိသည်။

- “ဖူး ...”
- “ဟင် ... ဖူး ငိုနေတယ်”
- “သွား သွား ... ဖူးအနားကို မလာနဲ့ ...”
- “ဟောဗျာ ... ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ... စောစောက
အကောင်းပဲ စကားတွေပြောနေပြီးတော့ကွာ ... အခု ဘာ
ဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ ဖူးရယ် ...”
- “အို ... ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိပါနဲ့ ...”
- “ဟာကွာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... ကိုယ့်ကို ရန်ရှာတယ် ... ဟုတ်
လား။ ကိုယ် ဖူးကို ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲကွာ ...”
- “လုပ်တယ်လေ ... ရှင် အမှားလုပ်တာမှ အများကြီးပဲ”
- “ဘာရယ် ...”

“ကျွန်မကို တကယ်မချစ်ဘဲ ပါးစပ်က ချစ်ပါတယ်လို့ ပြော
ခဲ့မိတဲ့ အမှားပေါ့ ...”

“ဟေ ...”

“ရှင်နော် ... အူတူတူ လုပ်မနေနဲ့ ... ရှင်အကြောင်း မသိ
ရင်ခက်မယ် သိလား ...”

“ဟောဗျာ ... တစ်ဖက်သတ်ကြီးပါလား ... ကဲ ပြောပဲဒီ
ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ပါဘူးလို့ စွပ်စွဲလိုက်တဲ့အချက်ကို”

“မာမိက မန္တလေး ပြန်လာခဲ့ဖို့ ပြောတာကို ရှင် ဝမ်းနည်း
မနေဘူးလေ ... ချက်ချင်း လက်ခံခဲ့တယ် ... အဲဒါကို ကြည့်
ကတည်းက ကျွန်မနဲ့ ခွဲခွာရမှာကို ဘာခံစားမှမှ မရှိသလို
ဘဲ ... အဲဒါ ရှင် တကယ်မချစ်လို့ပေါ့ ... ကိုယ့်ချစ်သူကို
တကယ်ချစ်ရင် ဘယ်သူမှ မခွဲနိုင်ကြဘူးလေ ...”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ...”

“ကြည့်စမ်း ... ရှင်ကြီးက ရယ်နိုင်သေးတယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဖူးပြောတာ အမှန်ပါပဲ ... ကိုယ့်ချစ်သူ
ကို ဘယ်သူက ခွဲချင်မှာလဲနော် ... ဒါကြောင့် ဒီကောင်မှာ
မန္တလေးထိ လိုက်ပြီး မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ယောက္ခမကြီးတွေကို
လိုက်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့ဗျ ... သူတို့သမီးကိုမှ မခွဲနိုင်
တော့တာ ... မြန်မြန်တွေ့ရလေ ပိုကောင်းလေပဲပေါ့ဗျား
မဟုတ်ဘူးလား ...”

ဟင်

ဦးလူပျိုကြီး ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဖူးသစ်စ

အရမ်းကို အံ့ဩသွားရသည်။ သူ ... သူက ပူးသစ်စနဲ့အတူ မန္တလေးကို လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်လား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။

“ဟေ့ ... လူကို ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ ... မယ့်ဘူးလား ...”

“ဦးလူပျိုကြီးရယ် ... အဟင်း ဟင်း ...”

မျက်ရည်တွေနှင့် သွားလေးတွေပေါ်သည်အထိရယ်တာ ဦးပုရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟောဗျာ ... အပြောင်းအလွဲကလည်း မြန်ပါ ... စောစောကပဲ ငို ... အခု ရယ်နဲ့ ကိုယ်တော့ စိတ်မနှံ့တဲ့ အရူးမလေးကို ချစ်မိပြီနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ ... အဟွန်း ဟွန်း ...”

ခန္ဓာကိုယ် အံ့အိလုံးလုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲတင်းနေအောင် ပွေ့ဖက်ရင်းပြောတော့ မျက်နှာလေးမော့လာပြီး မျက်စောင်းလေး လှမ်းထိုး၏။

“ဟွန်း ... ဦးလူပျိုကြီးနော် ...”

“ဟောဗျာ ... ဘယ်လိုကြီးခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရင်အတိုင်းခေါ်တာပဲဟာ”

“အဲဒါကိုပြောတာပေါ့ ... နားထဲ ကန့်လန့်ကြီးကိုဖြစ်နေတာ၊ တစ်စုခု ပြောင်းခေါ်ဖို့ စဉ်းစားကွာ ...”

“အို ... စ၊ လာကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲခေါ်တဲ့ဟာကို ... နှုတ်ကျိုးနေပြီ ... ပြောင်းချင်တော့ဘူး ...”

“ပူး ...”

“ပြော ...”

“တကယ်လို့ ... ပူးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်ရော ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ ...”

“အို ... ဒါများ လူပျိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်မှာပေါ့ ...”

“အဲဒါတော့ ... မင်း လွန်သွားပြီကွာ ... အဲဒီအချိန်ကျရင် ကိုယ်က လူပျိုကြီးမှ မဟုတ်တော့တာ ... ကိုယ်က”

“အို ... တော်ပါတော့ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းလည်း မသိဘူး ... နားတောင် ရှက်လာပြီ ...”

“ဟောဗျာ ...”

စကားပင် မဆုံးရသေး ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ငုံ့ကျသွားပြီး ပြန်မဖော်ရဲစွာ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ကွယ်ဝှက်လိုက်တဲ့ ချစ်သူလေး ပူးသစ်စရဲ့ လုပ်ရပ်လေးကိုကြည့်ပြီး အံ့လည်း၊ ဩ ... ချစ်သည်လည်း ယားသွားရသည်။

“ကို ... ပူးကို ဘုရားလိုက်ဖို့ပေးမယ်ဆို ...”

“ဟော ...”

“အို ...”

လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးကာမှ ပူးသစ်စ သတိရကာ ရှက်သွေးလေး ရဲတက်သွားရသည်။ မျက်နှာလေး ထူပူကာသွားရ၏။

“ပူး ... ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တာလဲဟင် ... စောစောက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ ...”

မထူးတော့ပြီမို့ ... ရင်ထဲမှာ ဝမ်းတမ်းတတလေး ခေါ်နေမိသော ထိုအသုံးအနှုန်းလေးကို ချစ်ရသူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ... ။

“ကို ...”

“ဟာ ... ချစ်ရယ်”

“ကိုရယ် ... ရှင့်ကို ပူး အရမ်းချစ်တယ်”

“ပူးလေးရယ် ...”

ပူးသစ်စရဲ့ ကိုယ်လေးကို ... လွတ်ထွက်သွားမည့် အလား ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်ကာထားမိသည်။ မျက်နှာပြင် လေးအနံ့ မွတ်သိပ်သော အနမ်းလေးများ တရစပ် ကျဲချပစ်လိုက် ၏။

ထိုညက ...

သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်လိုက်ဖက်လွန်းသော စုံတွဲကလေး အဖြစ် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ အတူတူတက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆုမွန်ကောင်း တွေတောင်းကာသစ္စာဆိုဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ မခွဲခွာရဟု ကတိပြုခဲ့ကြသည်။

သူက ...

ချိတ်ထဘီလေးကို ချည်သားလက်ပြတ်အင်္ကျီလေး နှင့် တွဲဝတ်ပြီး ဆံပင်လေးကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ကာ ဦးပုံရိပ် ထင်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ခပ်ရင့်ရင့်လေး လိုက်လည်းပြင်ဆင်ထား သော သူမကိုကြည့်ပြီး သဘောတွေကျနေခဲ့သည်။

ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စွာ ရင်ပြင်တစ်ပိတ်ပတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ ကြ၏။ အိမ်ရောက်တာနှင့် အဝတ်အစား အထုပ်အပိုးတွေကို ပြင် ဆင်ရသည်။ ဦးပုံရိပ်ထင်ကတော့ သူကားကို လိုအပ်တာ စစ်ဆေး နေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ... အလာတုန်းကနှင့်မတူစွာ သူမ အထုပ်အပိုးတွေချည်း ပြင်ဆင်ရတာမဟုတ်ဘဲ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အဝတ် အစားတွေပါ ထည့်ပေးနေရသည်။ ပင်ပန်းခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ သူမ ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့်အတူသွားရမည့်ခရီးလမ်းတစ်ခုကို ဘယ်သူကမှ စိတ်မချမ်းသာဘဲ နေမလဲနော် ... ။

ပစ္စည်းတွေအားလုံးထည့်ပြီးတာနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ စားစရာမှန်များ ခြင်းနှင့် သေသေသပ်သပ်လေး ထည့် ၏။ ဆေးဝါးတချို့ အဆောင်သဘောနှင့် ထည့်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ပြီးပြီဆိုမှ ဧည့်ခန်းလေးထဲ မွှေးမွှေးကို စုပုံထားခိုင်း လိုက်၏။

မနက်အစောကြီး သွားမှာဆိုတော့ ... အားလုံးကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားကာမှ ဖြစ်မည်လေ။

“ဟောဗျာ ... ဒါတွေက ဘာတွေတုန်း ... ”

အိမ်ထဲဝင်လာသော ဦးပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ... ပစ္စည်းပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်လေးကျူကာ သွားရသည်။

“ယူသွားမဲ့ ပစ္စည်းတွေလေ ... ”

“ဟင် ... အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား ... ”

“မနက် လေးနာရီလောက်ဆိုတော့ အခုကတည်းက ပြင် ဆင်ထားတာပေါ့ ... ”

“ဟောဗျာ ... ဒါက ကိုယ့်အိတ်ပဲ ... ဘယ်သူထည့်တာလဲ”

“ဖူး ထည့်ပေးထားတာလေ ... ”

“ဟာကွာ ... အပင်ပန်းခံလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ထည့်မှာပေါ့

ဖူးရယ် ... ”

“ရပါတယ် ... ဖူး အားလုံးထည့်ပေးပြီးသွားပြီ ... ပြန်မဖွင့်နဲ့ တော့နော် ... အားလုံးပြည့်စုံအောင် ထည့်ပေးထားတာ”

ပြောလည်းပြော ...

သူဘက်လည်း မျက်နှာလေး လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်ကလေးကို ပြေးတက်သွားလေစော့သည်။ ဒီလောက် ဆို သူ သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ။ သူမလေး တအားရှက်သွားပြီ လို့ ... ။

အဟွန်း ...

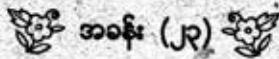
သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

လူကြီးမကျ ကလေးမကျနဲ့ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို

မသိဘူး။

အတွေးလေးနှင့်အတူ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်နှာချော ချောကြီးက ပြီးသွားရသည်။ ညှို့မျက်ဝန်းလေးတွေထဲ အချစ်ရည် များနှင့် လက်လက်ထနေရတော့သည်။

၂၆၄

ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ကားလေးစတင်
တရိပ်ရိပ် ပြေးနေခဲ့သည်။ မိုင်တိုင်လေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်
ကျော်လာခဲ့၏။ ကားလေးမောင်းလိုက် ... စက်အနားပေးသည့်
အနေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးရှေ့ ထိုးရပ်ပြီး အနားယူလိုက်
နှင့် ခပ်အေးအေးလေးပင် သွားခဲ့ကြသည်။

မနက် ငါးနာရီမှ ထွက်ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့လုံး မောင်းခဲ့ရ
၏။ မန္တလေးရောက်တော့ နောက်တစ်နေ့ပင်ကူးကာ မနက် ဝေလီ
ဝေလင်း ဖြစ်နေပြီလေ။ ကားလေးက ဖူးသစ်စတို့ခြံကြီးရှေ့ ထိုးရပ်
လိုက်တာနှင့်ခြံစောင့်ကြီးဦးဘမောင်က ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

“ကလေး ... ပြန်လာပြီလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးမောင် ... ”

“အေးကွယ် ... အေး အေး။ ကလေး မရှိတော့လည်း အား

လုံးက ဘာလိုနေမှန်းမသိအောင် ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီး ဖြစ်
နေတာကွယ် ... အခုတော့ အိမ်ရှိပြီပေါ့ ... ဟား ဟား”
“အဟင်း ဟင်း ... ”

သူမတို့ရဲ့ကားလေး ထိုးရပ်လိုက်တာနှင့် ပစ္စည်း
တွေ ဝိုင်းကူချပေးရင်း ပြောနေတဲ့ ဘကြီးမောင်ရဲ့ စကားများကို
ရှက်ရဲရဲလေးနှင့် ဖူးက အသံလေးထွက်ကာပင် ရယ်မိ၏။ ဦးပုံရိပ်
ထင်ကတော့ ပစ္စည်းတွေ ချပေးရင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ရုံသာ
ပြုံးပါသည်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး အလုပ်သမားတွေ လာသယ်ကြ၏။

“မာမီရော ... ”

“ရှင် ... ”

“မာမီရော ဝမ်းပုံ ... ငါလာတာ သိရဲ့လား”

“ဟို ဟို ... သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အခု ဘုရားရှိခိုးနေတယ်”

“ဪ ... အေး အေး ... ”

“ဖူး ... ”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ် ... အန်တီမေဆီ အရင်ဝင်လိုက်မယ် ... ပြီးမှ ကိုယ်
တို့ လာခဲ့မယ်နော် ... ”

“ကောင်းသားပဲ ကို ... တစ်ချိန်လုံး ကားမောင်းလာရတာ
ဆိုတော့ အရမ်းညောင်းနေမှာပဲနော် ... ”

“အဟွန်း ... ကိုယ်က ညောင်းနေပါတယ်လို့ပြောရင် ဖူက
နှိပ်ပေးမလို့လား ... ”

“အဟင်း ဟင်း ... ဝမ်းပုံကို လွှတ်ပေးမယ်လို့ ပြောမလို့ပဲ”

“ဟာကွာ ... ”
“ခစ် ခစ် ... ”

“မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ တွန့်လိမ်သွားတဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ချောမောခန့်ညားတည်ကြည်လွန်းတဲ့ မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ပူးသစ်စ သဘောတွေကျကာ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ကိုယ် သွားပြီ”
“ဟုတ် ... ”

“တစ်ရေးအိပ်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားတော့မှ ... အပြတ်ရှိုင်းပြီး ယောက္ခမကြီးကို လာတွေ့မယ် ... ”

“အိုကေ ... ”

အပြုံးလေးနှင့်အတူ ကားလေးကို ခြံထဲကနေ ပြန်မောင်းထွက်သွားသော ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ကားလေးကို ငေးမောကာ ကြည့်နေမိသည်။

“သမီး ... ”
“ရှင် ... ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်တံခါးဝပေါက်လေးတွင် ရပ်နေသော မာမိကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မာမိ ... ”
“သမီးရယ် ... ”

အသွားကနှင့်မတူစွာ ဝတ်စားထားပုံလေးကအစ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ ...

ဒေါ်သင့်ရင်မှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေရသည်။ အပြုံးလက်လက်လေးတွေနှင့် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသော သမီးလေးကို ဆီးကြိုကာ ဖွေဖက်လိုက်မိသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် မာမိ ... ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ် ... မာမိက သမီးလေးကိုတောင် စိတ်ပူနေတာ ... တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ... မာမိရင်ခွင်နဲ့ အဝေးမှာ သမီးလေး ကျန်းကျန်းမာမာရှိလို့ပဲ ... ”

“မာမိ ... ”
“ပြော ... ”

“သမီးကို ... ဦးလှပျိုကြီးကိုယ်တိုင် မန္တလေးအထိ ကားနဲ့ မောင်းပြီး လိုက်ပို့တာ ... ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် မာမိ ... ”

“အခု သူရော ဘယ်မှာလဲ ... မာမိတောင် မတွေ့လိုက်ရပါလား ... ”

“ဟိုဘက်ခြံမှာလေ ... အရမ်းပင်ပန်းလာလို့ အနားယူခိုင်းလိုက်တယ် မာမိ ... အနိတိမေကလည်း သူ့တူကို သွယ်အရင်လာစေချင်မှာပဲလေ ... အဲဒါကြောင့်နဲ့ တူပဲနဲ့ ... မာမိကို ပြီးရင် လာတွေ့ပါမယ်တဲ့ ... ”

“အို ... မဟုတ်တာကွယ်၊ မာမိသမီးလေးအတွက် မောင်ပုံရိပ်ထင်က ... အများကြီးကူညီစောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိနေတဲ့ဟာကို မာမိတို့က သွားတွေ့ရမှာပေါ့

ကွယ် ... ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ”

“မာမိကလည်း မဟုတ်တာ ... သူက မာမိကို လာတွေ့ရမှာပေါ့ ... ”

“သူက ... ”

မျက်ခုံးလှလှလေးကို တွန့်ရင်း စဉ်းစားသလိုနှင့် သံသယရိပ်လေးသန်းကာ ဖူးသစ်စကို ငုံ့မိုးကြည့်ပြီး မေးလေလျှင် ဖူးသစ်စရဲ့ မျက်နှာလေး မထားတတ်လောက်အောင်ပင် ရှက်သွေးရဲတောက်သွားရတော့သည်။

“မာမိကလည်း ... ”

“ဖူး ... ”

“ဘာမှမမေးနဲ့နော် မာမိ ... သမီး မဖြေနိုင်သေးဘူး”

ဟင် ...

ဒေါ်သင် ... မှုနဲ့နဲ့လေးနှင့် ပြောလိုက်တဲ့သမီး ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားရသည်။ မိမိ သမီးဖြစ်သူကို မန္တလေး အမြန်လှမ်းခေါ်ရသည့်အကြောင်းအရင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ပို၍ပင် မွန်းကျပ်သွားရတော့၏။

“မာမိ ... ဖူး ခရီးပန်းလာလို့ အနားယူချင်ပြီ ... ”

“ဪ ... အေး အေး ... သွား သွား ... သမီးလေး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနော် ... ”

“ဟုတ် ... ”

ဖူးသစ်စကို ရင်ခွင်လေးထဲကနေ ဖယ်လွှတ်ပေးကာ

အနားယူစေလိုက်ပါသည်။ ချည်သားအင်္ကျီလေးနှင့် ပါတိတ်ထဘီလေးကို တွဲဝတ်ကာ လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားတဲ့ သမီးဖြစ်သူရဲ့နောက်ကျောလေးကို ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

၂၆၁

ပုံရိပ်ထင် တစ်ယောက်မှာတော့ ...

ဖူးသစ်စရဲ့မာမိ ဒေါသစေ့ကို တွေ့ဖို့ ... စိတ်တွေ တအားလှုပ်ရှားကာ ထူပူရိုင်းမြနေရသည်။ အန်တီမေက နံဘေးကပါ မည်ဆိုသော်လည်း ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နေဆဲရယ်ပါ။ သို့သော် ဖူးလေးတစ်ယောက် မျှော်လင့်စောင့်စားနေမှာမို့ သူ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

“ဟော ... သားထင်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား”

“ဗျာ ...”

“အန်တီမေတောင်ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘူး ... သားထင် တို့များ စိတ်လောလိုက်တာနော် ... အဟင်း ဟင်း”

“ဟာဗျာ ...”

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် အန်တီမေစကားကြောင့် ... ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းလေးမဖော်ရဲအောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“လူပျိုကြီးက မစွဲဘူး မစွဲဘူးနဲ့ စွဲတော့လည်း တကယ့်ကို နုနုလေးနဲ့ ပါလား ... ဖူးစာ _ ဖူးစာ _ ရန်ကုန်သားနဲ့ မန္တလေးသူရဲ့ ဖူးစာက တူးမတူးခြားပဲဟေ့ _ ဘာပဲပြော ပြော ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီး အန်တီမေကိုတော့ မနေ့ရသူး နော် ...”

“အန်တီမေကလည်းဗျာ ... အဟွန်း ဟွန်း ...”

“ကဲပါ ... အလကကား စတာပါ ... လာ လာ ... သမင် စောင့်နေရင် အားနာစရာကြီး သွားရအောင် ...”

“ဟုတ် ...”

အန်တီမေနှင့်အတူ ဖူးသစ်စတို့ ခြံလေးဘက်သို့ ထူးလာခဲ့မိသည်။ စိတ်တွေကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်နေရပေမဲ့ လှုပ်ရှားနေဆဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ ခြံရှေ့အဝအရောက် ဖူးသစ်စက အပြုံးလေးတွေနှင့် ဆီးကြိုကာ စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖူးလေး ...”

“အန်တီမေ နေကောင်းတယ်နော် ...”

“အေးကွယ် ... ကောင်းပါတယ်၊ ဖူးလေးက အခုမှ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး ပိုလှလာတယ်ကွယ် ... အဟင်း ဟင်း ...”

ပုံသွင်းတော်တဲ့သူလက်ထဲ ရောက်သွားတာကို ဟင်း ... ဟင်း ...”

“အို ...”

“ဟာဗျာ ...”

“ဟောတော့ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းကြီးတွေ ဇွတ်

ငုံထားကြတာလဲ ... လာ လာ ... အထဲဝင်ကြရအောင်”

ပြောလည်းပြော ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းမြန်မြန်နှင့် ခပ် သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သွားသော အန်တီမေ့ကိုကြည့်ပြီး နှစ်ဦး သား နောက်ကျန်နေရစ်ကာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ အေးချမ်းမှုလေး တွေကြောင့် အရာအားလုံး လှပသာယာနေတော့၏။

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် အရှက်မပြေသေးသော မျက် နှာလေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့နေသော ချစ်သူလေးရဲ့ လက်ကလေးကို အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ဒီတော့မှ မျက်နှာ လှလှလေးက မော့လာ၏။ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ပင့်တက် လာသည်။

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော် ... အန်တီမေ့ကို ကိုယ် ပြောပြထား ပါတယ် ... ”

“ကိုရယ် ... ”

“ကဲ ... အထဲဝင်ကြရအောင် ... ”

“ဟုတ် ... ”

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက် ကလေးတွေ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြင့်မားထည်ဝါကြီးမားလွန်း သော ဖူးသစ်စတို့ရဲ့ တိုက်ကြီးဆီသို့ လှမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ တိုက်ကြီးထဲကို ဝင်လိုက်တာနှင့် အေးစိမ့်သော အတွေ့အထိလေး က လူကိုလန်းဆန်းသွားစေ၏။ ပုံရိပ်ထင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်ခမ်းနား လွန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားရသည်။

အလှတပ် နိုင်ငံခြားဖြစ် လိုက်ကာကြီးတွေ ကာရံ

ထားသော ... နံရံပတ်ပတ်လည်၏ အလယ်တွင် လက်ရာပြောင် မြောက်လွန်းသော ပန်းကနုတ်ထိုင်ခုံကြီးများ ... ။ နံရံမျက်နှာကျက် အပြည့် မီးဆိုင်းကြီးရဲ့ အလင်းရောင်အောက်တွင် ကတ္တီပါနီရဲရဲက စိုတောက်နေ၏။

အထားအသို နေရာလိုက်ဖက်စွာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးကို ငေးမောကြည့်မိရင်း တစ်လမှ စားလောက်ရုံသာ ရှာဖွေနိုင်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်စိတ်ပင် ဝင်သွားရသည်။

ချမ်းသာလိုက်ကြတာ ... ။

ဖူးသစ်စ မိဘတွေက တကယ့်ကို ချမ်းသာကြတာ

ပဲ။

“ကို ... လာလေ ... ”

“ဪ ... အင်း”

ဖူးသစ်စ သတိပေးတော့မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို သတိရ ကာ ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူကြီး ဘယ်လောက်ပဲ ဆန်တယ်ပြောပြော ကလေးစိတ်မကုန် သေးသော ဖူးက သူ ထိုင်လိုက်တာနှင့် ခုံနောက်ဘက်ကနေ သူ ကိုယ်ကြီးကို လက်ကလေးယှက်ကာ သိုင်းဖက်ပြီး ... နားထင်စပ် ကလေးသို့ ညင်သာစွာ တစ်ချက်နှိုက်နမ်းပြီး ...

“ကိုကို ချစ်တယ် ... ”

“ဖူးရယ် ... ”

ရင်ခုန်လှိုက်မောသော အပြုံးလေးတွေနှင့် ငြိတော ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး အသိအမှတ်ကလေး ပြုလိုက်မိသည်။

“အဟမ်း ...”

အို ...

ဟာ ...

ချောင်းဟန်သံကြောင့် ပူးသစ်စ ခန္ဓာကိုယ်လေး ညွတ်ကိုင်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်ထောင်သွားသလို ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ ခေါင်းလေးလည်း ရှေ့သို့ လှည့်သွားရ၏။

“သင် တွက်လာတော့မယ် ... အရှိန်တွေလျော့ဖို့ လာ သတိပေးတာ ...”

“အန်တီမေကလည်း ...”

ပူးက ... အန်တီမေရဲ့ အစအနောက်သန်မှုလေးကို ရှက်ဝဲဝဲလေးနှင့် တားဆီးလေသည်။ စိတ်သဘောထားကောင်းပြီး တစ်ဘက်သားပေါ် ကူညီချင်စိတ်ရှိကာ အခုလို အစအနောက်သန် တတ်သော အန်တီမေအကြောင်းကို အတွင်းကျကျ သိနေသော ပုံရိပ်ထင်မှာတော့ ရယ်၍သာနေမိသည်။

အဒေါ်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်။ မိခင်တစ်ယောက် လည်း ဟုတ်သည်ဟု ပြောရသော အန်တီမေသည် ပုံရိပ်ထင်အတွက် တော့ တကယ့်ကို အားထားရာပါပဲ ... ။ ခင်ပွန်းသည်ပြောင်းရာ လိုက်ပါရသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ် လိုက်ပါနေရပေမဲ့ သားသမီးမရှိသော ... အန်တီမေက ပုံရိပ်ထင်ကို သားအရင်းတစ် ယောက်နှင့်မခြား စောင့်ရှောက်လေသည်။ အန်ကယ် ပင်စင်နားရင် သားနှုတ်တူ လာနေမယ်ဟု ကတိပေးထားသော်လည်း ခုချိန်ထိ တော့ တာဝန်ကျရာ ငြို့များ ပြောင်းရွှေ့နေရဆဲပင် ... ။

“ဟော ... မာမိ လာပြီ”

ပူးသစ်စ အသံလေးကြောင့် ... အတွေးစလေးတွေ ပျက်သွားရသည်။ ပူးသစ်စရဲ့ မိခင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက တစ်လှမ်း ချင်းလျှောက်ကာ ဧည့်ခန်းလေးဆီရောက်လာ၏။ အနီးမှ ဖြတ် သွားသော ဖြူဖွေးနုနယ်နေသော ခပ်ပြည့်ပြည့်မြေထောက်တစ်ခု နှင့် အဝါပွင့်ကြီးကြီးများပါသော ထဘီအောက်နားသားကြည့် ကာ ဒါ ပူးသစ်စရဲ့ မေပဲဟု သူ သိလိုက်သည်။

ခေါင်းလေးကို ငုံ့ထားမိ၏။

“သားထင် ... ဒါ ပူးသစ်စအမေ ဒေါ်သင်လေ ...”

အန်တီမေက မိတ်ဆက်ပေးနေပြီမို့ ခေါင်းလေးကို မော့ကာအကြည့် ...

ဟင် ...

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ စိမ်းတောက်သွားရသည်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရေနေ့ပူပူနှင့် ဖြန့်ခနဲ အပက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒေါ်သင်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ဖြူဖြူနေ သော မျက်နှာကို ဖေဖေစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသမှန်တိုင်း ခံတွေ လှိုင်းထန်လာရသည်။ နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထသွားလိုက်ချင် စိတ်က တားမရ ... ။

ဒါကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြ။ အပြုံးတွေနှင့် လင်း လက်ကာ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြ၏။ အံကို တင်းနေအောင်ကြိတ် ပြီး ဒေါ်သင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးစူးစူး မှိုက်ကြည့်နေ မိသည်။

“ဟဲ့ ... သားထင် ... အန်တီသဇင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ ...”

ကြောင်ငေးငေးကြီးဖြစ်နေသော သူ့ကို လက်တို့ကာ သတိပေးလေလျှင် သူသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာကို တည်တင်းသော မျက်နှာထားနှင့် ခပ်ထေထေ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော်က ဦးသူရထင်နဲ့ဒေါ်ဥမ္မာတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား ပုရိပ်ထင်ပါ အန်တီသဇင် ...”

“ဘာ ...”

ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာ ...

သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသော မျက်နှာနှင့်အတူ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများက ပုရိပ်ထင်ဆီသို့ ထိတ်လန့်တကြား လှမ်းကြည့်နေသောဒေါ်သဇင် ... ။ ဟန်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိစွာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ပုရိပ်ထင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားရ၏။

“အန်တီသဇင် ... ကျွန်တော့်ကို သိလို့လားဟင် ...”

“မင်း ... မင်းက ဦးသူရထင်ရဲ့သား ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီသဇင်ရယ် ... အဟွန်း ဟွန်း ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ဒေါ်သဇင်က မှတ်မိသားပဲ ...”

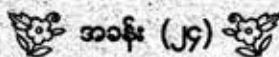
“အမလေး ...”

ဟား ...

ပုရိပ်ထင်ပင် စကားမဆုံးသေး ... ဒေါ်သဇင် တစ်

ယောက် နေရာလေးမှာတင် သတိလစ်ကာမေ့မြောသွားလေတော့သည်။ ပျာယာခတ်သွားသော လူတွေကို ကျောခိုင်းကာ တိုက်ကြီးထဲကနေ ပုရိပ်ထင် ပြန်ထွက်လာခဲ့မိတော့၏။

၂၇၆

“မာမိ ...”

“ ... ”

“မာမိ သတိရပြီလားဟင် ... မာမိ သတိရပြီလား”

“အင်း ... ဟင်း ...”

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကြောင့် မျက်ရည်တွေကြားမှ မာမိကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ငုံ့မိုးကြည့်ပြီး မေးနေမိသည်။ သူမ လုံးဝ မထင်မှတ်ထားမိသော အဖြစ်အပျက်ရယ်ပါ။ ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ မိဘများ ရဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်တာနှင့် နေရာမှာ လဲပြိုကာ သတိလစ်သွားသော မာမိ ... ။

မာမိမျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနှင့် မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ရန်သူတစ်ယောက်လို တင်းမာခက်ထန်လို့သွားတဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်။ ဘာတွေလဲ ... ဘာ

တွေဖြစ်ကြတာလဲ။ ဖူး လုံးဝ နားမလည်နိုင်တော့။ သူမတို့တိုက်ထဲက ချာခနဲနေအောင် ထွက်သွားတဲ့ ချစ်သူကိုတစ်လှည့် ... သတိလစ်မေ့မြောကျန်ခဲ့တဲ့ မာမိဒေါ်သဇင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ဗျာများစွာနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသူက ဖူးသစ်စပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ...

မာမိကိုယ်လေးကို မ,ကာ အခန်းထဲ ပို့ခိုင်းပြီး ... ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းရသည်။ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးတဲ့ ... စိတ်တအားလှုပ်ရှားစရာကြုံရလို့ ဖြစ်သွားတာပါလို့ ဆရာဝန်က ပြောသွား၏။ သို့သော် စိုးရိမ်စိတ်တွေကတော့ ရင်ထဲမှာ ပြေပျောက်မသွားသေးချေ။

“မာမိ ...”

“အင်း ... ဟင်း ... သ ... သမီး ...”

“ရှင် ...”

“မောင် ... မောင် ... ပုံရိပ်ထင်ကို လုံးဝမချစ်နဲ့ ...”

“ရှင် ...”

“သူ့ကို မချစ်နဲ့ ... မာ ... မာမိ သဘောမတူဘူး”

“မာမိ ...”

သူမ ချောက်ချားစွာ တားဆီးပစ်လိုက်သည်။

ဦးပုံရိပ်ထင်ကို မချစ်နဲ့တဲ့။

သဘောမတူဘူးတဲ့လေ ... ။

ဖူးသစ်စ ရင်ထဲ စူးရှနာကျင်ရပါပြီ။ မာမိစကားတွေဟာ ဖူးသစ်စရဲ့ အသည်းကို အရက်စက်ဆုံး ဖွဲ့ခြေလိုက်တဲ့ ထက်

နှက်တွေပါပဲ။ ဖူးသစ်စ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားသွားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မာမီ နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးလားဟင်။

ဖူး ဘဝမှာ ... အချစ်စစ်ဆိုလို့ ဦးပုံရိပ်ထင်နဲ့ ဆုံတွေ့တော့မှ သိရှိခံစားခဲ့တာပါ မာမီရယ်။ ဒါကို မာမီ စာနာပါဦးရှင်။ ဖူးရဲ့ရှင်တွေ ကွဲရအောင်တော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့ မာမီရယ်။ ဖူးတောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... ။

“သမီး ...”

“အဟင့် ဟင် ...”

“ငိုပါ သမီးရယ် ... သမီး အရမ်းကို ခံစားရလွန်းလို့ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုရင် ငိုပစ်လိုက်ပါ ... အေး ... ငိုလို့အားရသွားပြီဆိုရင်တော့ မောင်ပုံရိပ်ထင်ကို မေ့ပစ်လိုက်တော့ သမီး ... သူဟာ သမီးဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ... သူ့ကို သမီးအနားမှာ ရှိမနေစေချင်ဘူးကွယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ ... အခုလို ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ မာမီရယ် ... သမီးရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို အစိမ်းလိုက်ခွဲပြီး ဆွဲထုတ်ယူရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲ မာမီ ...”

“... ...”

မာမီ မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိက်ငိုနေပါသည်။

မာမီနှင့်အတူ ဖူးလည်း လိုက်ငိုမိပါသည်။

“ဖြောပါ မာမီ ... ဒက်ဒီ မရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ မာမီအတွက်

အတိုင်ပင်ခံ အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော်ဆိုလို့ ဖူးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်လား မာမီ ... ဒီအမေနဲ့ဒီသမီးမှာ ဘာတွေ ပုံးကွယ်ဝှက်စရာလိုလဲ မာမီရယ် ... အဟင့် ဟင်” “သမီးရယ် ... မာမီလေ ... မာမီ ကမ္ဘာကြီးက အခုလောက်ထိ ကျဉ်းမြောင်းနေလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးကွယ်၊ တကယ်တော့ အခုလို အမှားတွေကို ကျူးလွန်သွားခဲ့တာ သမီးရဲ့ ဒက်ဒီပါကွယ် ... သမီးလေးရဲ့ ဒက်ဒီပါ ...

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ... သမီးဒက်ဒီဟာ အခုလောက်ထိ စီးပွားရေးမအောင်မြင်သေးတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ် ... လက်ထဲမှာရှိတဲ့ငွေအရင်းအနှီးလေးတချို့နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးသူရထင်နဲ့ ပေါင်းပြီး စပ်တူလုပ်ငန်းလုပ်ကြတယ် ...

ကံစပ်တယ်လို့ ပြောရမလား ... လုပ်ငန်းက တစတစနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ရလာတယ်လေ ... အကျိုးအမြတ်ကတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စားပေါ့ ... မထင်မှတ်ဘဲ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းတွေ ပြန်စိစစ်နေစဉ်မှာပဲ ဦးသူရထင်တို့ လင်မယား ပွဲချင်းပြီး နေရာမှာတင် ဆုံးသွားတယ်လေ ... အဲဒီသတင်းကို ကြားလိုက်တာနဲ့ သမီးဒက်ဒီက စာရွတ်စာတမ်းတွေအားလုံး မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်တော့တာပဲကွယ် ... အဟင့် ဟင် ...”

အို ...

ဒါ ... ဒါဆို ...

ဦးပုံရိပ်ထင်ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးသူ ... ။ သစ္စာမတည် လိမ်ညာလှည့်ဖြားသူက ဒက်ဒီပေါ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ရှင် ... ။ ဘာကြောင့်များ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးက ဖူးသစ်စတို့ရဲ့ မိသားစုမှာမှ ရှိနေခဲ့တာလဲဟင်။

“မာမိ ... မာမိ သိသိကြီးနဲ့ ဒက်ဒီကို မတားခဲ့ဘူးလားဟင်”

“သမီး ... မာမိကို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွယ် ... အဲဒီကိစ္စတွေ အားလုံးကို အချိန်တွေလွန်တော့မှ မာမိ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မာမိက သမီး ဘွားဘွားတို့နေတဲ့ ပော့ဒီ မန္တလေးမှာ သမီးလေးနဲ့ အလည်လာရင်း အတူရှိနေခဲ့တာ ပါ သမီးရယ် ... အဟင့် ဟင့် ...

မောင်ပုံရိပ်ထင်က ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ သူ့အဖေရှယ်ယာ ဝင်ထားတဲ့ ငွေကြေးကိစ္စကို သမီးဒက်ဒီဆီမှာ လာပြောဖူး တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ သမီးဒက်ဒီက မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့စကားတွေ ဆိုပြီး ငြင်းပယ်ခဲ့တယ် ... ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ”

ဖူးသစ်စ ...

ရှင်ဘတ်ကလေးကို လက်နဲ့ဖိထားလိုက်ရသည်။ နွေခေါင်ခေါင် ဦးခေါင်းတည့်တည့် မိုးကြိုးပစ်ခံရသလိုပင် ပြာခနဲ တက်သွားရပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေး ခွေယိုင်သွားရပါသည်။

“သမီးဒက်ဒီက လုပ်ငန်းတွေအားလုံး အပိုင်စီးခဲ့တာလေ။ အဟင်း ... ဟင်း ... သူတစ်ပါးပိုက်ဆံကို မတရားစားလို့

လား မသိဘူး ... သမီးဒက်ဒီမှာ လည်ချောင်းကင်ဆာ ရောဂါဖြစ်ခဲ့တယ် ... အစားအသောက် မျိုချမရတဲ့ဝေဒနာ ဆိုးကြီးကို ခံစားရတော့မှ နောင်တတွေရပြီး မာမိကို ပြော ပြတာ ... ”

“မာမိရယ် ... အဟင့် ဟင့် ... သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲဟင် ... သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူက ဒက်ဒီ ဖြစ်နေပြီ။ သူ ... သူဟာ ဒက်ဒီအပေါ် အမုန်းတရားတွေနဲ့ တစ်ချိန် လုံး ရှိနေခဲ့တာ ...

အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ရရှိခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြား ကနေ နုလန်ထူအောင် မနည်းရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ရတာလေ”

“မာမိ သိပါတယ် သမီးရယ် ... ဒါကြောင့် သွားလေသူရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပြီး မာမိတို့ ပိုင်ဆိုင် ထားတဲ့လုပ်ငန်းတွေရဲ့ တစ်ဝက်ကို မောင်ပုံရိပ်ထင်ဆီ လွှဲ ပြောင်းပေးပါ့မယ် ... ”

ဟာ ...

အခန်းတံခါးဝလေးတွင် ရပ်ပြီး နားထောင်နေမိ သော ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် အခန်းလေးထဲမှာ ငိုယိုပြီး နောင်တ တရားတွေနှင့် ပြောနေသော စကားများကို နားထောင်ပြီး ခြေလှမ်း တွေ့ရပ်ကာ နေရာမှာတင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ...

သူ လှည့်ပြန်သွားပြီးပါပြီ။

ပြီးမှ ... ပြန်သတိရကာ နာကျင်စိတ်နှင့် နောက်

တစ်ခါ ထပ်ဝင်လာခဲ့တာလေ။ အဲဒါ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ သောကဝေဒနာ၊ သွေးပျက်တုန်လှုပ်စရာတွေနဲ့ ... ဒေါသစင်ကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ သို့ပေမဲ့ တကယ် တမ်းကျတော့ သူ့ရဲ့ နူးညံ့တဲ့နှလုံးသားတွေက မရက်စက်ရက်ပြန်ပါ။

ပိုဆိုးတာက ...

သေဆုံးသူတစ်ယောက် ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှားတစ်ခု ကို ဘာမှမသိခဲ့ရသည့် ကျန်လူတွေ ဖြစ်နေတာမို့ သူ့စိတ်တွေ အလို လို့ ပျော့ကျသွားရ၏။ ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းပါနဲ့ သားရယ်။ ဒါဟာ ကံကံရဲ့ အကျိုးတွေပါဟု ပြောသော အန်တီမေ့ ဖြေသိမ့်သံတွေ ကို ကြားယောင်ပြီး ရက်စက်ရမည့် သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေရ သည်။ ဖူးသစ်စကိုလည်း မမေ့နိုင်။ သူ ... ဖူးကို အသက်ထက် တောင် ပိုပြီး ချစ်ခဲ့မိတာလေ။

ဒါအပြင် ...

ဒေါသစင်ကိုယ်တိုင် သူနဲ့ မတွေ့ဘူးပေမဲ့ ဧည့်ခန်း ကြီးထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ ချပ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ရတာမို့ အခုလို ပြန်တွေ့လိုက်ချိန်တွင် ပုံရိပ်ထင် မှတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မိတ်ဆက်ချိန်မှာပဲ တမင် ဖေဖေနဲ့မေမေ နာမည်ကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်တာလေ။ သူ့အထင် မှန်နေခဲ့ပါသည်။ ဒေါသစင် ချက်ချင်း မှတ်မိသွားပြီး သတိပင် လစ်သွားလေသည်။

“သမီး ...”
“ရှင် ...”

“သမီး စိတ်ချပါကွယ် ... မောင်ပုံရိပ်ထင် နစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ တာတွေအတွက် မာမီ အနူးအညွတ် သွားတောင်းပန်ပါ မယ် ...”

မကြားလိုတော့ပါ။

ပုံရိပ်ထင် ... မကြားရက်စွာ နေရာလေးကနေ ချာ ခနဲနေအောင် လှည့်ထွက်ခဲ့မိပါတော့သည်။ ဖူးရယ် ... ကိုယ့်အချစ် ရယ်။ ကိုယ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရတော့မလဲကွာ။ ကိုယ် ... ကိုယ်လေ မင်းဒက်ဒီကို အရမ်းမုန်းတယ်။ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဖူးရယ်။ ကိုယ့်ကို ကလိမ်ကကျစ်ကောင်လေးဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုး မောင်း ထုတ်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ဒက်ဒီကို အရမ်းစိတ်နာတာပဲ ဖူးရယ်။

ဒါပေမဲ့လေ ...

မင်းအဖေကို သိပ်မုန်းသလောက် မင်းဇေးကို သိပ်

ချစ်တယ် ကလေးရယ်။

“သမီးကို တကယ်တော့ မာမီ ပြောစရာရှိပါတယ် ... အဲဒါ သမီးကို ဖန္တလေး အမြန်ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းပေါ့ ... ဘာ လဲဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စပဲ သမီးရယ် ...”

“အို ...”

“မာမီသမီးလေးကို လာကမ်းလှမ်းတဲ့ အဘွားခေါ်ခြင်း မြေးလေးကို သဘောတူတယ်လို့ မာမီ လက်ခံပြီးပြီလော သမီးရဲ့ဆန္ဒသာပါရင် အမြန်ဆုံးသာ စီစဉ်ပါလို့ ပြောထား ပြီးပြီ ...”

“မာမီ ...”

“သမီး ... ခဏနေဦး သမီးရယ် ... မာမိ ပြောပါရစေဦး ကွယ် ...”

“မောင်ပုံရိပ်ထင်ကို သမီး မြတ်နိုးပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေ ပြီဆိုတာ ... အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သမီးရဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်တာနဲ့တင် မေမေ သိပါတယ်ကွယ် ... မေမေသမီးရဲ့ချစ်သူမို့လည်း မညည်းမညူဘဲ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် ရှေ့ရှုပြီး သမီးလေးကို လာတွေ့ မယ်လို့ ပြောထားတဲ့ ဘွားမြိုင်တို့ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကို စော စောကလေးတင်ပဲ မာမိ ဖျက်လိုက်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ မောင်ပုံရိပ်ထင်ဆိုတာ သမီးဒက်ဒီ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ကလေးလေ ... အဲဒီကလေးရဲ့ ရင်မှာ ပြင်းထန်စွာရှိနေတဲ့ ဒေါသမာန်အငြိုးအတေးတွေဟာ ဖျက်ပျောက်သွားလိမ့်မယ် လို့ မာမိ မယုံဘူး ...

ပြီးတော့ ... တစ်သက်လုံး စိတ်မလုံမလဲမှုတွေနဲ့ သမီးလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရှိနေမှာကို မာမိ မမြင်ရက်ဘူး ... ဒါကြောင့် မောင်ပုံရိပ်ထင် ကျေနပ်အောင် မာမိမှာရှိနေတဲ့ စည်းစိမ်တွေ ပုံပေးလိုက်ရ ပါစေ ... မာမိသမီး လုံးဝမပါစေရဘူး ...”

“မာမိရယ် ... ဟင့် ဟင့် ...”
“မာမိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီး ... မာမိဟာ ခံနိုင်ရည်ပြည့်ဝ နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ... ဒါကြောင့် မာမိ ပုံရိပ်ထင် ကို သွားတွေ့မယ် ... အနူးအညွတ်တောင်းပန်မယ်ကွယ်။

မာမိစိတ်တွေ တစ်သက်သာ အရှင်းဆုံးနေနိုင်ဖို့ အခုပဲ သွား ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မယ် ဖူးရယ် ...”

အို ...

မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖိသုတ်ပြီး အိပ်ရာ ကနေ ဆတ်ခနဲ ထသွားသော မာမိကိုကြည့်ပြီး ဖူးသစ်စ မတား ဆီးနိုင်ဘဲ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငို၍သာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက်မှတော့ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထသည့်အထိ ... အံကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ထားလိုက်မိ သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အတိတ် ဆီက ပုံရိပ်များကို အနှေးပြုကွက်တစ်ခုလို့ ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

နာကျင်ခါးသက်လွန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်မြင် ယောင်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိအောင် ပေါက်ကွဲနေရပါ စာ။

“မောင်ပုံရိပ်ထင် ...”

ဟင် ...

ဒေါသစင်ပါလား။

ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးနှင့် တောင်းပန်ကြည့် လေးကြည့်ကာ သူ့ရှေ့မှာ ခပ်ရိုရိုလေးရပ်နေတဲ့ ဒေါသစင်ပဲ ပုံ ရိပ်ထင်ရဲ့စိတ်တွေ လတ်တလော တွေ့ကြုံရသောအဖြစ်အပျက် ကြောင့် အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေရသည်။

“အနိတ်သစင် ... မင်းကို လာတောင်းပန်တာပါဦး”

“တောင်းပန်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ... တောင်း

ပန်တယ်ဆိုတာ အပြစ်လုပ်တဲ့သူက ပြောရမဲ့စကားပါဗျာ၊ ဒေါသဇင်က ဘာအမှားတွေ လုပ်ခဲ့လို့လဲ ... ကျွန်တော့် အပေါ် အပြစ်မလုပ်ထားတာ သေချာပါတယ် ...

“အန်တီသဇင် မလုပ်ပေမဲ့ အန်တီသဇင်ပွန်း လုပ်ခဲ့တယ် လေ ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အန်ကယ်တင်ရဲ့ ရက်စက်မှုတွေက ပြေဖျောက်လို့ မရအောင် လုပ်သွားခဲ့ တာကို ...”

“မင်း အရမ်းဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်တီသဇင် စာနာ နိုင်ပါတယ် မောင်ပုံရိပ်ထင်ရယ် ...”

“ဟား ဟား ... အဲဒီလို နှုတ်ခမ်းဖျားလေ့နဲ့ တစ်ဖက်သား ကို လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ပြီး တောင်းပန်လို့ရရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ဒေါသဇင် သိပ်ကံကောင်းပါတယ် ... အန်ကယ်တင် လုပ်သွားပေမဲ့ ဒေါသဇင် တောင်းပန်စရာ မလိုအောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကို ပြေဖျောက်နိုင်တဲ့ တစ်ခု တည်းသော လက်ကိုင်က ရှိနေတယ်လေ ...”

“ဟင် ...”

“ဖူးသစ်စလေ အန်တီသဇင် ...”
နာကျင်သော စိတ်နှင့် ပုံရိပ်ထင် ပြောပစ်လိုက်ခြင်း

ဖြစ်ပါ၏။

“မင်း ... မင်း ...”

“အပြန်အလှန်ပေါ့ ဒေါသဇင်ရယ် ... ဟား ဟား”

ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ လှောင်ရယ်သံကြီးက အသက်မပါလှ ဈာ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ... ငါ့သမီးကို မင်းလက် ထဲ လုံးဝမထည့်ပေးနိုင်ဘူး ... ဖူးကို မင်း ဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ ငါတို့ရဲ့ ပြဿနာတွေအားလုံး ဖူးသစ်စ ဘာမှမသိဘူး ... သူက အဖြူစင်ဆုံး နှလုံးသားတွေနဲ့ မင်းကို ချစ်နေတာ၊ ဒါကို ခုတ်လုပ်ပြီး ငါ့ရင်ကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် မင်း မခွဲချင်ပါနဲ့ ပုံရိပ်ထင် ...”

တောင်းခမ်း ...

မင်း ကြိုက်သလောက် တောင်းခမ်း မောင်ပုံရိပ်ထင် ... ငါ အားလုံးပေးနိုင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးတော့ မပါဘူး၊ တစ်ခိုခိုနဲ့ အမှည့်ခြေမဲ့ မင်းလက်ထဲ ... ဖူးသစ်စလေး မရောက်စေရဘူး ... ငါ့သမီးကို ဒေါ်မြိုင် မြေးနဲ့ ပေးစားဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ ... မင်း မနေစရာယုတ်ပါနဲ့ ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ပုံရိပ်ထင် ... မင်းကို အနားအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... မင်း ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်တွေကိုပဲ ယူပါ ... အဟင် ဟင် ...”

ဟာ ...

ပုံရိပ်ထင် ရင်ထဲ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်သွားရပါသည်။
“မင်းဆီက ငါ့ယောကျ်ား လိမ်ညာယူခဲ့တာ ငွေကြေးတွေ ပါ ပုံရိပ်ထင် ... အဲဒီတော့ တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ပေးဆောင် ရမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုပဲ မင်း

ရလိမ့်မယ် ... မင်းကို ငါ လွှဲပြောင်းပေးမှာပါ မောင်ပုံရိပ်
ထင် ... ဒါပေမဲ့ ကျန်တာတွေကိုတော့ မင်း ရဖို့ စိတ်မကူး
နဲ့ ... အဓိက အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့သမီးလေးကိုပဲ ပုံရိပ်ထင်”

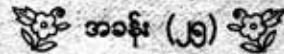
ဟာဗျာ ...

ပြတ်သားလိုက်တဲ့ ဒေါ်သဇင် ... ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ
ကြိုက်သလောက် တောင်းတဲ့ ... ကျန်တာတွေ မရဘူးတဲ့လေ။
ပုံရိပ်ထင် ပူးသစ်စကို တကယ်ပဲ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ အတိတ်က
နာကျင်စရာဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် ပူးသစ်စနှင့် ပုံရိပ်ထင် အဝေးကြီး
ဝေးရတော့မည်လေ။

ပူးသစ်စရယ် ...

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံစည်းရမှုရဲ့ နောက်ဆုံးအဆုံး
သတ်ဟာ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ခါးသက်နေရသလားကွာ။ ကိုယ်
လေ ... ကိုယ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ယုံကြည်
မှု အားနည်းသွားတဲ့ ... ဒေါ်သဇင်ရဲ့ သံသယမျက်လုံးအောက်မှာ
ကိုယ်တို့ရဲ့အချစ်တွေ သေဆုံးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ပူးသစ်စလေး
ရယ် ... ။

၂၉၁

နေခဲ့တော့ ပူးရယ် ... ။

ပူးသစ်စတို့ တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ နောက်ဆုံးနှုတ်
ဆက်အကြည့်နှင့် တစ်ချက်ငေးမောကြည့်ကာ စိတ်ထဲကနေ ခပ်
တိုးတိုးလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ အခုချိန်မှာ ... သူ့ရင်ထဲ ဘာ
အငြိုးအတေးမှ မရှိ ပကတိ ကြည်စင်နေခဲ့ပါ၏။

ဒေါ်သဇင်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရချိန်တွင် ဒေါ်သဇင်
တွေနှင့် အပေါက်ကွဲကြီး ပေါက်ကွဲမိသောလည်း တကယ်တမ်း ပြန်
တွေးလျှင် ဒါဟာ အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပဲလေ ... ။ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုယ့်အဖေရဲ့ ရှယ်ယာငွေတွေ မပါပါဘူးလို့ ငြင်း
ပယ် မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဦးတင်ထွဋ်ရဲ့သမီး ပူးသစ်စကိုမှ ကိုယ့်
အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့မိသည်။

ကိုယ်တို့သားအဖက မင်းတို့သားအဖအပေါ် တော်

တော် ပေးဆပ်စရာတွေ များပြားတာပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပေးဆပ်မှုတွေကို ဒီဘဝမှာ ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ ပေးဆပ်ပါတယ် ပူးရယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မင်း သိလားဟင်။ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပေါ့ ကလေးရယ်။ မင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အခုလည်း မင်းမာမီ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း ကိုယ့်နှလုံးသားတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဒေါ်သဇင်စိတ်တိုင်းကျ ပုံပေးခဲ့ပြီလေ။

ပူးရယ် ...

မင်းလေးနဲ့ ခွဲခွာရမှာစိုးလို့ လက်ကလေး ထောင်မပြရဲလောက်အောင် ဖြစ်တဲ့အထိ အယူသည်းခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ ... အခုတော့ မင်းလေးကို တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်ရတော့မယ် ကလေးရယ်။

အဘွားမြိုင်ရဲ့ မြေးနဲ့ ပေးစားမှာဆိုတဲ့ မင်းမာမီရဲ့ စကားကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိပေမဲ့ ကိုယ် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ပူးကို တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးမိတာပါလို့ ... ပြောရင်တောင် ဝါးလုံးကွဲမတတ် ဟားတိုက်လှောင် ပြောင်ခံရမယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ... ကိုယ် တကယ်ပဲ ဝန်ခံပါရစေ ကလေးရယ်။

ကိုယ် ...

မင်းလေးကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့တာပါကွာ။

“သားထင် ... ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေက ...”

“ဒေါ်သဇင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ အန်တီမေ ... နောင်တ၊ တရားနဲ့ အစောကြီးတည်းက သားထင်အတွက် အခုလို

အချိန်မရွေး လွှဲပြောင်းပေးဖို့ စာချုပ်တွေ ပြင်ဆင်ထားတယ်ဆိုတာလေးတစ်ချက်နဲ့တင် ... လုံလောက်သွားပါပြီ အန်တီမေ ... ငွေဟာ တကယ့်ကို မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းပဲဗျာ ... ငွေကြောင့် အရာရာ အကောင်းတွေချည်းရှိပေမဲ့ ငွေကြောင့် အဆိုးတွေ ခံစားရတာလည်း အများကြီးပဲလေ ဒါကြောင့် သားထင် အရမ်းလန့်သွားပြီ အန်တီမေ ... ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလည်း မမက်ချင်တော့ဘူးဗျာ ... ကိန်းဂဏန်းတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားရတယ် ... အခုလည်း ဒီကိန်းဂဏန်းတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ ကြေမ့ပျက်စီးခဲ့ရတာ ... မရှိတဲ့အချိန်နဲ့ အခု ရှိတဲ့အချိန်သာ ကွာတယ် ... ကျွန်တော် ရတာကတော့ ဒုက္ခတွေချည်းပဲလေ ... ဒါကြောင့် မလိုချင်တော့ဘူးဗျာ ဒေါ်သဇင်ကိုပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါ ... ပုံရိပ်ထင်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က ပူးသစ်စအတွက် လက်ဖွဲ့ထားခဲ့ပါတယ်လို့လေ ...”

“ဪ ... သားထင်ရယ် ...”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အန်တီမေ ...”

“အေးကွယ် ... အေး အေး ...”

ပုံရိပ်ထင် ... ကားလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အန်တီမေရဲ့ မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် လက်ကလေးပြွေတာ နှုတ်ဆက်နေသော ပုံစံလေးကို မမြင်ရက်တော့သဖြင့် ထားထားပြီး ခြံထဲကနေ ပေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကားလေးက လမ်းမကျယ်ကြီးထက်တွင် တစ်ရပ်ရပ် ပြေးနေသည်။ လမ်းမီးတိုင်လေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု နောက်မှာ ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ခွဲ၏။ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးထက်တွင် ပုံရိပ်ထင် အမြန်ဆုံး နှုန်းနှင့် မောင်းနေမိသည်။

“ဂလုတ် ...
“ကျွတ် ... ကျွတ် ...
ဟင် ...

ကားထဲမှ ထွက်လာသော အသံဗလများကြောင့် ပုံရိပ်ထင် အံ့ဩသွားရသည်။ ဘာသံလဲ ... သေချာတာကတော့ သူကားနောက်ခန်းက ပစ္စည်းတွေ တင်လာတဲ့နေရာက မြည်သံပဲ။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်သံတွေလည်း ထွက်လို့။

မဟုတ်သေးပါဘူး ...

ကားမောင်းနေရင်း မှန်ထဲကတစ်ဆင့် ကားနောက် ဖုံးပိတ်ခန်းလေးထဲမှ ထွက်နေသော အသံများကြောင့် စိမ်းညိုညို မျက်စုံတူတန်းတန်းကြီးတွေ မြင့်တက်သွားရသည်။ ကားကို လမ်း ဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဂလုတ် ...
“ကျွတ် ကျွတ် ... ကျွတ် ကျွတ် ...”

ကားရပ်လိုက်တော့မှ အသံတွေက ပိုပြီးထွက်လာ သည်မို့ ကားအလယ်ခန်းမှ မီးသီးအား ဖွင့်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။ နောက်ဖုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်တာနှင့် အထဲက လှုပ်စီ လှုပ်စီ စောင်ကြီးရှိပြီး ခွေခွေလေး လှဲနေသော လူတစ်ယောက်

ကြောင့် ပုံရိပ်ထင် အံ့ဩသွားရ၏။

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့ ... ကားထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်အိပ်နေတာ လဲ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ ... ကျွတ် ...”

ပုံရိပ်ထင် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိသည်။

“ဟေ့ ... ထစမ်း၊ သူများကားထဲ ဘယ်သူ လာအိပ်နေတာ လဲ ... ထစမ်း ထစမ်း ... ဟာ ... ဖူး ... ဖူးသစ်စ”

စိတ်မရှည်စွာ ရှိထားသော စောင်ကြီးကို အတင်း ဆွဲအခွာ ခွေခွေလေးလှဲနေသော ဖူးသစ်စကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပုံရိပ်ထင် အရမ်းကို အံ့ဩသွားရသည်။

“အိပ်ပြီး ခိုးလိုက်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ ... ညောင်း ကလည်း ညောင်း ... ကားက တဝုန်းဝုန်း ဆောင့်လို့ ကိုယ် တွေတောင် နာတယ် ...”

ကားလေးပေါ်ကဆင်းပြီး အကြောလေးဆန့်ကာ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောနေတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး အခုထိ ငေး ကြောင်နေမိဆဲ ... ။

“ကဲ ... သွားရအောင်”
“ဟင် ... နေ ... နေပါဦး၊ မင်း ... မင်းက ဘယ်ကိုသွားလို့ လဲ ...”
“ရှင် ...”

“မင်း ... မင်းမာမီ မသိအောင် လိုက်လာတာ မဟုတ်လား”
“ဟောတော့ ခိုးရာလိုက်ပါတယ်ဆိုမှ မိဘတွေ အသိပေးပြီး လိုက်မလားရှင် ... တော်တော် အတာပဲ ဟွန်း ...”

“ဘာ ... ဘာရယ် ... ”
 “မာမိတို့ ပေးစားမဲ့ အဘွားမြိုင်ရဲ့ မြေးကို မယူနိုင်လို့ ကိုယ့်
 ကို မခိုးပြေးချင်တဲ့ ချစ်သူနောက် ခိုးရာလိုက်တာလေ ...
 ဘာလဲ ... ပြန်သွားပို့ဦးမလို့လား ... ”
 “ပို့သင့်ရင် ပို့ရမှာပဲကွ ... ”
 “ဘာရယ် ... ”
 “မင်းမာမိကို ကိုယ် ကတိပေးပြီးပြီ ... မင်းကို မယူပါဘူး
 လို့လေ ... ”
 “ဟင် ... ”
 “ပြီးတော့ ... မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို သူ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”
 “ဪ ... ဒါနဲ့ပဲ ဖူးက ကိုယ့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးနင်းခြေမဲ့
 လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို ယူရမယ်ပေါ့ ... ”
 “ဘာ ... ”
 “ဖူး ... သူ့ကို မချစ်ဘူး ကို ... ”
 “အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သိပ်မလို
 ပါဘူးကွာ ... ”
 “အို ... ဖူးကတော့ လိုတယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတဲ့
 ဩဘာနိုင်လို့ ယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်ရမဲ့အစား ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်”
 “ဘာဆိုလို့လဲကွာ ... အခုကိစ္စ ဩဘာနိုင်နဲ့ ဘာဆိုတာ
 မှတ်လို့ ... ”
 “ဆိုင်တယ်ရှင် ... ဆိုင်တယ် ... ဘွားမြိုင်ရဲ့ မြေးဆိုတာ

တခြားလူ မဟုတ်ဘူးရှင် ... ဩဘာနိုင်ကို ပြောတာ ...
 သိပြီလား ... ဖူးလည်း အစက မသိပါဘူး ... ခြံထဲဝင်လာ
 လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဩဘာနိုင် ဖြစ်နေတာလေ ... သူက
 အဘွားမြိုင်ရဲ့ မြေးအဖြစ်နဲ့ ဖူးဆီတို လာတာ ... တော်တော်
 ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ ... ဖူးသစ်စဆိုတဲ့ နာမည်ကြား
 လိုက်တာနဲ့ အဘွားမြိုင်ကို ချက်ချင်းတောင်းခိုင်းတာလေ၊
 သူ့ကို အရှက်ခွဲသွားတဲ့အတွက် လက်စားချေချင်လို့တဲ့ ...
 ဟွန်း ... ဘယ်ရမလဲ အန်တီမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အခုလို လုပ်
 လိုက်တာပေါ့ ... ”
 “အဘွားမြိုင်ရဲ့ မြေးက ဩဘာနိုင် ဟုတ်လား ... ”
 “ဟုတ်တယ် ... ”
 “အခုကိစ္စကို အန်တီမေလည်း သိတာပေါ့လေ ... ”
 “သိတာပေါ့ ဦးလူပျိုကြီးရဲ့ ... ဘာလဲ ... အစကတည်းက
 ပြောရင် ရှင်ကြီးက အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ မဟုတ်လား ... ”
 “မဟုတ်ရပါဘူးကွာ ... ”
 နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ကာ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း
 ရန်တွေ နေသော ချစ်သူလေးကိုကြည့်ကာ အသည်းလေးယားသွား
 မိ၏။
 “အံ့မယ် ... ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ အကြောင်းမသိရင် ခက်
 မယ် ... လူကိုများ မခိုးချင်သလိုလို၊ ခိုးချင်သလိုလိုနဲ့ ရှင်
 ကြီးက နစ်နာတယ်လို့ ထင်နေတယ်ပေါ့လေ ... ”
 ဟောဗျာ ...

အဟွန်း ... ဟွန်း။

ခါးလေးထောက်ကာ သူမ ပြောချင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေသော ဖူးသစ်စကိုကြည့်ပြီး သွားလေးတွေပေါ်သည်အထိ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟွန်း ... ကြီးကျယ်လို့ ခိုးချင်လည်းခိုး၊ မခိုးရင်လည်းနေ”
အဲဗျာ ... ။

ပြောလည်းပြော ခြေကလေးဆောင့်ကာ ထွက်သွားသော ဖူးသစ်စရဲ့ လုပ်ရပ်လေးကြောင့် ပုံရိပ်ထင် မျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်တက်သွားရသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ...”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ... ရှင်အပူမပါဘူး ...”

“ကဲပါကွာ ... လာပါ ... အခုအချိန်ကျမှ မထူးတော့ပါဘူး၊ ပြန်ပို့ရင်လည်း အားနာစရာကြီး ... ခိုးမယ် ... ခိုးမယ် ... ကားပေါ်တက် ...”

ပုံရိပ်ထင်ချစ်သူလေးကိုစနောက်နေမိ၏။ ဒေါသတွေ ထွက်နေတဲ့ ဖူးသစ်စမျက်နှာလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာလေ။

“ဘာ ...”

“ခိုးမယ်လေ ...”

“ရှင် ... ရှင်ကြီးနော် ... လူကိုများ အားနာပါးနာနဲ့ ခိုးရတယ်ရှိသေး ... သွား ... သွား ... တစ်သက်လုံး ရှင်နောက်ကို မလိုက်ဘူးမှတ် ... ဟွန်း ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောကျ်ားဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်များ ထင်နေလား ...”

တစ်ပုံကြီးရှင် ... တစ်ပုံကြီး ...”

“ဟာ ... တစ်ပုံကြီးတော့ မယူပါနဲ့ကွာ ... တော်ကြာ မခိုင်မနင်းတွေဖြစ်ကုန်ဦးမယ် ...”

“ရှင်ကြီးနော် ...”

“ဟွန်း ... ဟွန်း ... အလကားစတာပါကွာ ... ဖူးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားမှာ မလိုလားဆုံးဟာ ဟော့ဒီက လူပါဗျာ ... ယုံလိုက်စမ်းပါ ...”

“ယုံပါဘူး ... အခုပဲ သူများရင်ခွင်ထဲ ပစ်သွားဖို့လုပ်ပြီးတော့၊ ဖူးမှာတော့ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုလိုက်ရတာ အမောပဲ ... မာမိုကိုလည်း ဩဘာနိုင်နဲ့ ရန်ကုန်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ရှင်းပြခဲ့ရသေးတယ် ...”

ပြီးတော့ ...

ဒက်ဒီကြောင့် ငွေကြေးတွေ ဆုံးရှုံးပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဦးပုံရိပ်ထင်ကို မာမိကြောင့် အသည်းနှလုံးတွေ ကြေမွပြီး ဘဝပျက်တဲ့အထိ ပြစ်ဒဏ်တွေ ထပ်မခတ်ပါနဲ့တော့လို့ပြောပြီး သဘောတူအောင်လည်း ကြိုးစားခဲ့ရသေးတယ် ... ဒါတောင် သူက အင်တင်တင်နဲ့ ...”

“ဖူးရယ် ...”

“သွားပါ ... အသားကို လာမထိစမ်းပါနဲ့ ...”

ပန်းလေးပေါ်အုပ်ကိုင်လိုက်သော ပုံရိပ်ထင်၏လက်များကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ် ... မှားသွားပါတယ် ကလေးရယ် ...”

“ဟွန်း ...”

မျက်စောင်းကြီး ဦးခနဲ ရောက်လာပြန်၏။ ဒီတစ်ခါ တော့ ပုံရိပ်ထင်တစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်နိုင်မှုတွေ ကင်း လွတ်ကာ သေးကျဉ်းသော ဖူးသစ်စရဲ့ ခါးလေးကို ဆွဲယူပွေ့ဖက် ပစ်လိုက်သည်။

“အို ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ...”

“ချစ်တယ် ... ချစ်ရယ် ...”

“အို ... ဦးလူပျိုကြီးနော် ...”

“အဟွန်း ...”

“ဟာ ... လွတ်ကွာ ...”

“ဟင့်အင်း ...”

“ရှင်ကြီးနော် ...”

“...”

“အို ...”

အသံလေးတွေ တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွား၏။ အသက် ရှူသံမျှင်းမျှင်းလေးက တိတ်ဆိတ်လွန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်လေး တွင် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်နေ၏။ လေနုအေးလေးက ချစ်သူ နှစ်ဦးအား တိုးဖောက်မဝင်နိုင်မှန်းသိသဖြင့် ကွေ့ရှောင်ကာ တိုက် ခတ်သွားသည်။

“ဖူးရယ် ...”

“လှိုက်ဖြာသောအသံ ရီဝေဝေအကြည့်လေးတွေနှင့် ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံလေးကို နားစွင့်ရင်း မျက်ဝန်းလေး

ဖျတ်ခနဲပင့်ကာ မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးနောက် ကြည့်လင် သော အသံကလေးဖြင့် ...

“ကို ...”

“ဟင် ...”

“ဖူးတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေးလို့ ကတိသစ္စာ တိုင်ထားတယ်နော် ...”

“ဟဲ့တ်တယ်လေ ...”

“ကိုဘက်က ဖောက်ဖျက်လို့ ကျရောက်ခံစားရမဲ့ ပြစ်ဒဏ် ကို မခံစားစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ရော ... ဖူးကိုယ်တိုင် ဖောက် ဖျက်ပြီး အပြစ်ကျူးလွန်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစား မကြ စည်ခဲ့တဲ့အတွက်ရော ... အခုလို ကိုနောက်ကို လိုက်လာခဲ့ တာပါ ... ပြီးတော့ ...

ဖူးရဲ့ဘဝလေး လှပကောင်းစားစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ကြင်နာ စွာ ဖေးမစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကိုအချစ်တွေနဲ့လည်း ဝေးပြီး

ဖူးတစ်ယောက်တည်း မကျန်နေချင်ဘူးကွယ် ... ကိုက ရက်ရက်စက်စက် ထားရစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဖူး

ကိုကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး ... ကိုရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖူး နားလည်စာနာပေးနိုင်ပါတယ် ကိုရယ် ...

ဒါပေမဲ့လေ ... ဖူးက သိပ်ပြီး အတ္တကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ကို ... ကြင်နာသူရဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး

မခံနိုင်လောက်အောင် ဖက်တွယ်ထားချင်ခဲ့တယ်လေ ... ဒါကြောင့် ဖူးကို ထားခဲ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးကို ... ဖူးအပေါ်ကို

အမြဲတမ်း ချစ်နေရမယ် ... ကြင်နာတတ်လွန်းတဲ့ ကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ပြန်ရုပ်သိမ်းခွင့် ဖူး မပေးပါရစေတော့နော် ... ”

“ဖူးရယ် ... ချစ်ရယ် ... စိတ်ချပါကွာ၊ မင်း အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ် ကလေးရယ် ... ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်ကွာ ... ဖူး လိုချင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို တစ်သက်တာလုံးအတွက် ပေးအပ်ပါမယ် ချစ်ရယ် ... ”

“ကိုရယ် ... ”

လေးနက်သော ကတိတွေပေးရင်း ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိပါသည်။ မာနတွေ၊ အတ္တတွေ၊ အမှန်းအငြိုးတွေ မရှိသော ကမ္ဘာကြီးက အခုတော့လည်း အလှတရားတွေပြည့်ကာ အေးချမ်းနေရသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး လိုက်ပါသော ကားလေးထဲတွင်တော့ ချစ်ရနံ့လေးတွေ ပြည့်ကာ ချစ်ကမ္ဘာသီးသန့်လေး ဖြစ်နေရတော့ သတည်း ... ။

ရင်ခုန်သံမရပ်သရွေ့
အပြီချစ်တတ်နေမယ် ...
ဂွင်မြတ်စိုး